

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

URSA DAX

A SCIFI HOLIDAY
ALIEN ROMANCE

ALIEN ORC *for* CHRISTMAS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

DUYURULAR

Noel için Uzaylı Ork

BİRİNCİ BÖLÜM | Maggie

İKİNCİ | Maggie |

BÖLÜMÜÇÜNCÜ|Archie

BÖLÜM BÖLÜMBEŞİNCİ

BÖLÜM |

ArchieDÖRDÜNCÜMaggie

ALTINCI BÖLÜM | Maggie

YEDİNCİ BÖLÜM| Maggie

SEKİZİNCİ BÖLÜM | Archie

|DOKUZUNCU BÖLÜM |

Maggie ONUNCU BÖLÜM

Maggie

ON BİRİNCİ ON İKİNCİ

BÖLÜM|MaggieBÖLÜM

Archie

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM| Maggie

EPILOG | Archie

DUYURULAR

Tüm hakları saklıdır. İnceleme ve pazarlama amacıyla kullanılan küçük pasajlar ve alıntılar dışında, yazarın açık izni olmaksızın bu kitabın hiçbir bölümü kopyalanamaz, kullanılamaz, iletilemez veya herhangi bir yolla paylaşamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romandaki tüm karakterler, olaylar ve vakalar hayal ürünüdür ve gerçek ya da gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Noel için Uzaylı Ork Telif Hakkı© 2022 Veronica Doran

Noel için Uzaylı Ork

Bir Scifi Tatil Uzaylı Romantizmi
Ursa Dax

BİRİNCİ BÖLÜM

Maggie

"İ Mükemmel," dedi Sophie.

"Biraz dağınık," diye cevap verdim gülerek.

Sophie'nin iki yaşındaki oğlu Theo, cümlemin sonunu yankılayarak, "Çok dağınık!" diye bağırarak çoğunlukla boş ve tozlu olan dükkânın içinde dolaştı.

"Theo!" Sophie ona seslendi. "Yeme onu!"

Yarı insan, yarı Çimera çocuk Theo, parlak sarı gözlerini annesine dikti ve sonunda bir yerden aldığı alçıya benzeyen bir parçayı yere bıraktı.

Sophie sırtarak bana gözlerini devirdi ve *her şeye pençelerini* geçiren çocuğuna yetişmek için koşarak alana *girdi*. Onları sevgiyle izledim, sonra bakışlarımın alanının genişlemesine izin verdim, tüm dükkânı içine aldım.

Abartmamıştım. Tam bir karmaşaydı. Ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Çünkü o *benimdi*. Şimdiden aklım yakında nasıl görüneceğiyle çalkalanıyordu. Dağınık zeminler parlayana kadar temizlenecekti. Tezgâhlar cilalanacak, duvarlar taze, parlak renklerle boyanacaktı.

Neyse ki burası ben kiralamadan önce de bir şekerleme dükkânı olarak kullanılıyordu, yani ihtiyacım olan şeylere zaten sahipti - tezgâh alanı, kasa bölümü ve arkadaki küçük ama verimli ticari mutfak. İhtiyacım olan tek şey burayı temizlemek, kendi damgamı vurmak ve Terratribe 1'deki kasvetli Yeni Toronto'da çocukluğumdan beri işletmeyi hayal ettiğim fırına dönüştürmekti.

O zamandan bu yana çok yol kat ettik, diye düşündüm ve başımı sallayarak Sophie bir kez daha Theo'ya bulduğu bir şeyi söyledi. Sophie ve ben, Yeni Toronto'nun üretim bölgesindeki Terratribe 1 insan kolonisinde yaşamıştık. Hayatımız boyunca iyi arkadaş olmuştuk -

Artık eski hayatlarımızdan tamamen farklı görünen hayatlar.

Döndüm, ellerimi kalçalarımaya koyarak dükkândan dışarı doğru baktım ve Elora İstasyonu'nun görkemli, ışıltılı iç mekânını seyrettim. Evet - burası kesinlikle Yeni Toronto değildi. Yeni Toronto'nun soğuk ve karlı olduğu yerde

Sophie ve benim çalıştığımız mekik motoru fabrikasında hantal eski teknoloji ve bitmek bilmeyen çalışma saatleriyle Elora İstasyonu neredeyse her yönden onun tam tersiydi. Elora İstasyonu bir turizm merkeziydi - insanlar tarafından işletilen

Eski Dünya takvimine göre çalışan bir ticaret istasyonuydu. Yıl boyunca meşguldü, ancak en yoğun sezonuna yaklaşıyorduk - Eski Dünya kış tatilleriyle aynı hizaya gelen sezon. Her türlü insan bayramı yılın bu zamanında istasyonun ışıldamasını sağlıyordu - Yalda, Hanuka, St Lucia Günü, Dong Zhi, Omisaka. Ancak istasyon Terratribe İttifakı'nın Birleşik Devletler fraksiyonu tarafından kurulmuştu, bu da Elora İstasyonu'nun özellikle bir bayramla tanındığı anlamına geliyordu:

Noel'de.

Henüz Aralık ayının başlarıydı ama istasyonda Noel tüm hızıyla devam ediyordu. Kolları şekerli içecekler ve alışveriş poşetleriyle dolu gülümseyen insanların gevezelikleri arasında

Noel şarkıları çalıyordu. Parıldayan Noel ağaçları her on Bu katta metrelerce. Bu kat, istasyonun tüm katları gibi devasa ve halka şeklindeydi. Dükkânlar halkanın dış kenarından içeriye doğru bakıyordu ve halkanın tam ortasında, müşterileri bir dairesel kattan diğerine taşıyan küresel hover-vatörlerle dolu devasa bir açık hava sütunu bulunuyordu. Halkanın merkezine gidip parmaklıklara tutunur ve yukarı ya da aşağı bakarsanız, birbiri üzerine yığılmış, ihtişamı sonsuz gibi görünen tüm katların baş döndürücü görüntüsüyle karşılaşırdınız.

Dükkânımın konumu konusunda şanslıydım - bu kat çok kalabalıktı, yaya trafiği çoktu ama diğer katlar kadar yoğun değildi. Ve bir bonus olarak, Sophie ve X'in kahve dükkânı *Hallowed be thy Bean* ile aynı kattaydı.

Sophie Theo'yu tekrar yanıma sürüklerken, "Bütün bahşişlerini bana vermen gerektiğini biliyorsun," dedim. Onu kalçasının üzerine kaldırdı. O da

Belki sadece iki ama babasının boyunu miras aldığı kesindi. Sophie'nin yumuşak kollarında yaklaşık beş yaşındaki bir insan boyutunda görünüyordu.

"Tabii ki yapacağım!" Sophie neşeyle cevap verdi. O ve kocası X, *Hallowed be thy Bean*'i kısa süre önce önceki sahibinden satın almışlardı ve bir işletmeyi yönetmenin tüm inceliklerini bilen bir arkadaşına sahip olmak rahatlatıcıydı.

Elora İstasyonu'ndaki iş.

"Ayrıca," diye devam etti Sophie, Theo'yu diğer kalçasına kaydırarak, "X'in burada durmadan her şeyi temizleyeceğini ve senin için tamir edeceğini biliyorsun."

"Oh, hayır, değil. Tüm bu şeyler üzerinde çalışmaya hazırım," dedim. Burası benim fırınım olacaktı.

Projeye el emeği göz nuru. "Size yük olmak istemiyorum çocuklar."

"Dur! Sen benim en iyi arkadaşımın. Bu bir yük değil. Tam anlamıyla. X çok seviyor

İş. Doymak bilmiyor. Durmadan çalışmak için genetiği değiştirildi. Aylardır bu proje için heyecanlanıyor!"

Düşünceli X'in heyecanlandığını hayal bile edemezdim. Ziyaret etmişim

Sophie ve X'i yıllar boyunca istasyonda birkaç kez gördüm ve Adamın gülümsediğini gördüğüm zamanlar bir elin parmaklarını geçmiyordu (ve bu zamanlar genellikle Sophie ya da Theo'ya baktığı zamanlardı).

Gamzeli, her zaman mutlu, insan formunda güneş ışığı saçan arkadaşımın eski bir Chimera muhafızına aşık olmasına alışmam biraz zaman almıştı. Chimera Muhafızları, Galkor İmparatorluğu'nun genetiği değiştirilmiş süper askerlerden oluşan ordusuydu. Dürüst olmak gerekirse duygularını göstermeleriyle, hatta duygu sahibi olmalarıyla bile bilinmezlerdi. Hayır, onlar bir şeyleri öldürmeleriyle, acımasız etkinlikleriyle tanınırlardı. *Ama bir Chimera'nın kalkanlı kalbini kırabilecek biri varsa, o da Sophie'yd.*

Sanki konuşmamız onu çağırmış gibi X, *Hallowed be thy Bean*'in olduğu yöne doğru yaklaştı. Kahve dükkânları çok küçüktü ve buradan göremiyordum. Seviye 1200'ün halkası boyunca uzanıyordu. Ama nerede olduğunu biliyordum çünkü yanındaki çikolatacının vitrininin dışında kadifemsi kıvılcık kurdelelerle süslenmiş devasa, göz alıcı altın sütunlar vardı.

"Dada!"

Sophie kıpır kıpır bebeğini yere bıraktı ve o da hemen devasa babasına doğru koşmaya başladı. İnsan kalabalığından endişeliydim ama kısa süre sonra endişelenmeme gerek fark ettim. Kalabalık, X için Terratribe 2 keçi tereyağı gibi kavurucu bir sıcakla dilimlenmiş Bıçak. İnsanlar dört bir yandan ondan uzaklaşırken, Chimera'nın ünü yedi ayak uzunluğundaki iri gövdesinin önünde bir yol açıyordu. Theo'yu kucağına alıp geniş omuzlarının üzerine oturtuktan sonra kalan yolu kapattı. hassas, güçlü adımlarla mesafe kat ediyor.

Onu Theo'nun omuzlarında görmek tuhaf bir şekilde çok sevimliydi. Baba ve oğul bazı yönlerden birbirlerine çok benziyorlardı - aynı delici sarı gözler, aynı sürüngen görünümlü kuyruklar ve ayaklar, aynı koyu pençeler. Ama Theo aynı zamanda annesinin insan yumuşaklığının bir kısmını da almıştı. Garip göz rengi dışında yüzü temelde insandı. Yanakları yuvarlaklı.

ve Sophie'ninki gibi çukurluydu. Theo'nun boynuzları vardı ama onunkiler küçük ve körelmişti,

Babasının belirgin siyah saçlarının bebeklik versiyonları. Theo, Sophie'nin parlak siyah saçlarına sahipti ve X'in grimsi yeşil postunun tonlanmış bir versiyonuna sahipti.

Dürüst olmak gerekirse, Theo Eski Dünya melekleri ile bebek iblislerin karışımına benziyordu. Mümkün olan en şirin şekilde.

"Maggie ve annene iyi davrandın mı?" X yukarı doğru gürledi ve önümüzde durdu.

"Evet!" Theo, sadece yeni yürümeye başlayan çocukların başarabildiği ciddi bir coşkuyla bağırdı.

Sophie güldü. "Buradaki pisliklerin yarısını yemeye çalıştı," diye homurdandı.

X, klişeleşmiş huysuz ama sevgi dolu baba seslerinden biri olan homurtulu bir hmmphing sesi çıkardı. Gülümsedim ve X, Theo'ya Kimeraların disiplinli olmaları gerektiğini ve ayrıca metal ve alçı yememeleri gerektiğini hatırlatırken dalgın dalgın dinledim. Theo mutlu bir şekilde gevezelik etti.

Sophie, "Yatma vakti için onu bizim eve götürsek iyi olur," dedi.

Kişisel veri tabletime bakarak başımı salladım.

"Evet. İstasyon saatiyle neredeyse akşam 10 oldu. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yatma vakti için biraz geç değil mi?" diye sordum. Bunu yargılayıcı bir şekilde söylememiştim. Bırakın yarı uzaylıları, insan çocuklarıyla bile fazla deneyimim yoktu, bu yüzden buralarda normal uyku saatinin ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Sophie içini çekti ve gözlerini devirdi. "Babasının uykuya ihtiyaç duymaması ona miras kalmış. Yeni yürümeye başlayan çocukların genel gelişimsel sorunlarıyla birleşince, uyku programı çılgınca oluyor. Ama neyse ki gece işlerini X yapıyor, çünkü benim aksime o sadece bir ya da iki saat uykuyla idare edebiliyor."

X, parlak sarı gözlerini bana odaklayarak, "Bu sadece mükemmel karımın değil, senin de yararına," dedi. "Akşamları geç saatlere kadar burada olabilirim, ev üzerinde çalışmaya hazırım. Bu geceki masallardan sonra geri geleceğim."

Bu iri yarı, boynuzlu kimeranın masal okurkenki görüntüsü karşısında yüzümde beliren şaşkınlık ifadesinden kendimi alıkoydum.

"Çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Ama bu gece sanırım kendi başıma bir şeyler yapacağım. Burayı tanımaya çalışacağım."

Bugün istasyona yerleşmek için uzun bir gün olmuştu ve bu gece buradaki ilk gecemdi. Henüz bir fırın olmasa bile yeni fırınımla biraz yalnız kalmak istedim. Boş alanın sessizliğinin tadını çıkarma şansı istedim. Mekânın potansiyelinin ışıltısını solumak için.

"Yarın *Hallowed*'da olacağız," dedi Sophie ve bana çabucak sarıldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen gel. Ve tabii ki kahve bizden."

Ona sıkıca sarıldım, burada bir arkadaşım olduğu için mutluydum. Yeni bir yerde yeni bir işe, yepyeni bir hayata başlamak açıkçası korkutucuydu. Destek almak bu korkuyu biraz azaltıyordu.

Küçük ailenin, geç rağmen hâlâ istasyonda dolaşan kalabalığın ötesinde kayboluşunu izledim. Buralarda pek çok işyeri 7/24 açıktı, dükkânların önleri ve pencereleri hâlâ aydınlık ve ısı ısıldı.

Bunu kesinlikle başaramayacağım, en azından başlangıçta.

Dikkatlice hesapladığım bütçemde ücretli bir çalışan için hiç yer kalmamıştı. Hayır, sadece ben Terratribe kışımı çalışacaktım. Sabahın erken saatlerinde fırıncılık yapacaktım, sonra da açık saatlerde tezgahın arkasında müşteri hizmetleri olacaktım.

Çok fazla iş olacaktı. Ve ben bekleyemedim.

Midemden gelen gürültülü bir homurtu düşüncelerimi böldü.

O akşam yeni evime alışmakla o kadar ki akşam yemeğini tamamen unutmuştum.

Komşuları kontrol etme zamanı.

İKİNCİ BÖLÜM

Maggie

F Fırından dışarı doğru çıkarken sağ tarafımdaki iş yeri bir XrkXrk mum ve fener dükkânıydı. XrkXrk'ün böcek insanları tünellerde yaşırdı. ve mağara sistemlerine sahipti ve zarif bir şekilde işlenmiş aydınlatma ünlüydü. Böcek adam sahibi Grakby ile bugün erken saatlerde tanıştığımda biraz sessiz olsa da kibardı.

Henüz diğer taraftaki komşularımla tanışmamıştım ama karnım ısrarla guruldamaya başlayınca tanışmak üzere olduğumu anladım. Fırınının sol tarafındaki dükkân bir bardı ve orada hızlıca bir şeyler yemek tam bana göre idi. Yemek pişirecek ya da doğru dürüst yemek yiyecek başka bir yer bulacak enerjim yoktu.

Bu yüzden yandaki pub bu gece için mükemmel bir seçenek olacaktı. Elora İstasyonu'nda o kadar çok seçenek (ve dolayısıyla rekabet) vardı ki, her lokantanın iyi olması neredeyse garantiydi, aksi takdirde hayatta kalamazdı. Bu yüzden yemeğin iyi olacağını biliyordum.

Kişisel veri tabletimi kaldırdım ve fırınının dışındaki duvara yerleştirilmiş küçük kilit ekranına dokundum. Anında, parıldayan bir güç alanı dalgalanarak ortaya çıktı ve dükkânımı ana istasyon geçidinden ayırdı. Ben yokken her şeyin güvende kalacağından emin bir şekilde başımı salladım ve aceleyle yandaki bara doğru ilerledim.

Barın önünde durdum, gece geç saatlere kadar alışveriş yapanlar etrafımda dolanırken ben bakakaldım. Buraya henüz iyice bakmamıştım. Fırınım için kira sözleşmesini imzalamadan önce birimimi ziyaret bile edememiştim. Elora İstasyonu'ndaki daireler çok hızlı bir şekilde kapışılmıştı. Terratribe 1 görüntülemek için, bu yüzden kira sözleşmesini görünmeden imzaladım. Sorduğum tek şey, yanımda ne tür işletmeler olduğuydu, böylece zaten kurulmuş olan rakip bir tatlı dükkanının yanında bir fırın kiralamıyordum. Dolayısıyla, bir tarafta XrkXrk aydınlatma mağazasını, diğer tarafta da pub'ı zaten biliyordum. Ancak pub'ı ilk kez yakından görmek bambaşka bir hikayeydi.

Tamamen farklı bir hikâyeydi ve tek gördüğüm *kapıydı*.

Pencere yoktu, bara dışarıdan bakmayı sağlayacak açık bir alan da yoktu. Tek görebildiğiniz devasa, , mükemmel dairesel bir kapıydı. O kadar saf ve siyah parlıyordu ki, bir tür metalden ya da pürüzsüz taştan yapıldığını düşündüm, ancak daha yakından incelediğimde fark ettim.

Kapının aslında yoğun, çok cilalı ahşaptan yapıldığını gösteren kıvrımlar. Kapının üzerine, bir çelenk gibi çevreleyen karmaşık resimler oyulmuştu - küçük çiçek tasvirleri ve korkunç kılıçlar, meyveler ve savaş baltaları. Güzel doğa görüntüleri ve silahların eşsiz kombinasyonu, kapının üzerindeki kusursuz runik yazılarla birleşince, buranın bir ork barı olması gerektiğini anladım. Konsantrasyon içinde burnumu kırıştırdım ve yukarıya doğru bakarak

kuruluşun adı. Yeni Toronto'daki mekik fabrikasına , bize Ork-Orok'tan parçalar gönderen birkaç tedarikçimiz vardı. Ork-Orok dilinde yeterince tedarik listesi ve sevkiyat bildirimini okumuştum, böylece alfabelerini ve bazı kelime dağarcıklarını ilkel bir şekilde anlayabiliyordum. Yine de barın adının Terratribe Standardında ne anlama emin değildim. Konuştum İç kulağımdaki tercümanın berbat aksanının üstesinden gelebileceğini umarak ismi yüksek sesle söyledim.

Çeviri kafamın içinde yankılandı.

The Middle's Guardian.

Bu da ne demek oluyor?

Ya aksanım gerçekten o kadar kötüydü ki çevirmenim aldığı sesi yeterince çeviremedi ya da bu klasik bir Ork-Orok bilmecesiydi.

Ork-Orokça mecazları, imgeleri ve kelime oyunları bilinen bir dildi. Gelişmiş çevirmenler bile çoğu zaman Ork-Orokça ifadelerin gerçek anlamını yakalamakta başarısız olur, bunun yerine kelimeleri kelimesi çevirirlerdi ki az önce de muhtemelen böyle olduğundan şüphelenmiştim.

Şu an bunu düşünemeyecek kadar açım. İstasyonun ortasında bayılırsam bu lanet yerin adını asla öğrenemem. *Önce yemek. Sonra bilmeceler.*

Daire şeklindeki kapının sağ tarafındaki altın kapı kolunu kavradım ve devasa kapının ağır olacağını ve yerinden oynatmanın zor olacağını düşünerek sertçe çektim. Ama öyle değildi ve neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Kapı koluna sıkıca tutunmak beni kurtardı. Ayaklarımı yeniden yere bastım, sert bir şekilde nefes aldım ve başımın tepesindeki topuzdan kurtulmuş olan kıvrıcık saçımı tekrar yerine soktum.

Yine de iki farklı şey tarafından neredeyse anında tekrar devrildim.

Sesler.

Ve kokular.

Önce sesleri fark ettim. İçten kahkahalar, neşeli sohbetler, kadeh şingirtıları ve derin, yankılanan ama bir şekilde neşeli bir müzik. Müzik bana Eski Dünya gayda müziğini hatırlattı ama ses çok daha derindi. Havada düzensiz bir şekilde yankılanıyor, güçlü bir şekilde böğüren notalarıyla ayak parmaklarına vuran bir melodi örüyordu.

Müzik göğüs kafesimde gümbürdüyor, nefesimi kesiyordu. İşte o zaman her şeyin kokusunu aldım.

Ağzım anında sulanmaya başladı.

Bazı kokuları tanıdım. Burası insan tarafından işletilen bir istasyon olduğundan, turistlerin ve müşterilerin çoğu insan olduğundan, algıladığım ilk kokular insan kaynaklıydı - sarımsak, tereyağı, patates. Ancak diğer kokular yabancıydı. Tam olarak tanımlayamadığım bir tür kömürleşmiş et kokusu. Havada acı ama kışkırtıcı şeritler halinde dolaşan otlar.

Bara , büyük ama hafif kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Ses çıkarmadan kapandı. Ya da belki de barın neşeli gürültüsünden duymamıştım.

Mekânı incelerken yüzümde bir gülümseme belirdiğini hissettim. Yeni Toronto'da da barlarımız vardı ama böylesi değildi. Genelde gri, köhne, küçük

Mekik fabrikasında 12 saatlik bir vardiyadan sonra hızlı bir bira içmek için durduğunuz yerler. Sadece en ucuz alkolü sunan, atmosferi olmayan ve iyi yemek olarak geçebilecek neredeyse hiçbir şey sunmayan türden bir yer.

The Middle's Guardian'ın bundan tamamen farklı olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

İçerisi, girdiğim kapıdan dışarıya ve geriye doğru uzanıyordu - beklediğimden çok daha büyüktü. Benim biriminin iki, hayır, üç katı büyüklüğündeydi. Görebildiğim holoscreen kapının ötesinde olduğunu varsaydığım arkadaki mutfakı düşündüğünüzde muhtemelen bundan daha da büyüktü.

Sağında, orklar ya da önemli diğer uzaylılar için tasarlandığı belli olan masa ve sandalyeler vardı. Masalar yerden yüksekte duruyordu ve kırmızı deri görünümlü koltukların sağlam geniş tabanları ve uzun, kıvrımlı sırtları vardı. Küçük insan kıcımı oraya taşımak ne kadar aptalca görünürse görünsün, onlardan birine gömülmek için şimdiden can atıyordum.

Sol tarafta daha fazla masa vardı, bunlar restoranın zeminine yerleştirilmişti ve oturmak için nefis büyük ve yumuşak görünümlü yastıklar vardı.

Tamam, koltuk dağına tırmanmayı boş ver. şu yastık koltuklardan istiyorum.

Yastık koltukların bulunduğu alçak masaların hepsinin dolu olduğunu hemen fark ettim. İstasyonun çoğu gibi müşterilerin de yaklaşık %50'si insandı ve kolay girilebilen tüm yer koltuklarını kapmışlardı. Uzun masaların çoğu ve koltuklar Ork-Orok uzaylılar - kısaca orklar - ya da dev kırmızı sandalyelere rahatça oturan benzer boydaki diğer uzaylılar tarafından alınmıştı. Yakınlarda özellikle gürültücü bir ork grubu öyle bir kahkaha attı ki baş döndürücü bir gürültüyle, sırtıtmaktan ve neyin bu komik olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Sıcak kehribar rengi ışıık, siyah ahşap sandalyelerin arasından Barın kapısıyla eşleşen ışınlar orkların dişlerine takıldı ve yeşil ve gri derilerinin farklı tonlarını altın rengine çevirdi. Köşede, ötesinde O yüksek masa ve sandalyelerde, genç bir ork adam barda akan müziği yarattı, güçlü göğsü, şişkin kollarında tuttuğu büyük, fıçı şeklindeki üflemeli enstrümana nefes verirken kabarıyordu.

Üçüncü bir oturma seçeneği merhametli bir şekilde hemen ileride kendini gösterdi ve ben de barda bir tabure kapmak için ileri atıldım. Rahat minderi diğer masalardaki büyük koltuklarla aynı koyu kırmızı malzemeden yapılmış olan deri kolayca kaydım. Minderler gibi yere yakın değildi ve sandalyeler gibi çok yüksek de değildi. Tam olması gerektiği gibiydi.

Bu sırada beynimin arkasında eski Dünya efsanelerinden bir parça gıdıklandı. Altın anahtarlarla ilgili bir şey. Altın anahtarlar mı? Ya da kilitler?

Çok açım. Düşünemiyorum.

Dirseklerimi tezgâhın üzerine koydum, iç çektim ve öne doğru sarktım. Tezgah muhteşemdi. Kapı ve tavan kirişleriyle aynı siyah ahşaptan yapılmıştı. Barın altın sarısı ışığını denizde ıslanmış bir mücevher gibi yansıtıyordu. Parmak uçlarımı yüzeyinde gezdirdim ve neredeyse ipeksi hissine hayran kaldım. Böyle yoğun bir restoranda bulmayı bekleyebileceğiniz yapışkanlık veya kirden hiçbir ipucu yoktu. *Buranın sahibi her kimse oldukça sıkı bir gemi işletiyor.*

Komşu iş yerimi giderek daha çok seviyordum.

Ve ork garson önüme bir sepet ekmek ve devasa bir bardak buzlu su koyduğunda sevmeye başladım.

"İşte buradasın," dedi gamzeli yüzünde fazla büyük görünen dişlerinin gülümseyerek. Ayağa kalkarsam yanımda yükseleceğini bilsem de, muhtemelen benden daha genç olduğunu düşündüren sevimli bir yanı vardı. "Menü için tabletinize dokunun," dedi,

"ve hazır olduğunuzda siparişinizi verebilirsiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa, beni işaretleyin."

Benden uzaklaştı, barın arkasında bana bakan raflardan Exdrok likörüne benzeyen iki şişeyi kaptı ve bir masaya taşıdı.

Bahsettiği "orası", tezgahın yüzeyine yerleştirilmiş küçük bir kablosuz veri portuydu. O kadar küçüktü ki neredeyse gözden kaçırıyordum - serçe parmağımın tırnağından daha küçük, inci gibi beyaz bir kare. Tabletimi ona dokundurdum ve barın menüsü hemen indirilip açıldı. Tercih ettiğim dili - Terratribe Standard - girdikten sonra kolaylıkla okuyabildim.

Havada uçuşan tanıdık ve yabancı kokuların birleşiminden tahmin ettiğim gibi, menüde hem çoğunlukla Eski Avrupa ve Eski İngiliz kökenli görünen insan tarifleri hem de Ork-Orok'a özgü yemekler vardı. Terratribe 2 keçi etiyle yapılan ve üzerine tercihinize göre hamur işi ya da patates püresi konulan turtalar vardı. Terratribe 1 deniz yosunu ile hançer balığı ve kaplan istiridye çorbası. Adaçayı ve köfteli kış tavşanı yahnisi. Menü'nün Noel spesiyallerini listeleyen kısmında, altın çilek sosu ve yabani pirinç ile kavrulmuş Terratribe 2 hindi göğsü gibi insan yemeklerini görünce gülümsedim.

bir mevsim spesiyalitesine nasıl karşı koyabilirim?

Menü'nün geri kalanına bakma zahmetine girmeden hindi kızartması sipariş ettim. Açlıktan ölmek üzere olmadığım zamanlarda, menüye bakmak için gerçekten zaman ayırırdım ve belki ork yemeklerinden birini seçerdim. Ama bu sefer

Şimdi, doyurucu, doyurucu ve tanıdık bir şey iyi olurdu.

Suyun bir kısmını içtim, buza sevindim, buranın ne kadar sıcak olduğunu daha önce fark etmemiştim. Sonra genç ork kadının bıraktığı ekmekten bir parça aldım. Ekmek Ork-Orok kökenliydi ama tereyağı neyse ki insan tarzındaydı. Diğer türlerin çeşni seçimlerine karşı olduğumdan değil. O kadar da değil. Ama Terratribe 2 tereyağlı ekmek Yabancı ve yeni bir yerde acıktığınızda yenmek zor görünüyordu.

Tereyağını ekmeğin üzerine sürdüm. Ekmeğin Ork-Orok ekmeği olduğu, gezegenlerinin yerli buğday bitkilerinin koyu kırmızı tonundan kaynaklanan kendine özgü şarap kırmızısı renginden kolayca anlaşılıyordu. Tereyağının güzelce yumuşattığı ekmeğin tuzlu, mineralli bir tadı vardı ve tıka basa yedim, yüzümü olumlu bir şekilde doldurdum. Her ne kadar alışkın olmasam da

Ork-Orok ekmeği, bunun iyi bir olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen ev . Gözlerimi kısarak bardan aşığı baktım ve holoscreen kapının parıldayan dokusundan mutfağı görmeye çalıştım.

Mutfağa göz atma şansım, bir kadın tarafından yok edildi. devasa bir beden holoscreen kapısından çıkıyordu. Cüssesi kapının çerçevesinin tamamını kaplıyor ve ötesini görmeyi engelliyordu. Kolayca iki metre boyunda ve lanet bir tank gibi inşa edilmiş olan ork, dev bir yeşil sütun gibi görünüyordu. Baktım - değildi. Adam göz alıcıydı. Büyük ölçüde, bilinmeyen bir nedenden ötürü gömlek giymemiş kaynaklanıyordu.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"Gömleğini mi kaybettin Archie?" diye seslendi masalardan birinde oturan sarhoş görünümlü bir ork ve yanındakiler kahkahalara boğulmadan önce.

Kapı aralığındaki ork sırtarak çenesini yukarı kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi.

Terra'nın kutsal tepeleri...

Bu muhtemelen 29 yıl boyunca gördüğüm en güzel görünümlü adamdı, uzaylı ya da insan.

Barın altın rengi ışığı zümrüt rengindeki zengin tenine sevgiyle damlıyordu. Saçları bardaki cilalı ahşap kadar siyah ve bir o kadar parlaktı; kaslı omzunun üzerinden bir ip gibi sarkan uzun, kalın, parlak örgüye bağlamadan önce bir şeyle yağlanmış gibi görünüyordu. Örgünün ucu, karın kaslarının başladığı yere düşüyordu; kaslı gövdesi kalın ama ince bir bele doğru sivriliyor ve neyse ki siyah deri pantolon gibi görünen bir pantolonun içinde kayboluyordu.

Daha önce açlıktan ölmek üzere olmam ve onu gördüğümde yaşadığım şok arasında, çıplak gövdesine uygun bir pantolonun olmaması muhtemelen beni hezeyana sürükleyecekti. Yutkundum ve pantolonun o da yardımcı olmadığını fark ettim. Parmakları titretecek kadar yumuşak görünen kumaşı kalın kalçalarının üzerinde son sınırına kadar gerilmişti - en az göğsü ve kolları kadar kaslı olduğu her halinden belli olan kalçalar.

Hiç dua eden biri olmamıştım. Ama o anda kendimi dua ederken buldum. Birinin yere bir şey düşürmesi için dua ediyordum, böylece oturan bay kaslı adam onu almak için eğilmek zorunda kalacaktı.

Hayır! Kötü Maggie! Sen lanet olası bir profesyonelsin! Yeni komşularınla tanışıyor olman gerekiyordu, onları süzüyor olman değil!

Doğru.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı barın arkasına çevirdim. Şimdi dikkatimi dağıtamayacak kadar çok çalışmış, çok fedakârlık yapmıştım. Sıfırdan kurmam gereken bir işim vardı - kolay bir başarı değil. Önceliğim buydu. Öyle olmak zorundaydı.

Belki de kafamı toparlamak için bir içkiye ihtiyacım var.

raf raf alkolü inceledim. İnsan içkileri vardı - büyük cam şişelerde fokurdayan elma şarabı; viski ve viski Terratribe 1'in soğuk, okyanuslarla çevrili dağlık bölgelerinden; daha ılıman Terratribe 2'nin her tür meyvesinden yapılan şaraplar. Diğer yabancı dünyalardan gelen içecekler de vardı. Garsonun kaptığını gördüğüm Exdrok likörü. Süt beyazı XrkXrk whittlebone konyağı. Hadorian ay şarabı. Fermente edilmiş Etruvya bal birası o kadar kıvamlıydı ki geleneksel olarak kaşıkla tüketilirdi.

Ben insan yemeği seçtim, ben de Ork-Orok içkisi seçeceğim.

Dirseklerimi barda daha da öne eğerek şişeleri gözden geçirdim. Derin, gürleyen bir ses barın seslerini yarıp yanımdan konuştuğunda irkilerek geri çekildim. Başımı sağa çevirdiğimde, devasa, rastgele gömleksiz orkun barın arkasında, oturduğum yerin bir adım sağında olduğunu gördüm. Tam karşımda durana kadar yan adımlarla ilerledi.

Önümde, barın üstündeki dar tahta aramızdaki tek şeydi.

Nefesimi içime çekerek bakışlarımı oyulmuş gövdesinden yüzüne doğru sürükledim.

Barın yüzeyi tam pantolonunun bel kısmına denk geliyordu, yani buradan bakınca çıplak gibi görünüyordu. Bakışlarım yüzünü bulurken bu gerçeğe odaklanmamaya çalıştım. Ama yüzü de en az onun kadar dikkat dağıtıcıydı.

Barın karşısından çok çekici olduğunu düşünmüştüm. Ama ona bakarken, yüzünü daha net görürken, *güzel* olduğunu söyleyebilirdim. Kalın boynu, beni orada karşılayan orantısız gülümsemesi olmasa taş gibi görünecek kadar sert bir çeneye doğru uzanıyordu. Düz beyaz dişleri, ağzından yukarı doğru çıkan iki büyük dişin arasında parlıyordu. Dişlerinin uçları, gülümsemesiyle kıvrılan yanaklarının hemen altına çarpıyordu. Burnu yüksek köprülüydü ve bir tarafında, bir zamanlar kırık olup olmadığını merak etmeme neden olan hafif çarpık bir çıkıntı vardı. Koyu, ağır ama zarif kaşları, teninden birkaç ton daha koyu yeşil parıldayan gözlerinin üzerinde duruyordu. Bu gözler bana Yeni Toronto'nun çok kısa (ve bu nedenle çok sevilen) yaz mevsiminde ortaya çıkan kadifemsi yeşil halı benzeri bitki olan Terratribe 1 yosununu hatırlattı.

Bakışları hafifçe daraldı, kaşları meraklı bir şekilde kalktı ve az önce benimle konuştuğunu tamamen unuttuğumu fark ettim.

"Özür dilerim!" Daha dik oturarak beceriksizce cıvıldadım. "Neydi o?"

"İçecek bir şey mi?" diye sordu, gülümsemesi genişlerken başını yeşil bakışları hızla ısınan yüzümde geziniyordu.

Boğazımı temizledim, beceriksizliğimin ve utancımın azalmasını diledim. Ben yetişkin bir kadındım. Bir iş sahibiydim. Bir profesyoneldim. Şu anda kendimi bu kadar mahcup hissetmem için hiçbir neden yoktu. Bu adamın Bakışları yanaklarımda ve boynumda bir sıcaklık izi bıraktı.

"Ne önerirsiniz. Ork-Orok tarzı bir şey olsun lütfen. Eğer yardımı olacaksa hindi yemeği sipariş ettim."

"Evet. Ne sipariş ettiğinizi biliyorum," dedi hafifçe başını sallayarak. Alkol raflarına doğru döndü, bu hareket onun cüssesindeki bir kaba göre şaşırtıcı derecede yumuşak ve zarifti.

Sırtındaki pürüzsüz kasların görkemli genişliği karşısında gözlerim yuvalarından gibi oldu. Ellerimi yumruk yapıp kucağıma koydum, daha önce hiç bir orka dokunmadığım için pişmanlık duymamaya çalıştım ve Bu nedenle parmak uçlarımin altında teninin nasıl hissedeceğini hayal etmek için geçmiş deneyimlerimi kullanamadım.

Ork koyu kahverengi bir şişeyi kavradı ve bana döndü.

Kısa bir an için şişeyi ağzına götüreceğini ve dişlerinden biriyle şişenin kapağını patlatacağını sandım. Tuhaf bir şekilde, neredeyse bunu yapmasını istiyordum. O keskin, uzun dişin şişenin kapağındaki metale ne yapacağını görmek istiyordum.

Ancak buranın profesyonel personeli olan bir restoran olduğu düşünüldüğünde bu kesinlikle saçma olurdu.

Dişlerini kullanmak yerine, şişenin kapağını kocaman başparmağının ucuyla, Eski Dünya'ya ait bir parayı çevirir gibi kolayca çıkardı. Şişe kapağı havada patladı ve boştaki eli yukarı doğru fırlayarak onu yakaladı ve çekiç benzeri yumruğunun içinde kaybolmasını sağladı. Şişe kapağını barın altında bir yere bıraktı, ardından bir bardağa bira gibi görünen bir şey doldurmaya başladı. Ekmek gibi o da koyu kırmızı renkteydi.

"buradasın. Şundan bir yudum al," dedi ve orantısız sırtışını bir kez daha bana doğru çevirdi.

Neyse ki bana bir içki uzatıyordu çünkü o gülümseme boğazımın aniden kurummasına ve sıkışmasına neden olmuştu.

"Teşekkürler," dedim bir yudum almadan önce. Ork beni dikkatle izledi, tepkimi beklerken gülümsemesi bakışlarının yoğunluğunu yalanlıyordu.

"Güzel," dedim, bir yudum daha almadan önce başımı sallayarak. Ekmek gibi, tadında hiç de rahatsız edici olmayan hafif bir mineral kenarı vardı.

Karşılığında başını sallayıp gitmesini bekledim ama . Arka bir bez çıkardı ve tezgahı parlatmaya başladı, ön kolunun tendonları zıplıyor, pratik hareketleriyle gerilen kaslarının üzerinde damarlar dolaşıyordu.

"Ee," diye başladım bir yudum daha aldıktan sonra, bakışlarımı tekrar yüzüne dikmeye zorlayarak. "Bu yerin adı ne? Doğru anladığımdan emin olamadım. *Orta'nın Muhafızı* mı?"

Yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş, bir yandan da parlayan tahtayı ovalamaya devam ediyordu.

Bar.

"Bu doğru," dedi.

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" İçkimi döndürerek sordum. biraz daha az garip hissetmeye başlamıştım. Belki de gazozun sistemime çarpıp beni gevşetmesindendi ya da belki de ayaklarımın yere tekrar bastığını hissetmeye başlamıştım. Her neyse, hafifçe öne eğilmemi, kendime daha fazla güvenmemi ve sorularımı sormaya hazır olmamı sağladı. "Bunu anlamaya çalışıyordum. Çevirmenim doğru anlamadı mı diye düşündüm. Ya da çeviri doğruysa, belki metafizik bir şey olabilir diye düşündüm. Belli bir varoluş durumunun ortası. Ya da belki yolun ortası, gecenin ortası, sonun ortası..."

Sanki felsefi düşüncelerimi takdir ediyormuş gibi kara kaşları kalktı. "Ah, hayır. Sizin deyiminizle metafizik bir şey değil." Doğruldu ve boynunu aştı, bez parçasını tutan yumruğunu karın kaslarının sert çıkıntılarına vurdu

"Orta! Biz bir adamın ortasını koruruz!"

Bakışlarım yüzüyle göbeğinin hemen üzerindeki noktaya inen yumruk arasında gidip geliyordu.

Kıkırdadı ve elini bıraktı. Gülüşünün sesi konuşma sesinden bile daha derindi, aşağı gürlüyor ve dumanıyla göğsümü ısıtıyordu. Ya da belki de göğsümü ısıtan biraydı. Bunu söylemek zordu. *Öğrenmek için bir yudum daha içsem iyi olacak. O zaman kahkahasını da tekrar duymam gerekecek. Karşılaştırmak için.*

"Midesi," diye açıkladı ork, gözleri parlayarak. "Onu açlığın keskin dişlerine karşı koruyoruz. Gerçi bundan daha fazlasını da yapıyoruz. Bir adamın kafasını da koruyoruz."

"Neyden?" Ben sordum.

"Ayıklık." Sırıtişı biraz şeytani bir hal aldı. "Çok fazla ayık düşünce asla iyi bir ilaç değildir."

Şüpheli bir kaş kaldırdım. "Peki ya bir kadının ortası ve başı? Sakın bana buranın tür özel erkekler kulübü olduğunu söylemeyin." Şunu söyleyebilirim ki Müşterilere bakılırsa öyle değildi - burada kadın görünümlü insanlar, orklar ve diğer uzaylıların yanı sıra erkek olmayan diğer kimliklerden insanlar da vardı ve hepsi yemeklerin ve atmosferin tadını çıkarıyordu.

"Tüm türlere, cinsiyetlere ve kimliklere hizmet veriyoruz," diye devam etti ork. Sırıtişı biraz yumuşamıştı ama hâlâ o hınzır parıltısını koruyordu. "Ancak benim deneyimlerime göre, kadınlar işlerine o kadar iyi bakıyorlar ki, genellikle erkekler gibi bu tür vasilere ihtiyaç duymuyorlar. Bu yüzden, benim seçimim dil."

. Çok tatlı konuşuyor.

"Tüm bu pohpohlamalar sana iyi bahşişler kazandırmak için falan mı?" Başımı hafifçe eğip ona sahte bir şüpheyile bakarak sordum.

"Bahşiş vermek ne Ork-Orok'ta ne de bu barda katıldığımız bir gelenektir. Tam olarak istediğimiz ücreti alırsız ve altınımızdan daha fazlasını istemeyiz-misafirler."

Altın veren misafirler... Müşteriler mi? Çevirmenim ifadenin nüansı, bana kelimelerin tam çevirisini veriyor. Bunu ve öğrendiğim diğer yeni ifadeleri güncellemek için daha sonra tabletimdeki çevirmen uygulamasına girmeyi aklıma not ettim.

"Demek *Orta'nın Muhafızı*. Sahibi sen misin o zaman? Ünvanlı muhafız?" Düşük seviyeli bir çalışanın burada bu adamın yaptığı gibi sırtarak ve kasıla kasıla dolaşması pek mümkün görünmüyordu. Özellikle de Kıyafetsizliği ve barda benim yerime öyle bir özgüvenle yerleşmişti ki, hiçbir patron mutfaktan çıkıp onu görevine geri göndermeyecekti.

"Ben salon babasıyım, evet," diye onayladı.

O konuşmaya devam ederken ben de zihinsel olarak *salon-babasını bar sahibine* çevirdim. "Ama muhafız, iyi yemek ve daha iyi biranın yanı sıra barın kendisidir.

Ben sadece mütevazı bir sadık yumruğum." *Mütevazı sadık yumruk.*

.....*Mütevazı hizmetkar mı?*

Mütevazı kısmından pek emin değildim. Bu kaslı, kule gibi orkun her santiminden güven ve karizma sızıyordu. Yine de havası yapmacık ya da iğrenç değildi. Kendine güveni hissediliyordu. Kazanılmış. İçtenlikle Birinin ancak yıllarca sıkı ve özverili çalıştıktan sonra sahip olabileceği kibirli bir kendinden eminlik. Kendini bulmuş birinin rahat kesinliği

evrende bir yer. Ya da bulamadıysa bile çıplak elleriyle oymuştu.

Yine de karizma kısmının muhtemelen doğuştan gelen bir şey sanıyordum. Dişleri tarafından büyüleyici bir şekilde çarpık hale getirilen o göz kamaştırıcı gülümsemenin eğrisini öğrenmek mümkün değildi. Neşeli sözlerinin altında yatan kıvrak zekâyı taklit etmenin bir yolu yoktu. Dumanlı sesinin içten dostane gürültüsünü alıştırma yapmanın ya da yosun yeşili gözlerinin zeki sıcaklığında ustalaşmanın bir yolu yoktu. Bunlar tamamen ona ait şeyler gibi görünüyordu.

"O zaman geriye tek bir soru kalıyor," dedim.

"Hangisi?"

"Adın ne senin?"

"Archibald."

Bir sonraki yudumda boğuldum, öksürdüm ve yaşaran gözlerimi ona diktim. "Ciddi misin sen?" Hırıltılı bir ses çıkardım, elimin tersiyle Ağzını. Diğer müşterinin ona Archie dediğini duymuştum ama bunun bir tür şaka olduğunu düşünmüştüm. Dev gibi, muhteşem, Ork-Orok bir adamın Archibald gibi eski bir insan ismiyle ne işi vardı?!

"Ben şey gibi bir şey bekliyordum... Forwulf ya da Greymorrow gibi bir şey bekliyordum," dedim tepkimi açıklamaya çalışarak. Neyse ki alınmamış görünüyordu.

"Ork-Orokça telaffuzu *Eorcanbald*. Ama büyükannem insandı ve bu isim onun babasındı. Ve ben de arkadaşlarım için her zaman Archie oldum." Dirseklerini barın üzerine koyup daha yakına eğildi. "Yani bu beni senin için de Archie yapıyor," derken onun dumanlı, baharatlı kokusunu içime çektim.

"İyi, güzel. Umarım öyledir, yeni komşun olduğumu düşünürsek," dedim, onun yakınlığı karşısında göğsümün sıkışmasını görmezden gelmeye çalışarak. İçkimi yudumladım, gözleri gözlerime dikilince derimin altında kaynayan bir sıcaklık hissettim. Oradaki sıcaklık, bakışlarının araştırıcı yoğunluğunu yalanlıyordu. Sanki bir şey arıyormuş gibi beni delip geçiyordu.

Bir şey istemek.

"Yeni komşum olduğunuzu biliyorum," dedi ve yumuşak bir hareketle bir kez daha doğruldu.

"Öyle mi?" Artık boş olan bardağı pürüzsüz barın üzerine koyarak sordum. "Bu arada benim adım Maggie."

Archie (kutsal Terra, bu isme biraz zaman alacaktı) barı cilalamaya geri dönmüştü, kasları ön kolunda sıcıyordu ve

Bunu yaparken pazılarını sıktı. "Bunu ben de biliyorum" derken gözleri bir kez daha benimkilere kaydı.

Güldüm. "Bilmediğin bir şey var mı?"

Şimdi kıkırdama sırası ondaydı. Viskinin tüten sesi göğsümü bir kez daha ısıttı. *Demek kahkaha bu. Bira değil.*

"Penny'ye sor. Entelektüel eksikliklerimi sıralamaya hazır biri varsa, o da odur."

Çenesini arkamda bir yere doğru salladı. Taburenin üzerinde döndüm, ismine bakarak bir insan kadın görmeyi bekliyordum. Ama masalar arasında çevik bir hareketle dolaşan genç ork garsonu işaret ettiğini fark ettim.

"Penny. O.." Bir kez daha öne dönerek başladım. Bir kız arkadaş ya da eş olmak için biraz genç , ama yaş ya da yaşam süresi konusunda kesinlikle bir uzman değildim.

"Kız kardeşim," dedi Archie, biraz fazla hızlı bir şekilde, paçavrayı bir kez daha arka cebine sokarak.

Genç ve sevimli garson Ork'un romantik bir bağlılığı olmadığı gerçeği karşısında tuhaf ve aptalca bir rahatlamayla gülümsemek için dudaklarımı ısırdım.

Bu onun bir yerlerde karısı, kocası ya da... olmadığı anlamına gelmez. Başka biri, dedim kendime sertçe. Yeni tanıştığın bir ork için bu kadar hoppa olman için hiçbir sebep yok. Odaklan!

Sonra Penny seslendi, sanki Archie'nin ondan bahsetmesi dikkatini çekmiş , her ne kadar barın müziği ve gürültüsü konuşmamızı kesinlikle bastıracak olsa da.

"Bütün gece o güzel altın vericinin önünde dikilip duracak mısın Archie? Yoksa derinlere inecek, uzuv sertliğinin bir kısmını çağırarak ve zavallı, kuşatılmış kız kardeşine yardım etmek için kendini yeterince uzun süre ayıracak mısın?"

Archie sırtıtarak, bana ancak *ifşa* olmaya benzer bir şey ifade eden bir bakış attığında kahkahalara *boğuldum*.

"Henüz karar vermedim," dedi kollarını yavaşça kavuşturarak. "Çünkü o kesinlikle senin kuşatılmış olduğundan daha güzel. Burada güzel bir sohbet de var. Acıklı iddialarınızın beni baştan çıkarmaya yeteceğinden emin değilim."

Gözlerimi devirdim. "Git ona yardım et, seni gülünç adam," dedim, hâlâ gülerek. "Penny için fazladan bahşiş bırakmam gerekecek, geleneksel olsun ya da olmasın, sırf bu gece iş arkadaşı olarak sana katlandığı için." Onunla yeni tanışmış olmama rağmen, böyle bir şey söyleyebilir ve bundan kurtulabilirdim gibi hissediyordum. Archie'nin sıcaklığı ve flörtleri dostça bir yakınlığı davet ediyordu.

"Tamam, yapacağım," dedi, bana mide eriten gülümsemelerinden birini daha verirken ılık dişlerinin uçlarına vuruyordu. "Ama sana bir içki daha getirmeden olmaz."

Başka bir bira şişesinin kapağını açtı ve bardağını bir kez daha doldurdu.

"Bu müesseseden," dedi. Bardağı koydu. "Elora İstasyonu'na hoş geldiniz."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Archie

"Y Bu gece kesinlikle işe yaramazdın, biliyorsun değil mi?" Penny iç çekerek söyledi. Konuşmamız sırasında gevşeyen örgüsünü yeniden bağladı.

Saçlarını düzeltirken kolsuz siyah tuniğinin ince askıları altında güçlü kolları ve omuzları esnedi.

"Değildim," diye alay ederek son müşteriye, Brakmoore adında tökezleyen yaşlı bir orka kapıyı açtım. Kapıyı kapattım, kilitledim ve kız kardeşimle beni artık sessiz olan barın içine hapsedtim.

"Öyleydin!" diye bağırdı, koyu yeşil gözleri parladı ve büyüdü. "O gittikten sonra bile, bardaki yerinin önünde aylıklık etmeye devam ettin. Her an arkamı döndüğümde ellerini koyduğu tezgahı yaladığını göreceğimden emindim."

"Bu aptalca olurdu, hijyenik olmamasından bahsetmiyorum bile," dedim ve yakındaki bir masadan bardakları toplayıp holoscreen kapısının ötesine ve mutfağa taşıdım. Kuzenimiz Reginald ben bardakları dökerken başıyla teşekkür etti.

bardakları yanına indirdi. Onları durulamaya ve ardından ılık bulaşık dezenfekte küpüne başladı.

"Aptaldın. Ben de bunu söylüyorum," dedi Penny, elinde kirli bulaşıklarla arkamdan yaklaşarak. Onları Reginald'a uzattı, sonra da artık boş olan ellerini kalçalarına koydu. "Kızışma dönemindeki bir Ork-Orok sülünü gibi tüylerini kabartarak dolaşıyordun.

yapmaya çalışmadığın zamanlarda da gözlerini dikmiş ona bakıyordun."

"Bira gözlü olsam bile çoğu erkeğin iki katı işçiyim Penny," dedim. "Oh, lütfen. O zaman neden kaslarım pankreas pudinginden daha titrek? Senin boşluğunu dolduruyordum ve bunu sen de biliyorsun."

Elimi düşünceli bir şekilde çenemde gezdirerek ona bir göz attım. Sonra sırtıttım, elim pazusunu çimdiklemek için öne doğru fırladı.

"O zaman yeteneğini kaybediyor olmalısın. İyi ki bu gece biraz kuvvet antrenmanı yapmışsın."

Penny elime öyle bir güçle vurdu ki kas zayıflığı iddiasının yalan olduğunu anladım.

"Saçma. Kesinlikle saçma," dedi. "Sana söylüyorum Reg, onu görmeliydin."

"Evet," dedi Reg, dezenfektan küpünün başındaki yerinden dönerek. "Dışarıda fıçı boru çalarken onu izliyordum. Bu gece çalışmanı engellediği için üzgünüm Penny. Ama benimkine kesinlikle yardımcı oldu. Müziğim için oldukça ilham vericiydi. Her aşk şarkısı normalin iki katı enerjiyle çalındı. Sanki sadece ona ve onun yeni insan aşkına serenat yapıyormuşum gibi hissettim."

Kaşlarımı çattım ve kollarımı kavuşturdum ama ikisiyle tartışamayacağımı biliyordum. Penny'yi iddia ettiği kadar ihmal etmemiştim ama onun ve Reginald'ın sözlerinde gerçeğin yumuşak bir yankısı vardı. Maggie'yi barımda otururken gördüğüm andan itibaren, alışık olmadığım bir şekilde dikkatim dağılmıştı. Pek çok arkadaşım vardı - bu bir barın patronu için olağan bir durumdu. Genellikle güzel kadınlarla sohbet etmeye alışkındım. Ama genellikle bu kadar etkilenmezdim. Genelde bir konuğu diğerlerinden daha fazla beklemezdim. Gece için ayrıldıktan sonra uzun süre boş evine özlemle bakmadı. Her zaman bir

Altın verenlerle aramda mesafe vardı, ne kadar dostça davranırsam davranayım ya da ne kadar sevimli fark etmemişti. Ama Maggie'nin altın ışığında parlayan yüzü, sıcak ve zeki bakışları, içten kahkahası ve ince zekâsı bu mesafeyi bir anda yok etmişti.

"Tabii ki ona özel bir özen göstermeliyim," dedim kollarımı açıp Reg'in daha fazla bulaşığı küpe yerleştirmesine yardım ederek. Biz konuşurken ve çalışırken mavi ışık darbeleri bulaşıkları temizledi. "O artık bizim kapı komşumuz. Yakındaki işletmelerle yakın profesyonel bağlantılar geliştirmeliyiz."

Penny bana düz bir bakış attı.

"Tam olarak en son ne zaman komşumuz Grakby'nin peşine takılıp gittin? Zavallı böcek adam hiç böyle bir muamele görmemişti."

Reg, Penny'ye sırtıttı. "Evet, ama Grakby şafak vakti bir çiğ çiçeği kadar güzel değil."

"O sadece güzel değil," diye karşılık verdim, sesim alışılmadık bir şekilde ciddileşmişti. Maggie'nin güzel olduğu . Ama bundan çok daha fazlası ilgimi çekiyordu. Ne zaman fırsat bulsam, Maggie'nin yanına giderdim.

Yemek sırasında onun yerine geçtim ve kendisi ve planları hakkında biraz daha bilgi edindim. Onda derin bir zekanın yanı sıra derinden hayranlık duyduğum mütevazı, cesur bir iş ahlakı vardı.

Ses tonumdaki alışılmadık ısırik tüm şakalaşmaları susturmaya yetti.

"Öyle demek istemedim Archie," dedi Reg.

Penny'nin bakışlarının başımın yan tarafını yaktığını hissettim.

Bu konuda alışılmadık derecede hassaslaştığımı anlayabiliyordu. Ben de öyle olduğumu söyleyebilirim. Ben böyle değildim. İşleri ne zaman ciddiye alacağımı bilirdim ama bunu yine de yüzümde bir gülümsemeyle yapardım. Şimdi gülümsemiyordum. Dudaklarımda yabancı bir kaş çatma hissi vardı.

Sonunda Penny içini çekti ve ellerini havaya kaldırdı.

"Bir insana aşık olman umurumda değil, Archie. Ne , onunla konuştuğum kısa süre içinde ondan gerçekten hoşlandım. Sadece ateşi çıkmış bir ahmak gibi hoplayıp zıplamak istediğin gecelerde personelimizin daha iyi olduğundan emin ol."

"Anlaşıldı," dedim, gülümsememin geri geldiğini hissederek. "Şimdi temizleyelim ve buradan gidelim."

ÜÇÜMÜZ ARASINDA, kapanış görevleri istasyon saatiyle gece 2'de bitmişti. İşıkları söndürdük ve Ork-Orok tarzı kapıyı arkamızdan kilitledik.

Penny ve Reg, geceyi geçirmek üzere dairelerine dönmeye hazır bir şekilde hover-vatörlere doğru ilerlediler. Takip etmediğimi fark ettiklerinde durdum ve arkamı döndüm. Saatin geç olmasına rağmen, kız kardeşim ve kuzenimin etrafında dolanıp bana sağlıklı bir müşteri kalabalığı vardı, ancak insan yüzdesi azalmıştı ve artık daha çok gece uzaylı türleri dışarıdaydı.

"Devam edin," dedim, ellerimle onları işaret ederek. Penny bana şüpheli ama bilmiş bir bakış attı ve Reg de bana el salladı. Sonra ikisi de dönüp yollarına devam ettiler.

Yakında kendi hover-vator'umu alıp kamarama gidecektim ama henüz değil. Tam olarak hazır değildim. Yapmak istediğim tek bir şey kalmıştı.

Maggie'nin yerini kontrol etmek istedim.

Penny'nin bana neden öyle baktığını biliyordum. Eğer burada kalsaydı, muhtemelen bana öğrendiği insan terimlerinden biriyle hitap edecekti.

artık çok hoşuma gidiyordu. Sesinin yankısını beynimin çanağında duyabiliyordum, bana *sürüngen* ya da aynı derecede saçma bir şey diyordu.

Sürüngen değildim.

Ben sadece... Merak ettim.

Ancak ışıksız ve boş alanın karanlık bir köşesindeki küçük, kıvrılmış formu gördüğümde sadece merak etmedim. Ağzım kurudu ve sertçe yutkundum, karanlık dükkana girerken kalbim boğazıma tırmanmış gibi hissediyordum.

Maggie'nin yanına çömelip bakışlarımı onun yumuşak, uyuyan yüzünde gezdirirken kendimi ne sadece meraklı, ne bir komşu, ne de bir profesyonel gibi hissediyordum.

Belki de ben bir sürüngenim.

Başımı çevirdiğimde Maggie'nin bu karanlık köşede bayılmadan önce güvenlik güç alanını etkinleştirmedini fark ettiğimde kalbim sıkışmaya başladı. Bu istasyonda suç oranı çok düşüktü ama bu durum O uyurken herhangi birinin buraya girebileceğini düşünmek içimde koruyucu bir öfke uyandırıyor.

Buraya herkes girebilir. Senin gibi biri mi?

Hayır... Hayır, burada olmak için haince bir nedenim yok, diye düşündüm. Yerine sokulmak için adeta yalvaran başıboş bir bukleyi fark ettiğimde parmaklarım seğirdi, o hain parmaklar az önce kendime yaptığım bildiriye meydan okumaya çalışıyordu. Çabucak ayağa kalktım ve Maggie, ama burada battaniye olmadığına hayıflanmadan önce değil, içgüdülerim beni onun hareketsiz bedeninin üzerine sıcak ve yumuşak bir şeyler çekmeye itiyor.

Onun yerine, mekânın içini inceledim.

Kaşlarımın hafif bir endişeyle aşağıya doğru çekildiğini hissedebiliyordum.

Mekanın çok fazla işe ihtiyacı vardı. Maggie'yle tanışmadan önce kimin kiraladığını . Duyduğuma göre, kira kontratında sadece o varmış. Yardım edecek bir iş ortağı yoktu.

Başka tür bir ortağı olabilir. Bir arkadaşı.

Yüzümü buruşturarak ona baktım. Ellerini tam olarak göremiyordum - yerde yatarken yanağının altında katlanmışlardı. Beynimi zorladım - parmağında bir evlilik bandı var mıydı? Orklar eşlerine bağlılıklarını belirtmek için ellerine mücevher takmazlardı ama biliyordum ki bazı insanlar yaptı.

Lanet olsun. Barda bakışlarım onun yüzüne o kadar odaklanmıştı ki parmaklarında böyle bir işaret olup olmadığını kontrol etmeyi tamamen unutmuşum.

Zihnimde kısa bir görüntü belirdi. Bir kez daha Maggie'nin yanına çömelmiş, ince parmaklarını yüzünün altından çıkarıp başka bir erkeğin aşkının izlerini aramaya çalışıyordum.

Çok profesyonelce, Archie. Gerçekten.

Aniden başımın yanından geçen bir şey ve ardından mekânın uzak iç duvarına çarpan bir ses beni döndürdü. Maggie ayakta duruyordu, göğsü kabarmıştı, elinde eski tip bir süpürge vardı, kıllı ucunu bana doğru tutuyordu sanki bir çeşit kılıçmış gibi.

Ruhumu ortaya koymanın tadını çıkararak kıkırdadım. İnsan kanı taşımama rağmen bir orka göre uzun boyluydum ve birçok orktan daha güçlüydüm. Bir orkun yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Bıçaksız süpürge'nin bana yapabileceklerini.

Ama bu Maggie'nin gözlerindeki ateşi söndürmedi.

Bana sertçe kaşlarını çattı. Savunmacı öfkesi hızla azaldı, yerini tanıma ve ardından şaşkınlık aldı.

"Sensin!" dedi süpürgeyi hafifçe indirerek. O zaman bana fırlattığı şeyin süpürge'nin farası olduğunu ve kıl payı ıskaladığını fark ettim. Eğer nişan alması daha kolay bir şey olsaydı -belki de bir taş- füzesinin hedefini bulacağından hiç şüphem yoktu.

"Evet. Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim," dedim, ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı bir iyi niyet jestiyle açtım.

Süpürgeyi yakındaki duvara dayayarak derin bir nefes verdi.

"Uykuya daldığımın farkında bile değildim. Sonra garip bir yerde uyandım ve karanlıkta dolaşan iri yarı bir uzaylı gördüm. Kutsal Terra, kalbim hala çarpıyor."

Onu görebiliyordum. İnce kahverengi boğazının dibindeki çılgın ritmi görebiliyordum. Böylesine hızlı ve güzel bir insan şarkısının, avucumun genişliği altında, başparmağımın yastığında nasıl hissedileceğini merak ettim...

"Tekrar özür dilerim," dedim hışımla, bir elimi saçlarımın geçirip örgüyü düzelttim. "Gerçekten seni korkutmak istememiştim. Sadece alanını görmek. Sonra burada uyuduğunu ve hiçbir güvenliğin aktif olmadığını fark ettim. Ve buna izin veremezdim - her türlü ayak takımı burada dolaşabilirdi."

"Belli ki," dedi kaşlarını kaldırarak.

Oh, hayır. Benim ayaktakımı olduğumu düşünüyor. Her şeyi mahvettim.

Ama hızlı bir sırtış yüzünü böldü ve merhamet, kurtuldum. Ruh halimin Maggie'ye - onun tepkilerine - ne kadar bağlı olduğu oldukça endişe vericiydi. Benim hakkımdaki izlenimlerine.

Onu holoscreen kapısının parıltısından ilk gördüğümde, onu etkileme ihtiyacının patladığını hissetmişim. Anlık ve ilkeldi. Bu yüzden barın ışığının formuma gurur verici bir parıltı katacağını umarak gömleğimi çıkarmışım.

Yeterince iyi bir formum vardı. Umarım Maggie de öyle düşünüyordur.

Öyle görünüyordu, çünkü koyu renk gözlerini tekrar yüzüme dikmeden önce gövdemde gezdirmesi hiç de yanlış değildi. Çenemi kaldırdım ve bakışları altında omuzlarımı dikleştirdim. Zeki ve zevk sahibi bir kadın olduğunu söyleyebilirim.

Penny şu anda düşüncelerimi duyabilseydi, cevaplarının sonunu asla duyamayacağımı da söyleyebilirdim. "İyi bir zevki olduğuna göre, *senden* hoşlanması konusunda endişelenmene gerek yok!"

Neyse ki Penny ve onun yuvarlak yüzü ve sivri dili burada değildi.

Sadece Maggie ve ben vardık.

Bu alanın ne kadar küçük olduğunu fark ettiğimde içimi bir sıcaklık kapladı.

Bir adım mesafeyi kapatabilirdi. temizledim ve elimi bir kez daha saçlarımda gezdirdim. Kahretsin, en son ne zaman böyle hissetmişim...

Gergin misin?

"Yani," dedim, dağıtmak için topuğumun üzerinde dönerek. "Yapılacak çok iş var."

"Bana mı söylüyorsun?" Yanıt tam yanımdan ve altımdan geldi. Maggie yanıma gelmişti. Her şeyi anladığında yüzünü buruşturdu. "Ama bunu başaracağım. Yapmak zorundayım. Yani, sahip olduğum her şeyi açılışa hazırlanmak için harcadım. Tüm birikimimi, her şeyimi. Noel'den önce hazır olacağım."

Noel. Sadece birkaç hafta kaldı ve istasyonun en yoğun sezonu. Yeni bir iş kurabilir ya da bozabilirdi.

O haklıydı. Hazır olmalıydı.

"Sana yardım edeceğim," dedim kendi kendime başımı sallayarak, zihnimde tamamlanacak işlere öncelik vermeye başlamışım bile.

"Ne?! Oh, hayır, bunu yapmak zorunda değilsin! Aslında yardım edecek bazı arkadaşlarım var."

Maggie'ye bakmak için başımı eğdim. *Ayların portalı*, sevimli bir yaratıktı. Pürüzsüz kahverengi teninin yarısı aylardan gelen filtreleme ışığıyla boyanmıştı.

istasyonda, yarısı gölgede. Sıkıca sarılmış buklelerden oluşan görkemli bir düğüm başının tepesine yığılmıştı. Büyük, uzun kirpikli kahverengi gözleri ve bir adamı iyileştirebileceği kadar kolay öldürebilecek kadar tatlı ve akıllı bir ağzı vardı.

"Sana yardım edeceğim," diye tekrarladım, kollarımı kavuşturdum ve bakışları pazularımın çıkıntısına kayınca hissettiğim baş döndürücü gururun tadını çıkardım. Yardım edecek arkadaşları olup olmaması umurumda değildi. Bildiğim kadarıyla, arkadaşları birayla kafayı bulmuş, saçma sapan aptallar olabilirdi. Maggie'nin bu arkadaşlarını ama yine de çok az tür motive olmuş bir ork uzun süre ve sıkı çalışabilirdi.

Ve şimdi kesinlikle motive olmuşum.

Bu alanı Noel için hazırlardım. Onun için.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Maggie

Dün gecenin geç saatlerine ve tuhaf uyku düzenine rağmen sabah uyanmak için alarma ihtiyacım olmadı. İstasyon saatiyle sabah 6:00'da uyandım.

olacaklar için heyecanla doluydum. Yapılacak çok iş vardı ama ben yapmaya hazırdım. yuvarlandım ve ayağa kalktım, battaniyeleri dikkatlice arkamda düzelttim. Buklelerimdeki ipek boneyi çıkarıp komodinin üzerine attım ve pijamalarımı hızla çıkarıp yeni geldiğim için hala açık olan bavulundan birkaç kıyafet aldım. Giyinirken yeni evim olacak mekâna göz gezdirdim. Geçici mevsimlik işçi olmadığım için, Sophie'nin buraya ilk geldiğinde sahip olduğunu bildiğimden daha büyük bir dairem vardı. Duvara yaslanmış yatağım, bir mutfak alanı, küçük, sade bir kanepa, bir sehpa ve bir banyodan oluşan bir yaşam alanı vardı. Kendime ait duşu olan bir banyo bulmuştum, bu da ortak banyoyu kullanmama gerek kalmadığı anlamına geliyordu. Etrafımdaki apartman bloklarında duşlar vardı.

Yatağımın yanındaki duvara yerleştirilmiş küçük ekrana ve yanındaki boş küpe baktım. Eğer istersem, bu ekran aracılığıyla istasyondaki restoranlardan herhangi birinden kahvaltı siparişi verebilirdim ve kahvaltı doğrudan bu küpün içine teslim edilirdi. Oldukça şaşırtıcı bir sistemdi ve henüz deneme fırsatım olmamıştı. Ama muhtemelen bu sabah zahmet etmeyecektim. Hayır, şu anda sadece hızlı olmam gerekiyordu. Tezgâhın üzerindeki poşetten bir protein bar ve buzdolabından Terratribe 2 lavanta çayı yapraklarıyla demlenmiş bir buzlu çay alarak aceleyle mutfığa girdim. Protein barını mideye indirdim, sonra da çayı yudumladım. Soğuk sıvı ferahlatıcıydı, hafif tatlıydı ve acılıkla dengelenmişti. Çok geçmeden kafein sistemimde dolaşmaya başladı ve zaten hissettiğim heyecanı daha da artırdı. Dişlerimi lazerle hızlıca temizledim, yüzüme biraz su çarptım ve buklelerime birkaç dakika özen gösterip başımın üstünde koruyucu bir topuz yaptım ve gitmeye hazırdım. Dün gece döndüğümde, daha doğrusu bu sabah çok erken saatlerde duş almıştım. Hatırladıkça tenim kızardı.

Dün geceki olayları. Archie'nin barındaki yemek ve içkiler. Sohbet. Aramızdaki çekim. Ve sonra boş çalışma alanımda uyuyakalmam, uyandığımda onu orada bulmam, sanki garip bir ıslak rüya gerçekleşmiş gibiydi. Kutsal Terra, yakışıklıydı, barının altın ışığında çalkalanıyordu. Ama fırında, karanlığın içinde sessiz ve devasa duruşuyla onu daha da çekici kılan bir şey vardı. Sanki Terratribe 1 dağ panterinin bir tür dik, yeşil versiyonu gibi ortama girmişti. Onu tanımadan önce faraşımı ona nasıl hatırlayınca inledim. Neyse ki, koca yakışıklı kafasını neredeyse kopardıktan sonra bile her zamanki gibi soğukkanlı görünüyordu. Alınmamıştı.

Bana yardım edeceğini söyledi.

Bu sadece bir tür profesyonel, komşuluk nezaketi olmalı, değil mi?

İçimde garip bir duygu girdabı vardı. Her zaman bağımsız bir tip olmuştum ve yeni tanıştığım bir adamın bana yardım etmesi gerektiğini düşünmesi neredeyse can sıkıcı bir fikirdi. Gururum vardı ve burası benim fırınım olacaktı. Benim bebeğim.

Ama öte yandan, onunla yaşadığım etkileşimi her hatırladığımda göğsümde belirgin bir çarpıntı oluyordu. *Sana yardım edeceğim.* Sanki hiç düşünmeye gerek yokmuş gibi, en önemli şeymiş gibi rahatça söylemişti. dünyadaki en bariz şeydi. Ama aynı zamanda, kesin bir kesinlik de vardı. Bir ağrılık. Sanki önemli bir karara varmıştı ve artık tereddüt etmeyecekti.

Söz verdiği konusunda tereddüt etmek istememesi hoşuma gitti.

Ben.

Acaba bu kadar kolay olmasaydı bu konuda bu kadar heyecanlı olur muydun?

gözlere.. Ve komik. Ve esprili...

Her neyse. Bu tamamen profesyonelce olurdu. İşletmeler arasında bir iyi niyet jesti. Geri dönmem için birçok fırsat olacak. eminim. İnsanlara borçlu olmayı ya da borçlanmayı sevmezdim. Belki ileride ona bir şekilde yardım edebilirdim. Ya da belki ona borcumu pişmiş ürünlerle ödeyebilirdim.

Dudağımı ısırdım ve Archie'nin barına onun için büyük, güzel bir pastayla gittiğimi hayal ettim. Zihnimin gözündeki Archie sırttı, sıcak, pırıl pırıl Gözleri yüzümden tepsiye kayarken kalın ve güçlü parmağını kremanın üzerinde gezdirdi ve ağzına götürdü...

Kutsal Terra tepeleri, gelin!

Yanaklarımı tokatladım, beynime ve kan dolaşıma bir nebze olsun akıl sağlığını geri getirmeyi umuyordum. Ya da bunu yapamıyorsam, en azından Archie'nin parlayan parmağını yaladığı, bakışlarının ağırlaştığı ve benimkine odaklandığı çıldırtıcı görüntüyü *kovmayı*...

Bu görüntü tamamen yerleşmeden önce kendimi silkeledim ve derin bir nefes aldım, odamın kapısını çekerek açtım ve arkamdan kapanmasına izin verdim. Kilitlemek için kişisel veri tabletime dokundum, ardından konut bloğunun geri kalanına doğru yürüdüm.

Koridor tekdüzeydi, benimkine benzer odalara açılan kapı üstüne kapı vardı. Hiçbirine ikinci bir bakış atmadan hepsinin yanından geçtim. Diğer kapılara ilgi duymamamın tek nedeninin Archie'nin benden farklı bir katta yaşadığını ağızından kaçırması olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Parlak metal zemin ayakkabılarımın altında pürüzsüzdü. Bütün gün ayakta çalışacağım için rahat, nefes alabilen ve tabanlarında iyi kalitede destek olanları seçmiştim.

Kısa süre sonra, küçük, kare apartman bloklarından çıkmış ve bu katın ana halkasına girmiştim. Burası alışveriş katlarına göre çok daha sessizdi ama yine de dışarıda dolaşan insanlar vardı. Hadorlu bir çocuk ve annesi, her ikisi de kaşlarının derisini kaplayan özel değerli taşlarla (onunki soluk pembe, onunki kehribar rengi) el ele yanımdan geçtiler. Halkanın etrafından, tıpkı benim geldiğim gibi konut bloklarından çıkan ve bir hover-vator yakalamak için merkeze doğru ilerleyen başkalarını gördüm.

İçimden bir heyecan geçti ve neyse ki bunun yeni sırtan ork komşumla bir ilgisi yoktu. Beklediğim şey . Yeni hayatıma burada başlamak. Kasvetli Yeni Toronto'dan çok farklıydı. Sırtarak yuvarlak, şeffaf, yumurtaya benzeyen hover-vatörlerin aşağı yukarı hareket edişini izledim.

İstasyonun tüm halka katlarını birbirine bağlayan açık havanın orta sütunu.

Buraya alışmak biraz zaman alacaktı.

Ama çok uzun sürmediğini fark ettim. Şimdiden buraya yerleşmeye başladığımı hissediyordum, sanki olmam gereken yer burasıymış gibi. Büyükanmem öldüğüne göre artık Yeni Toronto'da benim için hiçbir şey yoktu. Terratribe 1'de bana çekici gelen hiçbir şey yoktu, özellikle de en iyi arkadaşım Sophie artık Elora İstasyonu'nda yaşadığından beri.

Kararlılık omurgamı sertleştirdi. *Bu işi yapmak için bir sebep daha.*

Artık buradaydım, olası yeni bir hayatın başlangıcını tatmıştım, geri dönmek istemiyordum. Dönemezdim.

Ringin ortasına doğru yöneldim ve parmaklıklarda durdum. Neredeyse anında, bir hover-vator önümde durdu ve hareketle hafifçe titreşti. Hover-vator açıldığında parmaklıklar kenara çekildi ve ben de içeri girdim.

"Kat 1200," dedim, sesim geniş ve yuvarlak alanda .

Hover-vator yukarı doğru zum yaparken midem bulandı ve boğazımdan bir kıkırtı yükseldi. Şeffaf yuvarlak duvarlar hareket ettikçe dışarı bakmamı sağlıyordu, diğer katlar parlıyor ve birbirlerine karışıyordu. Yıllar sürebilirdi ve yine de tüm seviyeleri, Elora İstasyonu'nun sunduğu tüm harika şeyleri keşfedemezdim. Bu düşünce gözümü korkutmuyordu, aksine fevkalade heyecan vericiydi.

Hover-vator titreşerek durdu ve benim için açıldı.

"Çok hızlıydı," dedim kendi kendime, inerken. gereken bir şey daha vardı. Yeni Toronto'daki asansörler hantal ve yavaş olma eğilimindeydi. İstasyonun hover-vator'larının pürüzsüz roketi gibisi yoktu.

Hover-vator'dan çıkıp 1200. katın zeminine adım attım. Önümde Eski Dünya tarzı, gerçek kitapların olduğu bir kitapçı vardı. Ve bordo kadife kurdelelerle sarılmış devasa altın sütunlarıyla bir çikolatacı vardı. Önümdeki işyerlerine bakarak hızla yönümü buldum ve fırının bulunduğu katın karşı tarafında olduğumu fark ettim. Açık sütun havası ve tüm hover-vatörlerin aşağı yukarı pır pır etmesiyle, düz bir şekilde karşıya geçmenin bir yolu yoktu, bu yüzden halkanın çevresinin yarısını dolaşmam gerekecekti.

İstasyon saatiyle sabah 7:00'den hemen önceki o erken saatte bile bu kat müşterilerle dolup taşıyordu. Bunu görmekten memnun olarak kendi kendime başımı salladım. *Burada kesinlikle iyi bir yaya trafiği olacak.*

Bir o yana bir bu yana koşuşturan alışverişçi ve işçi kalabalığına katılarak ilerledim. Sinirlerime hâkim olup yürümeye devam ederken holografik reklam doğrudan yüzümün önünde belirdi. Sophie buraya ilk ziyaretimden önce beni bunlar hakkında uarmıştı. Bir tanesini ilk kez gördüğünde, geri sıçrayıp kendisiyle birlikte bir başkasını da yere sererek kendini tamamen rezil ettiğini söylemişti. Sophie kadar ürkek olduğumu düşünmesem de, yine de uyarı için memnun oldum. Yüzünüzün önünde birdenbire beliren parlak, parlayan bir dikdörtgenin

Etruvianların anten sıkılaştırma konusundaki en son gelişmeleri, sabah ilk iş olarak herkesi oyundan düşürebilir.

Holografik reklam, ben içinden geçerken yarı saydam piksellerden oluşan parıltılı bir spreye dönüşerek dağıldı. Eski Dünya Noel şarkıları konuşmalar oluyordu. İnsanlar o kadar çok farklı dilde konuşuyorlardı ki, çevirmenimin girişi pes etti ve sesler yabancı hecelerden oluşan bir denizde üzerime yıkanıyor.

Hoşuma . Tüm bu farklı türden insanların, uzaylı ve insan, yollarını burada bulmaları hoşuma gitmişti. Tıpkı benim gibi.

Hızlı adımlarla yürüdüm, hover-vator sütunu sağımda, dükkânlar solumdaydı. Kitapçının önünden geçtim, sergilenen kitapların altın sayfalarına ve zengin kabartmalı kapaklarına hayranlıkla baktım. Çikolatacının yanından biraz ilerledim.

daha yavaş, ne dikkat ederek. Bu dükkân benimkinden epey uzakta olsa da, başka bir tatlı dükkânı olarak biraz rekabet sunabilirdi. Bu düşünceyle küçük bir endişe düğümünü yuttum ve gözlerimin sunduklarını taramasına izin verdim.

Endişem çabucak azaldı. Neredeyse her şey bir çeşit çikolata gibi görünüyordu. Terratribe 2'den çikolata ve kakao kullandığım kesindi ama bunlar genellikle keklerde, kremalarda ve ganajlarda kullanılıyordu. Sık sık yer mantarı, bar ya da bu tür şeyler yapmazdım ve bu dükkânın tam olarak bu konuda ne kadar uzmanlaştığını görünce, zahmet etmeyeceğimi biliyordum. Dükkânda mümkün olan her türlü cazibeye göre şekillendirilmiş çikolata vardı - küçük Eski Dünya hayvanları, müzik aletleri, oyuncaklar. Gerçek iğnelere benzeyen şeylerle parıldayan dev koyu yeşil Noel ağacına uygun küçük çikolata Noel ağaçları bile. İşte Birkaç tane de çikolata olmayan ürün vardı - fantastik renklerde, tuhaf küçük şekillerde yapılmış çeşitli bonbonlar ve jöleler. Küçük sakızlı yıldızlar, gezegenler ve yıldız gemileri dükkânın ışıklarının parıltısı altında yağlı, şekerli ve güzel bir şekilde parlıyordu.

Belki iş harcaması olarak oradan bir şeyler alabilirim. Bilirsiniz, yerel ürünleri denemek ve ilham almak için.

Çikolatacıyı geçince Sophie ve X'in kahve dükkânı olan *Hallowed be thy Bean* vardı. Küçük pencerenin önünde çoktan bir kuyruk oluşmuştu, bu yüzden şimdilik içeri girmeye zahmet etmedim. Espresso, nane, yumurta likörü ve Dükkânın vitrininden çikolata akıyordu ve müşterilerin arasında Sophie'nin parlak siyah saçlarına ve pembe yanaklarına bir an için takıldı.

İnsanların enerjisini ve iyi ruh halini özümseyerek yoluma devam ettim. etrafımdaki herkes. Burası bir turist merkezi olduğu için çok sayıda

insanlar burada tatildeydi ve bu nedenle kendilerini oldukça iyi hissediyorlardı. Bu

Neşe bulaşıcıydı ve kendi dükkanım ile ilgili heyecanımı yeni zirvelere çıkardı, göğsümü doldurdu ve cilalı metal zeminlerde neredeyse süzülmemi sağladı.

Dükkânımın önünde kocaman, hantal bir adam gördüğümde adımlarım hafifçe durakladı, kaşlarım kalktı. Gözlerimi kısarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve kalbime sakin olmasını söyledim.

Neyse ki sakinleşti. Ama ancak dükkanımın dışında Archie'nin değil X'in olduğunu fark ettikten sonra.

Sanki Archie bu kadar erken gelebilirmiş gibi! Senin aksine, dün gece burada rahat bir uyku ...

Hayır, barın kapanış saatine kadar çalıştıktan sonra buraya gelmiş ve beni gece 2 civarında uyurken bulmuştu. *Gelmeyebilirdi bile.*

Bugün, aptal. Onun da yürütmesi gereken bir işi var.

Gözlerim barının parlak siyah kapısına kaydı. Dün gece orada olmayan bir tabela fark ettim. Altın mürekkeple yazılmış dilde "kapalı" yazıyordu.

Bu mantıklıydı. Ne de bir bardı. Elora İstasyonu'nun saat 10'dan önce alkol servisi konusunda kuralları vardı.

"Selam X," dedim başımı sallayarak ve nihayet ona ulaştığımda gülümseyerek. "Erken geldin. Sorun olur mu? Dükkân az önce gerçekten meşgul görünüyordu."

"Dave Sophie'yle birlikte orada. Her şeyi hallettiler," dedi X, o rahatsız edici derecede odaklanmış sarı gözleriyle beni sabitleyerek. Archie'yle ilgili hissettiğim onca heyecandan ve açıkçası aptallıktan sonra X'in burada olması, birinin ceketimin arkasına bir avuç kar atması gibiydi. Hem Archie'nin hem de X'in devasa ve tamamen kaslı olmalarının yanı sıra, ikisinin de yeşilimsi bir palette cilt tonlarını paylaşmaları dışında, ikisi daha farklı olamazdı. Archie'nin sıcak, sırtan ve açık olduğu yerde, X buz gibi, sessiz bir beygirdi.

"koyulmalıyız," dedi ve dükkanımın önündeki güvenlik güçleriyle yüzleşmek döndü.

X'in lazer odağı ve neredeyse saplantılı çalışma ihtiyacı iyiydi. Kafamı toparlamama ve kendi odağımı yeniden düzenlememe yardımcı oluyordu. Sonuç olarak, en iyi arkadaşım bana yardım etmeye istekli bir kimera ile evlendiği için oldukça şanslıydım. X, Galkor İmparatorluğu'nun ordusu olan Kimera Muhafızları'nda görev yapmıştı. Tüm kimeralar gibi o da genetik olarak

Temelde hiç yorulmazdı ve çok çalışmak için can atardı. Üretken olma ihtiyacı onun neredeyse kırılmaz kemiklerine işlemiştı.

"Pekâlâ. Hadi yapalım," dedim, veri tabletimi güvenlik ekranına dokundurdum ve güç alanını bıraktım.

Hemen işe koyulduk. X, tahtalar ve tezgahların üst kısımları da dahil olmak üzere, götürülmesi gereken tüm büyük çöp parçalarını toplamakla meşguldü.

Tezgah yapısının kemiklerini koruyacaktım, ancak müşterilerin unlu mamulleri görebilmesi için teşhir alanının açık olmasını istedim. Kapalı tezgâh benim amaçlarım için uygun değildi. X bunu yaparken, genellikle getirdiği aletlerin yardımıyla, ben de süpürgemi ve faraşımı alıp toz ve döküntüleri süpürdüm. Bu tür temizlik işleri için bir robot kullanmak daha verimli olabilirdi ama elimden geldiğince tasarruf etmek istiyordum. O yüzden eski usul süpürme yöntemini seçtim.

Saatler hızla geçti ve istasyon saatiyle sabah 11 civarında tezgahları çıplak yapıya kadar söktük. X tüm tahtaları ve ağır eşyaları dükkanımın girişine yığmıştı.

Süpürgemi duvara dayayıp elimin tersiyle alnımı silerek etrafı inceledim.

"Harika. Şimdiden daha iyi görünüyor. Programın biraz ilerisindeyiz. Gidip boya malzemelerini getireyim," dedim. X homurdanarak onayladı, başını hafifçe eğerek selam verdi, siyah boynuzları havayı yarıyordu.

"Ara vermek ister misin? Ben yokken gidip bir şeyler yiyebilirsin. Ben güvenlik alanını kuracağım," dedim ellerimi siyah tozluklarıma .

Aldığım tek cevap "Hayır, teşekkürler" oldu. Sırıttım. *Anlaşıldı. Başka ne cevap beklediğimden emin değilim.*

"Tamam o zaman. Teşekkürler, X. Geri geleceğim."

Boya malzemelerinin parasını ödeyebilmek için veri tabletimin yanımda olduğundan emin olduktan sonra dükkânımdan çıktım ve kalabalığı yaparak hover-vatörlere doğru ilerledim.

Ve eğer bakışlarımı etrafta gezdirip uzun boylu, sırttan bir ork ararsam. Şey... Bunu benden başka kimse bilemezdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Archie

İ esnedi, boştaki elimi yüzüme sürdükten sonra dumanı tüten seyahat kupamdaki chai çayından bir yudum aldım. Elora İstasyonu seviyeleri Hover-vator'um 1200. kata doğru züm yaparken vızıldayarak geçti.

Biraz altın süt yapmalıydım.

Ork-Orok altın sütü insanların alışık olduğu altın süt değildi. Hayır, zerdeçal baharatlı bir içecek yerine, Ork-Orok altın sütü bizim kahve versiyonumuzdu. Yüksek oranda kafein içeren sarı çekirdekler, insanların kahve için kullandıklarından çok daha sertti. İstasyondaki bir baharatçıdan aldığım chai'nin tadını tercih ederdim ama uykusuzluğumu göz önüne alırsak bugün altın sütü tercih etmeliydim.

Chai'den bir yudum daha aldım ve kendi kendime sııttım. Uykusuzluğun canı cehenneme. Bugün bunun için iyi bir sebebim vardı.

Maggie'yi görmeye gidiyordum.

Ayların portalı, yan komşum olan güzel ve zeki insanı düşünmeden edemiyordum. Şu anda istasyon saatiyle 11'i biraz geçiyordu ve ona daha erken ulaşabilirdim ama daha önce bar için bir şeyler hazırlamak üzere acele etmem gerekmişti. Bazı satıcılarımızı kontrol etmem gerekiyordu, normalde bunu sabah 10 ile öğlen açılış saatimiz arasında yapmam gerekirdi. Ama bu işi çabucak halletmek için çok erken bir saatte kalkmışım. Ve saat 3'e kadar uyumadığımı düşünürsek, etkilerini hissetmeye başlamışım.

Tekrar sııttım, omuzlarımı düzelttim ve yeni bağladığım örgümü arkama attım. Yorgun olmam kimin umurundaydı ki? Ben güçlü ve erkeksi bir orktum. Bu hiçbir şeydi. Özellikle de Maggie ile vakit geçirmek anlamına geliyorsa.

Ondan hoşlanmışım. Gerçekten hoşlanıyordum. Hover-vator benim hizamda vızıldayarak durduğunda inkar etmeye ya da hesaba katmaya çalışmadım. Ben hiçbir zaman gerçeği inkar eden ya da görmezden gelen bir tipti. Gerçek şuydu ki, Maggie şu ana kadar büyüleyici, baştan çıkarıcı bir yeni komşu olduğunu kanıtlamıştı.

Ve bunun peşini bırakmayı planlamamışım.

Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini zaman gösterecekti. Ne olsa daha yeni tanışmıştık. Ama şu anda dükkânına doğru hızlı adımlarla yürümemin nedeni de buydu. El emeğim ve bol cazibemle onu kazanmak için. Umarım.

Belki de tişörtü yine geride bırakmalıydım, diye düşündüm, turist ve alışveriş yapan kalabalığa katılırken kaşlarımı hafifçe çatarak. Maggie'nin çıplak gövde mi takdir eden bakışlarını inkar etmek mümkün değildi. dün gece. Durum gerektirirse her zaman tekrar çıkarabilirim.

Her zamanki iş kıyafetlerimi tercih etmiştim - siyah pantolon ve söğüt yumuşaklığında Hadorya pamuğundan yapılmış yumuşak, esnek, dar siyah bir tişört. Maggie'nin dükkânına giden son mesafeyi de geçerken beynimin içinde onlarca soru dönüp duruyordu. Ne yaptığını, sabah nasıl hissettiğini, yorgun olup olmadığını, dün gece yerde yattığı için kaskatı olup olmadığını merak ediyordum. Beni nasıl algılayacağını merak ediyordum ve bu duygu biraz sinir bozucuydu. En son ne zaman gerçekten endişelendiğimi hatırlamıyordum. başka biri beni düşünebilirdi.

Ama şimdi endişelendim.

Kesinlikle gömleği geride bırakmalıydım. Böylece beni herhangi bir şekilde eksik bulursa, bunu çıplak kaslarımı göstererek telafi edebilirdim...

Tam gömleği kafamdan çıkarmak üzereydim ki, dükkânında kimin olduğuna dair bir bakış yakaladım.

Maggie değildi.

Bir erkekti.

Onu gördüğümde tüylerim diken diken oldu, yine yabancı bir duyguydu. I Yeterince iyi huylu oldukları sürece herkesle dost olduğu bilinirdi. Öyleyse sırtımın kolonlarından aşağıya doğru yayılan bu ani gerginlik neden?

Nedenini biliyorsun. Çünkü Maggie'nin dükkanında. Çünkü buraya geldi. Senden önce. Çünkü muhtemelen siz o bütün sabah onunla birlikteydi. Çünkü senden biraz daha uzun ve geniş omuzlu.

Adam yaklaştığını duydu, sessiz ve becerikli bir güçle dönüyordu. Onu hemen tanıdım. O da komşularımdan biriydi. Onunla hiç konuşmamıştım ama dikkatimi çekmişti. Bildiğim kadarıyla istasyonda yaşayan tek kimeraydı. Bilinen evrendeki en güçlü ve tehlikeli imparatorluklardan birinden gelen eski bir askerin iri yarı, burunlu, boynuzlu devi.

Onun da tatlı yüzlü bir insan kadınla evli olduğunu biliyordum. Onları çocuklarıyla birlikte buralarda birçok kez görmüştüm. Sol elindeki siyah metal evlilik bandının gözüme çarptı.

Bak. Saçmalıyorsun, Archie Mountainbound. O evli. Ve Maggie'nin arkadaşıysa, senin de arkadaşındır.

Kimeraya doğru yürürken boşluğa doğru "Selamlar," diye seslendim. Alev alev yanan sarı bakışları bir an için daraldı, sonra başını salladı ve cevap olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler homurdandı.

Görünüşe göre pek konuşkan biri değil. Ah, pekala! İkimiz için de yeterince iyi sohbet edebilirim.

Chai bardağımı yere koydum ve sonra kimeranın önünde durdum.

"Ben Archie Mountainbound. Yan taraftaki barın işletmecisiyim, *The Middle's Guardian*. Ben de Maggie'nin bir arkadaşım." Bu son kısım, kastettiğimden biraz daha ısrarcı çıktı. Biraz daha sahiplenici. Burada olma hakkımı savunmak için garip bir ihtiyaç hissettim.

Daha önce hiçbir yerde böyle bir hak iddia etme ihtiyacı hissetmemiştim. Ben sadece...

Gittim. Önümdeki herhangi bir dünyaya ya da yere doğru ilerledim.

Ama burada, Maggie'nin dükkânında, kimera savaşçısının dikkatli bakışları altında, sanki yerime yerleşiyormuşum gibi duruşumu hafifçe genişlettiğimi hissettim.

"Ben X," dedi boynuzlu eski savaşçı. "Eşim Sophie ve ben *Bean'in kutsal olsun*. Yolun aşağısında bir kahve dükkanı var."

O zaman konuşabilir.

Elimi uzattım, sırttım ve tutması için başımı salladım. Titreyerek El ele tutuşmak büyük ölçüde insanlara özgü bir gelenektir ama uzun süredir insanların işlettiği Elora İstasyonu'nda bulunduğum için bunu doğal olarak benimsemiştim. X bir kez daha homurdandı ve elimi tuttu.

"Ha! Ne tutuş ama, dostum," dedim daha geniş sırtarak ve diğer elimi onunkinin üzerine koyarak coşkulu bir şekilde salladım.

"Gayet ortalama, eminim," dedi ben bıraktığımda etli omuzlarını hafifçe silkerek.

İçtenlikle güldüm. Şimdi aramızdaki gerginliğin bir kısmı hafiflediğine göre (büyük ölçüde X'in evli olması nedeniyle, bu gerçek beynimin iç kısmına damgalanmıştı) bu huysuz, aksi kimeradan hoşlandığıma karar verdim. Onda kesinlikle sıradan bir şey olmadığından emindim. Yine de sözlerinde sahte bir alçakgönüllülük yok gibiydi. Sanki hiç umurunda değilmiş gibi bir hisse kapıldım.

ne kadar güçlü olduğu hakkında. Kimera Muhafızları'ndaki görevinden sonra Elora İstasyonu'nda işe başladığı düşünülürse bu oldukça mantıklıydı. Duyduğuma göre diğer kimeraların çoğu paralı asker, koruma ya da askerlik zamanları bittikten sonra böyle şeyler yaparlardı. Ve burada, X bir insanla evli, yuvarlak yüzlü bir yürümeye başlayan çocuğa sahip bir kahve dükkanı sahibi olarak işe başlamıştı.

Kesinlikle ortalama değil.

"Oh!"

Arkamdan gelen ses başımı döndürdü.

İşte oradaydı. Hafızamın onu resmettiğinden daha da güzel görünüyordu.

Kalbim göğsümde çılgın bir ritimle atarken, yüzümü X ile ikiye bölen sırtış yumuşadı. Maggie de benim gibi dar siyah bir pantolon giymişti, yumuşak kumaşı biçimli kalçalarının genişliği boyunca uzanıyordu. *Güçlü bacaklar*. Burnumdan keskin bir nefes aldım, aniden o kalçaların etrafımda nasıl hissedeceği sorusundan kurtulamadım, binmek, sıkmak...

Gömleği de tişört tarzındaydı ama onunki siyah yerine kırmızıydı. Koyu renk bukleleri başının üstünde bağlıydı, istasyonun parlak ışıkları tek tek sarmal saç tellerini yakalıyor ve onları bronz gibi parlatıyordu. Ben Pürüzsüz kahverengi teni parlıyor, uzun kirpikli gözleri ışıltıyor, dolgun dudakları beni görünce gülümsüyordu.

"Buradasın!" dedi kaşları hafifçe kalkarak.

"Elbette," dedim, niyetlendiğimden çok daha sessiz bir şekilde. Genelde konuştuğumdan çok daha sessiz. Sanki o ve ben تنها, sessiz bir yerde yalnızmışız gibi. "Yardım edeceğimi söyledim. Ve," elimi X'in omzuna için hafifçe döndüm, "X'in burada tüm zor işleri yaparak kendini yormasına izin veremem, değil mi?"

Maggie homurdanarak başını sallarken, X ağır kaşlarını bana doğru çattı.

Maggie, "Dün gece eve oldukça geç geldiğini tahmin ediyorum," dedi.

"Biliyorum.

O kadar erken değil ama yine de... Yeterince dinlendin mi?" Maggie'nin gülümsemesi hafifçe soldu ve bana değerlendirici bir şekilde baktı. Elimini X'in omzundan indirdim ve çenemi kaldırdım.

"Kışın bir Ork-Orok vadi ayısı gibi uyudum!" Doğru olmasa da haykırdım. Dinlenmem konusunda endişelenmesi onun nezaketine işaret ediyordu. Ama gerek yoktu. Onu görünce yorgunluğum tamamen uçup . Bunun yerine, uzuvlarıma endişeli bir enerji doldu. Parmaklarım

seğirdi, omuzlarımın üzerinden geçirmek için bir şeye tutunmaya hazırды. Bu, parmaklarımın aslında yapmak istedikleri şeyi yapmalarını engelleyecekti.

Bu da Maggie'nin elmacık kemiklerinin kıvrımlarında gezinmekti.

"Bana sadece ne yapacağımı söyle," dedim, muhtaç ellerimi arkama koyarak.

"Önce tüm bu çöpleri temizleyelim diye düşündüm." Çenesini dükkânın ön tarafındaki büyük bir moloz yığınının doğru salladı. "Sonra boyamaya başlayabiliriz. Eğer bunun için zamanınız varsa tabii."

"Biliyorum," dedim çabucak. *Orta Muhafız*, Penny'nin istediği gibi bugün iyi bir kadroya sahipti. Vardiyanın ilk bölümünü bensiz idare edeceklerdi.

Belki X'in yakında işe gitmesi gerekecek. Belki o zaman sadece ben ve o olabiliriz.

"Ben de kalabilirim," diye çileden çıkarıcı bir hırıltı geldi ve fantezimi küçük parçalara ayırdı.

Ah, pekala. Üç kişi olursak iş daha hızlı ilerler. Maggie'nin Noel'den önce burayı hazırlaması gerekiyordu. *Burada önemli olan bu.*

O sırada Maggie'nin arkasında havada duran hover-cart'ı fark ettim. Bize daha iyi bir görüş sağlamak için kenara çekildi.

Getirdiği boya malzemelerini görünce şok içinde kalktığını hissettim.

X'in de aynı şekilde hissettiğine şüphe yok.

"Bu kadar eski boya teknolojisi satıldığını bile bilmiyordum," dedi.

El arabası boya tenekelerinin yanı sıra fırça ve rulolarla doluydu.

Maggie iç çekti. "Evet. Nano teknolojiyi kullanmak daha hızlı ve kolay olurdu.

Ancak bunun için sadece botları kiralamak bile oldukça . Bu en ekonomik çözümdü."

Başımı salladım. Bugünlerde boya işlerinin çoğu, duvarların üzerinde dolaşan küçük robotlar tarafından yapılıyor, içlerindeki nano-botlar ilerledikçe mükemmel, eşit bir boya döküyorlardı.

"Biliyorsun Sophie ve ben masraflara katılırdık," dedi X yanımdan, tahmin edebileceğimden daha nazık bir şekilde.

Ben de katılırdım! Ben de ! İhtiyacın gidip sana yüz tane robot alırım! Bu sözleri söylemek için can atıyordum. Ama Maggie'nin ağzının çizgiye dönüştüğünü gördüğümde, konuşmadığıma memnun oldum.

"Sorun değil. Teşekkür ederim. Ama siz zaten yeterince şey yapıyorsunuz," dedi . Bu kararlı insan kadına karşı bir hayranlık dalgası yuvarlandı

benim aracılığım la. Bu iş i kendi şartlarına göre yürütecekti ve ben bundan daha fazla etkilenemezdim.

Onun demir iradesi bana güçlü bir uzuv sertliği verdi. Yanına eğildim ve onun tatlı kokusunu içime çektim. Bir rulo ve bir kutu boyayı kavradım, geniş bir gülümsemeyle havaya kaldırdım.

"Ben hazırım. Hadi gidelim!"

ALTINCI BÖLÜM

Maggie

Whover-cart'tan tüm boya malzemelerini indirmiş ve tüm ıvır zıvırı içine atıyordum ki garip bir şey fark etmeye başladım. oldukça komik bir dinamik.

X ne zaman arabaya koymak için büyük bir parça alsa, Archie daha da *büyük* bir parça aldığından emin oluyor ve hareketlerini "Merak etme X, bu ağır olanı ben hallederim!" gibi yorumlarla noktalıyordu.

Soğukkanlı X, Archie'nin ne halt ettiğini pek fark etmiş gibi görünmüyordu, ya da fark ettiyse bile yemi yutmadı. Archie'nin hareketlerini ve yorumlarını düz bir bakış, omuz silkme ve alışlagelmiş homurtusuyla karşıladı.

Ayrıca Archie'nin özellikle büyük ve etkileyici aletleri kaslı omuzlarına taşırken bakışlarının sık sık bana kaydığını fark etmeden edemiyordum. Sanki onu izleyip izlemediğimi görmek ister gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, öyleydim.

Çalışma alanımı denetliyormuş gibi yapıyordum ama gerçekte gözlerimi Archie'nin formundan ayırmakta zorlanıyordum. Dar siyah giysisi, güçlü vücudunun gerginliği ve şişkinliği üzerinde uzanış biçimiyle neredeyse günahkârdı. Ve dün gece barda ettiğim dualarım şimdi kabul olmuştu: Archie'nin yerden bir şeyler almak için çömelirken o daracık deri pantolonun içinde eğildiğini birkaç kez gördüm.

O etrafımdayken ve her yerde dikkatimi dağıtırken bir şeyler yapabilmem bir mucizeydi.

Neredeyse tüm çöpleri, bizden birkaç kat aşağıdaki çöp boşaltma küpüne üzere yüklemek çok uzun sürmedi. Hâlâ hover arabasına sığmayan çok uzun ve ağır bir eski tezgah parçası vardı. X ona uzandı ama Archie ondan önce davrandı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu omuzlarına aldı.

"Arabayı sen sür dostum," dedi Archie, X'e gülümseyerek. "Bunu ben alacağım."

"Sadece iki sefer yapabilirsin," diye ettim.

Archie başını salladı.

"Gerek yok. Bu bir şey değil."

Güldüm. *Evet, kesinlikle gösteriş yapıyor.* Yine de iğrenç değildi, çünkü hareketlerinde gülünç bir öz-bilinç duygusu vardı. Kendini bir şey sanarak kasıla kasıla yürümüyordu. Yani, *öyleydi* ama bunu yaptığının farkındaydı ve bu süreçte gülüyordu. Kendini fazla ciddiye almadığını söyleyebilirim. O büyüleyici, dişlek gülümsemesiyle başımı sallamaktan ve ona kıkırdamaktan kendimi alamadım. Bir yandan da dar siyah tişörtünün altındaki kaslarının gerginliğine hayranlık duyuyordum. Sadece birazcık.

"Peki, tamam. Sadece o şeyle herhangi bir müşteriyi dışarı çıkarmadığınızdan emin olun," dedim, omuzlarında devasa bir kanat açıklığı gibi iki yana doğru uzanan dev tahtayı işaret ederek.

"Benim şeyimle kimseyi dışarı çıkarmayacağım," dedi, yosun yeşili gözleri parlıyordu. Sözlerindeki çifte anlam beni şaşırttığına nefesim kesildi, ama o çoktan dönüp alandan uzaklaşmış, X de arabasıyla onu takip etmişti. Onlar kalabalığın içine doğru ilerlerken Archie'nin X'le hararetli bir şekilde konuştuğunu duyabiliyordum, sesi gür çıkıyordu. X cevap verme zahmetine girdiyse de, hover-vatörlere doğru ilerlerken cevabını duymadım.

Onlar yokken ben de boya malzemelerini hazırladım. Neyse ki, malzeme dükkanındaki adam bana zemini boyadan korumak için dükkanımın güç alanı teknolojisinden yararlanabileceğimi söylemişti, bu yüzden herhangi bir muşamba ile uğraşmak zorunda kalmadım.

Güvenlik ekranı ve veri tabletimle biraz uğraştıktan sonra ayarları . Yarı saydam mavi bir alan tüm zemin boyunca parıldadı. Kutuları açıp boyayı dükkanın arka tarafındaki rafa yerleştirdiğim tepsilere boşalttıktan sonra alanı test ettim ve bir fırçadan yere bir damla clementine rengi boya damlattım. Yere hiç düşmedi, bunun yerine parlak turuncu bir miskete dönüştü ve "boya dağınıklığı" köşesi olarak programladığım köşeye yuvarlandı. *Mükemmel*, diye düşündüm, küçük boya küresinin köşede yerden birkaç santimetre yükseklikte süzülmesini izlerdim. Günün sonunda, orada biriken boyanın altına bir tepsi koyar ve güç alanını devre dışı bırakarak boyanın tepsiye düşmesini sağlardım.

Dükkânımın dışındaki kalabalığın iki uzun figür için ayrıldığını görmek için havada asılı duran boya parçasından başımı kaldırdım. X ve Archie, arabayı arkalarına alarak bana doğru ilerlediler. Etkileyici bir çift oluşturunyorlardı, bu ikisi neredeyse etraflarındaki herkes. Ama benim gözüm sadece bir tanesine takıldı.

Onlar. Archie'nin yüzü beni görünce aydınlandı, selamlamak için kocaman yeşil bir el kaldırırken gözleri kırıştı. Hâlâ biraz uzaktaydılar ama o el sallayış karşısında içimin ısınmasına engel olamadım. *"Hey, seni görüyorum"* diyen bir jestti bu. *Yakında orada olacağım.*

Tanrım, sırf bir adam bana el salladı diye göğsümün sıcak yapışkan şekerleme pudingiyle doluymuş gibi hissetmesi muhtemelen kötüye işaret.

İkisi tekrar dükkânıma girerken boğazımı temizledim kendimi tekrar iş moduna sokmaya çalıştım.

Tepsilerin bulunduğu rafları göstererek, "Boyaların hepsi ," dedim.

"Çok iyi renk seçimleri!" dedi Archie, sesi gürleyerek. "Sabah güneşinin gökyüzünü ısıtması gibi."

Kafamda canlandırdığı imgeye gülümsedim. Çok değildi. Büyükanнемin New Toronto'daki evinin bahçesinde, kısa bahar mevsiminde, melek meyve ağacı muhteşem portakal çiçekleri açardı, yaprakları Serin mavi gökyüzünün altında sitrin kadifesinin doymuş şeritleri gibi. Yeni Toronto'da yılın büyük bir kısmı soğuk ve griydi, bu yüzden her zaman sıcak anlar. Büyükanнемle o ağacın altında oturmak da bu tür anlardan biriydi. Neredeyse bir yıl önce ölmüştü ama bu, onu fırınıma dahil etmenin bir başka yoluydu. Bu işi açma hayalimi her zaman desteklemişti ve küçük mirasından bana bıraktığı para, bu fırsatın kilidini açmak için son parça olmuştu. Bu benim için

Çünkü para biriktirmeye çok hevesliydim - onun benim için biriktirdiklerinin hiçbirini ziyan etmek istemiyordum.

Üçümüz boya tavalara baktık - ikisi soluk, canlı bir mavi; biri neşeli bir turuncu.

Dükkanımın ön kısmının tamamı açık olduğu için (kapı diye bir şey yoktu) boyanacak sadece üç duvar vardı.

"Şu ikisi için mavi," dedim, iki yanımızdaki karşılıklı iki duvarı göstererek. "Arka duvar için turuncu."

X, daha önce içine daldırdığım fırçayla birlikte turuncu boya tepsisini aldı.

"Sanırım bize mavi kalıyor. Mavi dostlar!" Archie'ye dönerek söyledim. Ben fark etmeden bir şekilde yanıma geldiğini fark ettiğimde biraz sıçradım.

"Bundan kurtulsam iyi olacak," dedi sırtarak. Ne demek istediğini soramadan başparmaklarını gömleğinin eteklerine geçirdi ve yukarı doğru çekti

başının üstünde.

Kutsal topraklar.

Archie gömleğinin yere düşmesine izin verirken, dalgalanan yeşil bir kas yığını bakışlarımla buluştu.

Bakışlarımı kaçırırken yanaklarıma sıcaklık doldu.

"Boyanın teninize değil de giysilerinize bulaşmasının iyi olduğunu düşünmüyor musunuz?" Önümdeki mavi boya tepsisine bakarak sordum.

"Kesinlikle hayır," diye alay etti Archie. "O gömlek ithal Hadorian pamuğu, en sevdiklerimden biri. boya bulaşmasını tercih ederim. O kadar da değerli değilim."

"Dün gece de gömleğin yoktu. Her zamanki görüntün bu mu?" Ona bir kez daha bakmak için döndüm ve gözlerimi sıkıca yüzüne yapıştırarak sordum.

"Sık sık rüzgârlara karşı çıplak kalıyorum, evet. Bazen gömlekler değerinden çok daha fazla veriyor. Ayrıca, öyle görünmüyor olabilirim ama çok *hassasımdır*."

Hassas mı?

Gülmekten patlamamak için dişlerimi yanaklarımin iç kısımlarına bastırdım. Gözlerim istemsizce göğsünün geri kalanından daha koyu bir yeşil tonu olan iki meme ucuna kaydı.

"Peki, tamam o zaman!" Hâlâ kahkahalarımı tutmaya çalışarak ciyakladım. "Sadece seni temizleyeceğime güvenme, Bay Hassas!"

Tepsimi kaptım ve aceleyle duvarıma doğru koştum. Archie'nin kıkırdaması ve zar zor duyabildiğim, hafifçe mırıldandığı üç kelime beni takip etti:

"Ah. Çok kötü."

YEDİNCİ BÖLÜM

Maggie

"A onlar...?"
"Yarışmak mı?" Sophie'nin sorusuna cevap verdim. "Evet. En azından bir onlardan biri."

Boyamaya başladıktan kısa bir süre sonra Sophie elinde *Hallowed*'dan aldığı yiyecek ve kahveyle çıkageldi. Açlıktan ölmek üzereydim, minnetle durup ondan bir şeyler atıştırdım. X burnunu Sophie'nin boynuna dayayıp derin bir nefes aldıktan sonra doğruldu ve yiyeceği elinin tersiyle itti. Archie bunu görünce o da yiyeceğe hayır dedi. İkisi de yerlerine dönmüş, resim yapmaya devam ediyorlardı ve görünüşe göre Sophie ve ben aynı anda aynı şeyi fark etmiştik.

Archie, X ile duvarın sonuna kadar yarışmaya çalışıyordu.

Sophie'nin bana getirdiği altın çilekli doucefeuille'i çiğneyerek başımı salladım. Evet. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. İki adam ellerinde silindirleri hızlı bir zarafetle kendi duvarlarında yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Archie her birkaç vuruşta bir X'in ilerlemesine bakıyordu. Archie ve ben işe başlamadan önce boya tepsilerimizin üzerinde biraz sohbet ettiğimiz için X avantajlıydı. Ayrıca X'in boyayacak daha az duvarı vardı, çünkü duvarda açık bir kapı vardı.

Arka duvar mutfak alanına açılıyordu. Ama yine de Archie ne zaman başını çevirse ve X'in onu yendiğini görse, sırayla dehşete düşmüş, sinirlenmiş ve sonra da kararlı görünüyordu. Ve her seferinde resim yapan kolu biraz daha hızlı hareket ediyordu.

X bundan tamamen habersiz görünüyordu. Daha doğrusu, muhtemelen bile değildi. Bırakın dikkatli bir kimera askerini, herhangi birinin bile Archie'nin rakibinden üstün olma arzusunu fark edemeyeceğinden şüpheliydim.

Sophie ince siyah kaşlarını kaldırarak, "Tamam, yaklaşık beş dakikadır buradayım ve şuradaki adamın sana karşı büyük bir şeyler hissettiğini biliyorum," dedi.

"Hayır, hayır! Yandaki barın sahibi o. Sadece yardımcı oluyor," dedim çabucak. Çok çabuk.

Sophie fark etti.

"Ve sen de ona karşı bir şeyler hissediyorsun! Aman Tanrım, evet! Bu harika! İkimiz de Elora İstasyonu'ndaki uzun yeşil uzaylı ucubelerle evlenebiliriz!"

"Evlenmek mi?!" Kekeledim, böreğimi yerken boğuluyordum. Sophie'nin getirdiği kahveyi yudumladım.

Archie arkasını döndü, şüphesiz çıkardığım ses dikkatini çekmişti. Öksürdüğümü görünce endişeyle yüzünü buruşturdu ama ben başımı salladım.

"Ben iyiyim," diye hırıldadım.

salladı ve duvarına geri döndü, ancak X'e ne kadar zaman kaybettiğini görünce şok olmuş bir öfke sesi çıkardı. Çabalarını iki katına çıkardı, boyayla ıslanmış mavi silindiri duvarda bir aşağı bir yukarı uçuyordu.

Sophie gülerek, "Tamam, özür dilerim, bu ifadeyle seni tam anlamıyla öldürmek istememiştim," dedi.

"Ben , ben iyiyim. Ama kızım, daha dün gece tanıştık! Sakin !" Sophie yerine doğrudan kendimle konuşuyor olabilirdim.

"Biliyorum. Ama X ve benim için de çok hızlı oldu. İstasyondan mı yoksa yılın zamanından mı bilmiyorum.. Aşk gerçekten sinsice yaklaşabilir."

Sevgiler. Vay be.

Cazibe mi? Evet, kesinlikle. Archie'den etkilenmişim, buna şüphe yok. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen orktan çoktan hoşlanmaya başlamıştım bile. Ama aşk?

"Bekâr olup olmadığını bile bilmiyorum,"

dedim. Sophie gözlerini devirdi.

"Tabii ki öyle. Ya da olsa iyi olur, üstsüz bir şekilde seksi bir insan kızın iş yerinde hava atıyor."

Aptalcaydı, ama onun iddiaları karşısında hissettiğim küçük haz heyecanını inkâr edemezdim. Kendimi kıkırdayan bir kız çocuğu gibi hissediyordum ama yine de kaç yaşında olduğunuzun bir önemi yoktu. Hoşlandığınız kişinin sizden hoşlandığını öğrenmek her zaman küçük bir iyilik damlasıydı.

"Onun benden hoşlanması ya da benim ondan hoşlanmam ya da her neyse, hepsi iyi ve güzel. Ama benim önceliğim bu iş. Bunu biliyorsun," dedim ve böreğin son lokmasını ağzıma atıp kuvvetle çiğnedim.

"Biliyorum," diye cevap verdi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ama büyükannenini de tanıyordum. Ve o senin hayatının her alanında dizlerini titretecek, ağzını açık bırakacak, gökyüzüne haykırarak kadar mutlu olmanı isterdi. Sadece iş hayatında değil."

Cevap vermekten Archie'nin zafer ılığı atmasıyla kurtuldum. Üzerinde çalıştığı duvar şimdi tamamen bahar mavisinin güzel bir tonuyla kaplanmıştı. X hâlâ duvarını yuvarlıyordu ve Archie'nin patlamasından rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Archie dönüp bana baktı, gözlerinde zaferin sıcaklığı sanki büyük bir savaşı kazanmış gibi kaynıyordu.

"Bitti Maggie," dedi, sesi zengin ve sıcaktı ve omurgamda en çekici şekilde titreşiyordu.

Ona doğru bir adım attım, göğüslerim çıplak karnına değmekten bir nefes uzaktaydı. Ani yakınlığım karşısında bakışları hafifçe genişledi, burun delikleri açıldı.

"Hmm," dedim yavaşça, gözlerim duvardan tekrar ona kaydı. "Oldukça iyi görünüyor."

Nefesini içine çekti, göğsü gururla kabarıyor, ön tarafı göğüslerime temas ediyordu. Meme uçlarım sütyenimin içinde sertleşti. Geri çekildim, ona bir parmağımı salladım, sırtışıım şimdi onunkiyle eşleşiyordu. "Ama kendini beğenmişlik yapma," dedim. "Bu sadece ilk kattı."

"Senin için bin kat boya yapardım Maggie. Binlerce farklı gökyüzü ve güneşin tonları." Gülümsemesi yumuşadı, bakışları ani bir yoğunlukla yüzümde dolaşmaya . "Sadece kelimeyi söyle."

Karnım zil çaldı ve sessizce başımı salladım, cesur zekâm sözlerinin ağırlığı altında kayboldu. Archie'nin genelde çok hevesli, dışa dönük, apkın bir ork olduğu hissine kapılmışım. Ork-Orok kültürü ya da kendisi hakkında, sözlerinin ne kadar ciddi olabileceğini bilecek kadar bilgim yoktu.

Daha yeni tanıştık. Daha yeni tanıştık!

Kendi boya işimi bitirmek için aceleyle duvarıma geri dönerken, bir tür mesafeyi korumaya çalışarak kelimeleri kendi kendime tekrar tekrar söyledim.

Ancak Archie elinde silindiriyle aniden yanımda belirdeğinde bu mesafe ortadan kalktı.

"İşte," dedi sessizce, bitmemiş duvarımı aşağı yukarı okşamaya başladı. "Sana yardım edeceğim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Archie

beni ilk neyin dize getireceğinden emin değildim. Maggie'nin evinde olabildiğince çok kalmaya çalışmak için programımı bükmekten kaynaklanan uykusuzluk ya da kesinlikle mümkün. Ya da yeni insan komşuma karşı hızla gelişen duygularımın ezici ağırlığı.

Sadece bir haftadır burada olduğu düşünülürse, bu oldukça endişe verici bir bilmeceydi.

Boya, temizlik ve inşaatla geçen bir hafta bulanık bir şekilde akıp gitmişti. Şimdiye kadar Maggie ile geçirdiğim zamanın çoğu onun Arada bir yürümeye başlayan çocukları Theo da ortaya çıkıyor, Navaret kuşu kadın dadısını kanadından sürüklüyordu. Ancak Maggie ile şimdiye kadar neredeyse hiç yalnız kalmamış da, onun hakkında çok şey öğrenmeyi başarmıştım.

Onun hakkında ilk anda hissettiğim ve onunla geçirdiğim zaman içinde daha da pekişen şeyler vardı: zekâsı, gücü, nezaketi.

Bu bağımsızlık neredeyse onun zararına oldu, çünkü bazen yardım kabul etmek onun için çok zor görünüyordu. Öğrendiğim diğer şeyler? Bir kimeraya rakip olacak kadar yorulmak bilmez bir iş ahlakına ve bir orka rakip olacak kadar kafein toleransına sahipti. Her gün o kadar çok çalışırdı ki, çoğunlukla kahve ve

Sık sık yemek yemeyi unuttuğunu, ancak Sophie elinde yemekle geldiğinde ya da ben koşarak yan kapıdan öğle aldığım da hatırladığını biliyordum. Artık yaban mersini yerine altın çileği tercih ettiğini, Terratribe 1'de Yeni Toronto'nun imalat bölgesinde çalıştığını ve hepsinden önemlisi kocası, ortağı ya da eşi olmadığını da biliyordum.

O ilk hafta diğerine karışırken, onunla ilerleme kaydetmek için çaresizdim. Onu daha da yakından tanımak istiyordum. Eğer , bana karşı olan hislerini anlamak için. Ona kur yapmak, memnun etmek istiyordum. Onunla ilgilenmek.

Küfür dağları, dişlerimle onun güçlü küçük bedenindeki giysileri soyarak istedim.

Ama dikkatini dağıtmak da istemedim. O da benim kadar yorgun olmalıydı. Yapılan onca iş ve Noel'den önce fırını açmanın yaklaşan son tarihi günlerimizi giderek daha fazla bölüyordu. Zamanın karla hırpalanmış kızağı ne insanı ne de orku bekliyordu, bu yüzden kişisel arzularımın ve duygularımın Maggie'nin hedeflerine ulaşmasının önüne geçmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Ben de onunla birlikte çalışmaya devam ettim. Alabileceği her şeyi sunmaya devam ettim. Fiziksel emeğimi. Arkadaşlığımı ve flörtlerimi. Bu yeterli olmalıydı.

Şimdilik. Dükkan hazır olduğunda ve o yerleştiğinde, tüm bahisler kapanacak.

İşte bu düşünce beni 21 Aralık'ta Maggie'ye ikinci kez götürdü. Genelde bütün sabah onun dükkanına yardım ederdim.

öğleden sonra bara gitmeden önce akşam telaşını örtbas etmek için. Ama o gece, ona geri dönme isteğimden kurtulamadım. Dükkanının hazır olmasına artık çok az kalmıştı. 23'ünde resmi olarak açılmadan önce yapması gereken sadece birkaç küçük şey kalmıştı.

Gözlerini deviren Penny'ye mazeretlerimi anlattım. Yine de personelimiz iyiydi, bu yüzden bardan sıvıştığım için kendimi kötü hissetmedim.

Maggie'nin dükkanına adım attığımda barın ve genel olarak istasyonun gürültüsü azalmış ve kararmış gibiydi. Güç alanı inmişti ama ışıklar kapalıydı. Duvarların mavisi duman grisi görünüyordu, arka duvar ise gölgelerin altında sessiz bir yanık turuncuydu. Arka duvarın ortasında, mutfağa açılan kapı parlayan bir dikdörtgendi. Mırıldanma sesi kulağımı yakaladı, tatlı notalar göğsüme doğru iniyordu.

İşte .

Kapıya doğru yürüdüm ve orada durup manzarayı seyrettim.

Mutfak en büyük projelerden biriydi ama nihayet tamamlanmış ve Maggie'nin beğenisine göre düzenlenmişti. Endüstriyel bir fırın, büyük bir metal lavabo ve parlayan metal tezgahlar mutfağın diğer tarafını kaplıyordu.

oda. Bir uçta bir buzdolabı, diğer bir dizi büyük raf ve bir saklama dolabı vardı. Ortada, tam önümde, merkezi bir çalışma alanı olarak işlev gören büyük bir metal levha vardı. Maggie buna bir ada demişti, bu kelime garip bir seçimdi ama bir şekilde işe yarıyordu.

Peki ya o adada?

Salon annesinin kendisi.

Mırıldanarak çalışırken Maggie'nin dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Onu henüz işinin başında görmemiştim. Bu ilk seferdi. Ben zaten

Onu dükkândaki diğer işleri yaparken çok sıkı çalışırken izledim ama şimdi gerçekten *yarattığını* görebildim. Kollarımı kavuşturup kapının pervazına yaslandım ve onu sevgi dolu gözlerle izledim. Saçları her zamanki gibi topuz halindeydi ama şimdi mutfakta yemeklerin etrafında çalıştığı için saçlarını arkadan bağladığı kıpkırmızı bir kumaş şerit örtüyordu. Yanağının derisine sürülmüş tereyağı ve şeker ya da başka nefis bir şey bembeyaz parlıyordu ve sırf tadına bakmak için yüzünü ellerimin arasına alıp dilimi yanağında gezdirmekten kendimi fiziksel olarak alıkoymak zorunda kaldım.

Onu tatmak için.

Çok derindeyim, diye düşündüm hayran bir iç çekişle. Vadiler boyunca, muhteşem bir yaratıktı ve o kadar yetkin ki başımı en keyifli şekilde döndürüyordu. Onu mutlu görmek güzeldi. Rahatlamış ve huzurlu görünüyordu.

Önündeki tepside ne olduğunu daha iyi görebilmek için ışığa doğru eğildim. Elinde bir krema torbası tutuyordu ama onunla ne yaptığını tam olarak anlayamıyordum.

Bu hareket dikkatini çekmiş olmalı, çünkü kafasını kaldırdı ve gözlerini kocaman açtı.

Gülümsedi, küçük, dişsiz dişleri güzel ağzında dümdüz, parlak ve güzeldi.

"! Bu krema torbasını sana fırlatmak üzereydim, biliyorsun!"

Kapı çerçevesini ittim ve mutfakta, adanın diğer tarafında durarak ona katıldım.

"Davetsiz bir misafirin sizi burada rahatsız etmesinden bu kadar endişeleniyorsanız, güvenlik güç alanını etkinleştirmelisiniz." Ellerimi pürüzsüz, soğuk tezgâhın üzerine koydum ve hafifçe öne doğru eğildim. "Ya da belki de onu bir Davetiye mi?"

"Gerçekten mi? Kimin için bir davetiye?" dedi bana sırtarak.

"Ortaya tek kişi ben olduğuma göre, böyle bir davetin sadece benim için olduğunu varsayabilirim." Gözlerim tepsisine kaydı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Oh!" Sanki çalıştığını tamamen unutmuş gibiydi.

Bunun üzerine bir memnuniyet hırıltısını zorla bastırdım. Varlığımın ona neredeyse her şeyi unutturması hoşuma gitmişti.

"Bakma!" diye , krema torbasını yere fırlattı ve kollarını tepsinin üzerinde beceriksizce kavuşturdu. "Henüz görmemen gerekiyor!"

"Bu konuda beni kesinlikle muallakta bırakamazsın," dedim, ellerini dürterek hareket ettirmesini sağlamaya çalıştım. Bu işe yaramayınca, kollarını arkadan kavrayarak adanın etrafında üç büyük adımla döndüm. Kahkahalarla ve şaka yollu yakınmalarla çığlık attı.

"Hayır! Asla! Henüz göremiyorsun!" Şaşırtıcı bir güç ve çeviklikle kollarını kavrayışımın kurtardı. Homurdandım, meydan okumaya kalktım, kollarını tekrar kavradım ve vücudunun ön tarafına sıkıca sabitledim. Kollarımda kahkahalarla titriyordu ama içinde bulunduğumuz pozisyonu fark ettiğimde neşem hemen kayboldu, bu hissin yerini acımasız, amansız bir uyarılma aldı. Bileklerini göğüslerine bastırmıştım, ince sırtı karnıma sıcaklık yayıyordu. *Küfür dolu dağlar.*

bugün gömleği atlardım...

Onu çıplak tenime bastırmak nasıl bir his olurdu? Aletim sarsıldı ve boğazımı yüksek sesle temizleyerek onu bıraktım.

"Eğer gerçekten bakmamı istemiyorsan, ," dedim, elimi örgümden kurtulan saç tellerimin üzerinde gezdirerek.

"Biliyor musun, sorun değil. Zaten senin için."

Göğsüm kabardı. Benim için bir şey mi yapmıştı?

Sesi hafifçe soluklaştı. Belirsiz. "Umarım beğenirsiniz. Penny'ye ne tür tatlılardan hoşlandığını sordum."

Benim gibi zavallı, acınası bir ork böyle bir kız kardeşi hak edecek ne yapmış olabilirdi ki? Maggie'ye *gerçekte* neyi sevdiğimi söylemek yerine, bu fırsatı açıkça kendi çıkarı için kullanmıştı. Önümde sıra sıra duran şekerli kurabiyelere bakılırsa, Penny Maggie'ye benim sevdiğim şeyin bu olduğunu söylemişti, oysa gerçekte *Penny'nin* sevdiği şey buydu.

Oh . Onlar hala benim. Maggie'nin kendi elleri tarafından yapıldı.

"Mükemmeller," dedim. "Yine , yazıt... İlginç." Gözlerimi kısarak kurabiyelere baktım. Hepsi çeşitli şekillerdeydi.

Noel objeleri - ağaçlar, fiyonklar, Terratribe ren geyikleri ve benzerleri. Ve neredeyse hepsinin üzerine özenle Ork-Orokça yazılar yazılmıştı.

"İlginç mi?" Maggie'nin yüzü düştü ve kaşlarını çatarak kurabiyelere baktı. "Ork-Orok dilinde yazmaya alışık değilim, hele de boru gibi çalmaya. Bir hata yapmış olmalıyım. Penny'den benim için bir nota 'Teşekkürler Archie!' yazmasını istedim. Doğru yazdığımı sanmıştım..."

Tezgahın üzerindeki tepsinin yanından kopyaladığı notu kaptım.

"Hayır, mükemmel kopyalamışsın," diye . "Ama bunda 'Teşekkürler Archie' yazmıyor."

Şaşkınlık kaşlarını çattı.

"Gerçekten mi? Ne yazıyor? Çevirmenim için yüksek sesle söylemeyi denemedim."

Boğazımı tekrar temizledim, kelimeleri gür ve dramatik bir sesle söyledim.

"Diyor ki, 'Archie, sen devasa bir topsun!'"

"Siktir! Ciddi misin sen?!" Maggie'nin ağzı inanamayarak açık kaldı. Kağıdı yere attım.

"En azından 'olmak' yerine 'sahip olmak' fiilini kullanabilirdi," diye homurdandım.

Maggie bir kahkaha atmadan önce uzun bir süre bana baktı. Sanki onun tarafından geride bırakılmaya dayanamıyormuşum gibi kendi kahkahalarım da hemen onu takip etti.

"Kahretsin!" diye bağırdı, gözyaşlarını silerek. "Bu lanet kurabiyelerin neredeyse hepsini çoktan yaptım! Üzgünüm, Archie! Benim için yaptığın onca şeyden sonra bunun gerçekten senin için güzel bir şey olması gerekiyordu."

Kıkırdadım ve tepsiye baktım. İki düzine gibi görünen kurabiyelerden sadece dördü beni *devasa bir topuz* olarak ilan etmemişti.

"O zaman bu son dördüyle telafi etmen gerekecek," dedim, üzerinde yazı olmayanları göstererek. "Mesajları ekstra güzel yap. Çok iltifatlı olsun, lütfen. Biraz övgüyü severim, özellikle de güzel, yetenekli, anlayışlı bir kadından."

"İyi o zaman. Yazacağım. Bu ne yazacağımı uzun uzun düşünmem gerekecek. Ama şimdilik, umarım topuzlu kurabiyelerinizi beğenirsiniz. Aman Tanrım."

"Bunlardan bazıları topuz gibi görünüyor," dedim ve kesinlikle bir ork sikini andıran bir kurabiyeyi elime aldım. Tabanında büyük yuvarlak bir ampul, ortasında daha küçük bir çıkıntı ve yuvarlak bir uca doğru sivrilen bir tane daha vardı. Eğer testisler için altta birkaç çıkıntı daha olsaydı, gerçekten de oldukça doğru olurdu.

"Sen neden ?" Maggie nefes nefese kurabiyeyi elimden . "O bir kardan adam, seni sapık!"

"Hmm. İkna olmadım. O kurabiye kalıbını nereden aldın? Paranı geri isteyebilirsin," diye cevap verdim. Bunu söyledikten sonra kardan adam şeklinin ortaya çıktığını gördüm. İstasyonda yeterince kardan adam görmüştüm.

tatil dekoru fark ettim. Ama olduğu gibi kurabiyenin içine yassılaştırılmış hali, kendi ereksiyonumun... yani... yukarıdan aşağıya bir görüntüsü gibiydi.

Maggie bana mağrur bir bakış atarak, "Gerçekten mi?" diye meydan okudu. Ağzını açtı ve ıslak pembe dilini tüm kurabiye boyunca gezdirdi.

Boğazım kurudu ve tezgahın kenarına tutundum, eklemlerim çatırdadı. Aletim kabardı, kendi düğümleri kurabiyenin olduğu gibi onun sıcak ağzını deneyimlemeyi arzuluyordu. *Hiç adil değil. O lanetli kurabiye şu anda ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değil.* Maggie gözlerinde muzip bir parıltıyla cevabımı izledi.

"benim kurabiyem olduğunu sanıyordum," diye kardan adamın başını ağzına alırken.

Kurabiyeği geri çıkardı. Üzerine sıktığı beyaz krema Yüzey, yumuşak dudaklarında parıldayan bir tabaka bırakmıştı, tohumun inci gibi parlaklığına o kadar benziyordu ki ağlamak istedim. Sikim pantolonumun içinde ağlamaya başlamıştı bile. Gerildiğini, ucunun ıslandığını hissedebiliyordum.

Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu. Beyin çanağımdan çıkıyorum.

"Artık benim olduğuna karar verdim," dedi Maggie neşeyle. Dişlerini kurabiyenin ucuna geçirip ısırarak koparıırken bakışlarımı üzerinde tuttu.

Boğuk bir ses çıkardım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Bazen dehşet verici olabiliyorsun," dedim sahte bir korkuyla.

"Biliyorum," dedi güneşli bir gülümsemeyle. "Bütün iyi kadınlar öyledir."

"Bu istasyonda yüzlerce, hatta binlerce kadınla tanıştım, Maggie," dedim. Kendimi durduramadım. Uzandım, başparmağımın yanağını okşadım ve şimdi buzlanma olduğunu anladığım şeyi tenine bulaştırdım. "Ve hiçbirinin 'en iyi' unvanını almaya yaklaşabileceğini sanmıyorum. Bu senin ve sadece senin."

Ona bu şekilde dokunarak bir hata yapmıştım. Teni çok yumuşak, çok sıcaktı. Kurumuş krema başparmağımın altında ufalandı ve parmak eklemlerim yanağında ileri geri gezindi. Evet, kesinlikle bir hataydı. Kesinlikle bir hataydı. Çünkü artık ona dokunmaya başlamıştım ve durabileceğimden emin değildim.

"Sen neden ki? Ben en iyisi değilim," diye fısıldadı, gözleri kocaman, nefesi hızlıydı.

"Bu konuda seninle acı bizon eve gelene kadar tartışırım," dedim usulca. "Ama çılgınca ve saçma bir şans eseri en iyisi olmasaydın bile, emin ol ki yine de favorim olurdun."

"Bana karşı çok nazıksın," dedi. İcini çekti, başını daha sert bir şekilde dokunuşuma yasladı. "Bütün komşularına bu kadar iyi davranıyor musun?"

"Başka kimseye bu kadar iyi davranmıyorum."

"Buna inanmıyorum. Tanıştığımız andan itibaren bana karşı nazik ve cömert oldun! Ve herkes seni seviyor, X bile!"

"Benim kadar etkileyici ve *yakışıklı* bir erkeğin kolayca arkadaş edindiğini inkâr edemem," dedim sırtarak. "Ve evet, her şeyi paylaşmaya çalışıyorum. tanıştığım herkesle iyi ve mutlu sohbetler ediyorum. Ama sen..." Elimi yüzünün yan tarafında gezdirdim ve başparmağımı çenesinde gezdirdim. "Özel bir ilgi görüyorsun. Son zamanlarda tüm dikkatimi sana verdim."

Elim yüzüne karşı daha da sertleşti ve ses tonum alçaldı, tüm şakalar kayboldu.

"Bilmelisin ki," dedim, kelimeler emredici bir gürültüyle çıkıyordu, "buraya yerleştikten ve dükkân açıldıktan sonra, seni o muhteşem insan hayatının bir santimine kadar kur yapmaya niyetliyim."

Maggie'nin nefesi kesildi ve içinden bir titreme geçti, elimin altında titriyordu.

Başımı eğdim, burnum değdi, kelimelerim ayrık dudaklarında uçtu.

"O yüzden kendini buna hazırla Maggie. Benim için."

Doğrudum ve biraz zorlanarak elimi teninden çektim.

"İyi geceler," dedim. "Yarın görüşürüz."

"Doğru," diye nefes aldı ve yavaşça başını salladı. "İyi geceler, Archie." Topuklarımın üzerinde döndüm ve dükkânı terk ettim.

Sadece büyük bir irade gücüyle geri dönmedim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Maggie

T Bugün, mağaza açılmadan önceki hazırlıkların son günüydü. Bu gerçeğin delicesine aciliyetine rağmen tek Archie'yi becermekti. Tanrım, bu ifade çok yerindeydi. Archie'yi düşünüyordum, *o lanet ork* gibi. Ama aynı zamanda Archie'yi *sikmeyi* de düşünüyordum. Ve sadece düşünmüyordum. Hayal kuruyor ve ıslak hayaller kuruyordum. Bunun hayalini kuruyorum.

Dün gece aramızdaki şeyler değişmişti. Yani, flört ediyorduk. tüm bu zaman boyunca. Aralarında bir çekim olduğu çok açıktı ve onu tanıdıkça benim hislerim de derinleşiyordu. Ama şimdi işler sıradan bir çekimin ötesine geçiyordu. Sanki değerli bir şeymişim gibi yanağımı okşamıştı. Beni öpeceğini düşünmüştüm. Öpmesi için can atıyordum.

Seni o muhteşem insan hayatının bir santimi kadar kur yapacağım.

Bu sözler, 22^{nci} günün sabahında hover-vator'a adım attığımda içimde sıcak bir ürperti yarattı. Bu cümledeki niyeti yanlış anlamak mümkün değildi. Beni kendine ait kılmak istiyordu.

Ve kutsal Terra, bunu gerçekten çok istediğim ortaya çıktı. Aramızdaki bu şeyin ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim. Onu kendime yakın tutmak istedim, arkadaşım olarak ve hatta bundan daha fazlası olarak.

Sikinin gerçekten kardan adam şeklinde olup olmadığını görmek istiyordum. Kurabiye fiyaskosunu hatırlayarak homurdandım ve başımı salladım. Sonra

Archie dün gece gitmişti, ben de bugün götürmesi için onları , Penny'nin her şeye burnunu sokmasına sırtarak. Benim kardeşim yoktu ama insan ya da uzaylı olsun, bunun oldukça klasik bir küçük kız kardeş davranışı olduğunu hayal ediyordum.

Hover-vator 1200. kata ulaştı ve ben de indim. Birkaç haftadır burada olduğum için kendimi evimde gibi hissediyordum. Kabaran kalabalığa kolaylıkla katıldım, holografik reklamlar yüzümün önünde belirdiğinde irkilmedim.

Dükkânıma yaklaşıırken, uzun boylu, yeşil tenli bir erkek figürünün kollarını kavuşturmuş bir şekilde dükkânımın güvenlik duvarına yaslandığını gördüm. Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. X ve Sophie'yle bugün X'in yardımına ihtiyacım olmadığını çoktan kararlaştırmıştım. Tüm zor işler halledilmişti ve bugün sadece son rötuşları yapacak ve yarınki açılış için yiyecek hazırlayacaktım.

Ama yaklaştıkça onun X değil, Archie olduğunu fark ettim.

Güvenlik ekranını itti ve ben yaklaşıırken bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun burada?!" diye bağırdım. İstasyon saatiyle sabah 7'yi biraz geçiyordu. Genelde Archie sabah 10'dan sonra gelirdi, ki bu da iyi bir şeydi, çünkü bardaki işini genellikle gece 1'i, hatta 2'yi geçene kadar bitirmezdi.

"Bugünden sonra sizi çok sevdiğiniz altın verenlerinizle paylaşmak zorunda kalacağım.

Bu şansın boşa gitmesine izin veremezdim."

"Oh," diye fısıldadım, telaşlanmıştım. Dün gecedен sonra ben beceriksiz bir patatese dönüşmüşken o nasıl bu kadar soğukkanlı ve kibardı? "Teşekkür ederim. Burada olmana sevindim."

Beceriksizliğime rağmen, onun orada olmasından gerçekten memnundum. Ve sadece etrafta biraz daha fazla yardıma sahip olmak için değil. Güvenlik alanını devre dışı bırakıp ışıkları açtığımda, onun varlığının yarınki açılışla ilgili büyük bir endişe dalgasını engellemeye yardımcı olduğunu fark ettim. Hazırlıklar ve ona karşı artan duygularım yüzünden kendimi kötü hissetmek için çok fazla zamanım olmamıştı. Korkmuş.

"Yarın için ne hissediyorsun?" Döndüm ve ona şüpheyile baktım.

"benim telepatik güçleri yok, değil mi?" Ben talep ettim.

"Elbette var," dedi Archie, güçlü çeneli yüzüne çarpık bir sırıtma yerleşmişti. Tam geçti. "Şu anda tam olarak ne düşündüğünü biliyorum."

"Oh, gerçekten mi? Aydınlat beni, ey bilge kişi," diye talepte bulundum.

"Vay canına, Archie bugün şaşırtıcı derecede yakışıklı görünüyor" diye düşünüyorsunuz. O benim en sevdiğim ork. Gömleğini beğendim. En sevdiğim renk yeşil çünkü onun tenine ve gözlerine uyuyor. O-"

Kahkahalara boğuldum ve yarınla ilgili tüm endişelerimi daha da yok ettim. Kıkırdamalarım arasında, "Gerçekten gülünçsün," diye nefes nefese kaldım.

"Belki," dedi. "Ama bir orkun telepatisi asla yalan söylemez."

Nefesimi tuttum ve başımı ona doğru salladım. "Hadi ama. İşe koyulalım."

YORULMADAN ÇALIŞTIK, devam etmeden önce sadece barda kısa bir öğle yemeği yemek için durduk. İstasyon saatiyle akşam 8'de her şey oldukça mükemmel görünüyordu. Cilalı metal zeminler süpürülmüş ve pırıl pırıl parlıyordu. Mavi ve turuncu duvarlar mekâna berrak ve güneşli bir neşe katıyordu. Tezgâhlar, beyaz Terratribe 2 mermer tablalar ve ön taraf için cam bir muhafaza ile yeniden inşa edilmiş, yarının tüm unlu mamullerini sergilemeye hazır hale getirilmişti. Beyaz seramik pasta standları tezgahların üzerinde hazır duruyordu ve bilgisayarındaki ödeme sistemi de kurulmuştu. Duvarlardaki raflar büyükannemin evinden kalma dekoratif çaydanlıklar, fincanlar ve tabaklarla kaplıydı; rengârenk çiçekler, kuşlar ve dallardan oluşan girdaplı desenleri yepyeni dükkâna rahat ve nostaljik bir hava katıyordu. Biraz daha ekledim

Şenlikli dokunuşlar da vardı - gerçek Terratribe 1 çamı dalları tavana asılmıştı ve tüylü beyaz kızılâğaç dallarından demetler ışıl ışıl parlıyordu. Tezgâh ve raflar boyunca vazolar. Mutfakta kekler pişirilmiş ve paketlenmişti, yarın buzlanmaya hazırdı. Ekşi maya beslenmişti. Altın çilek kompostoları ve krema dolu krema torbaları ve tarçınlı çörek hamuru kaseleri hazırdı ve buzdolabında bekliyordu.

"Son bir dokunuş," dedim ve tezgâhın arkasındaki rafın ortasına bir fotoğraf tableti çerçevesi yerleştirdim. Archie'nin arkamdan geldiğini hissettim. Omzumun üzerinden bakmak için eğildi.

Fotoğrafta biri genç, diğeri yaşlı iki gülümseyen kadın vardı.

"Bu sensin," dedi Archie.

"Evet. Ben ve büyükannem," dedim, onun kırışık kahverengi yüzüne, gri buklelerine bakarken sesim boğazımda düğümlendi. Başımızın arkasında, Parlak mavi bir gökyüzünde turuncu çiçekler açıyordu.

Archie nazıkçe, "Boya için seçtiğin renkleri şimdi anlıyorum," dedi.

"Evet," dedim titreyerek, ani bir gözyaşını silerek. "Bana yemek yapmayı öğreten oydu. Dükkânda kullandığım tüm tarifler ona ait.

"Onu onurlandırmak için ne güzel bir yol," diye düşünceli bir şekilde gürlledi. "Biliyorsun, *Orta'nın Muhafızı* benim büyükannemindi."

"Öyle miydi? Bunu bilmiyordum!"

Archie bana gülümsedi, ama her zamanki kolay yoksundu. Kederle karıştı.

"Evet. Büyükbabamla birlikte insan büyükannem açtı. Ork-Orokta büyüdüm, ama kısa bir süre önce görevi devralacak birine ihtiyacı olduğunda Penny ve ben yardıma geldik. Reg'i de yanımızda getirdik, çünkü o serserinin yapacak daha iyi bir işi yoktu. O zamandan beri buradayız." Eğildi Başını kaldırdı, yeşil gözleri yumuşak ve araştıracıydı. "Biliyor musun, büyükannen seninle gurur duyardı."

"Dur. Beni ağlatacaksın," diye boğuldum, elimi ona doğru salladım ve titreyen bir nefes aldım. Gözlerimi silip tekrar bakışlarıyla buluştum.

"Büyükannenin de seninle gurur duyacağını biliyorum," dedim.

o.

Archie sırtıttı, ifadesine her zamanki kıvılcım geri dönmüştü.

"Tabii ki gurur duyacak! Böyle bir çocukla gurur duymaktan başka kim yardım edebilir ki?"

Torun mu?"

Archie'nin gözleri bir kez daha fotoğrafa kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bunun son dokunuş olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Ona tuhaf bir bakış atarak cevap verdim.

"Dışarıda bir tabela olmadığını fark etmeden edemedim. Dükkâna ne isim vermeyi planlıyorsun?"

"Ah. Bu." İçimi çektim. Haklıydı, henüz bir işaret yoktu.

"Bilmiyorum. Tabela siparişi verme konusunda garip bir kararsızlık yaşadım," diye itiraf ettim. "Şimdilik dışarıya holografik bir afiş asmayı düşündüm. Yakında gerçeğini sipariş edeceğim. Ama kalıcı tabelayı almak... Her şeyi çok gerçekçi yaptı. Korkunç derecede gerçek. Ve büyükannem bana kendi yerimi açtığımda *Maggie'nin Yeri* dememi söyledi. Çünkü o benim olacaktı ve onunla gurur duymalıyım. Ama iş o noktaya geldiğinde, ismimi koymaya korktum. Sanırım başarısız olan bir şeyin üzerinde adımın olmasını istemedim, anlıyor musunuz?"

Archie, "Tek bildiğim başarısız olma ihtimalinin olmadığı," dedi. Sesi hiç duymadığım kadar sertti. "Bu konuda endişelenmene gerek yok." Sonra sırtıttı. "Topuzlu kurabiyelerinizi gördüm. Bu kadar yetenekli bir fırıncı başarılı olmaktan başka bir şey yapamaz."

İşte oradaydım, bir kez daha deli gibi gülüyordum. Yorgunluk ve stres hâlâ oradaydı ama Archie her şeyi daha başa çıkılabilir hissettiriyordu.

"gelmişken, bunları eve götürmelisin. Penny'nin de onlara iyice baktığından emin ol," dedim.

"Söyleyeceğim." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı, gözleri benimkilere dikilmişti. Ama sonra başını hafifçe salladı. "Biraz dinlenmelisin."

"Evet. Yarın sabah 4'te burada olmam gerekiyor," dedim başımı sallayarak. O da

haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Bu gece çalkalanan sinirlerimin izin verdiği kadar uyumaya ihtiyacım vardı. Ama gitmek istemiyordum. Önümdeki sıcak cüssesi çok davetkârdı. Yüzüme bakarken ifadesi öylesine yumuşak ve açtı ki.

İnledi, alnı alnıma değene kadar eğildi. Kalbim göğsümde çarptı, ellerim otomatik olarak omuzlarına gitti.

"Yoluna çıkmayacağıma söz verdim. Dükkân açılana ve sen ayaklarının altında durana kadar duygularımı saklayacaktım. Ama dağlar seni terk etmemi zorlaştırıyor."

Ben de sözler vermiştim. Odaklanmakla ilgili sözler. Önceliklerimi kontrol altında tutma konusunda.

Ve her birini kırıp ağzımı Archie'ninkine yapıştırmak üzereydim.

Ama o çıldırmış ork daha güçlü bir iradeye sahipti. Doğruldu ve benden uzaklaştı.

"Uyu, Maggie. Uyu ve yarın görüşürüz. Yeni koridor annesine en iyi dileklerimi ve tebriklerimi sunuyorum!"

Gülümsedim, az önceki yakınlığından dolayı kalbim hâlâ göğsümde deli gibi çarpıyordu.

"Orklar iyi şanslar mı diyor? Çünkü sanırım buna ihtiyacım olacak," dedim. Archie başını salladı.

"Hayır, biz 'Aylar sizi korusun' deriz. Elora İstasyonu yakınlarında hiç ay yok ama endişelenmeyin. Onlara ihtiyacın yok." Bana o yürek parçalayan çarpık gülümsemesini verdi.

"Çünkü ben varım."

ONUNCU BÖLÜM

Maggie

A²³ Aralık günü istasyon saatiyle 03:55'te hover-vator'a bindim. Bunu şimdiye kadar onlarca kez yapmıştım ama bu sefer farklıydı. Bu sefer, fırınımda çalışmaya başladığım ilk gündü. *Benim fırınımda.*

Sonunda oluyor büyükanne.

Karnım gergin bir heyecanla çalkalanıyordu. Saatin erken olmasına ve uykusuzluğa rağmen kendimi yorgun hissetmiyordum, damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisi altındaydım. Mutfağa girmeyi ve kas hafızasının devreye girmesini dört gözle bekliyordum. Yemek pişirmek benim için son derece meditatif bir eylemdi ve bu sessiz zamana şiddetle ihtiyaç duyacağımı hissediyordum

İlk günümün karmaşası başlamadan önce.

Hover-vator'dan 1200. katta indim ve sabahın erken saatlerindeki seyrek kalabalığın arasından sıyrıldım. Dükkânıma doğru aceleyle ilerlerken kalbim çarpıyor, parmaklarım karıncalanıyordu.

Benim dükkânım. Benim dükkânımdı. Arkadaşlarımla birlikte ben inşa etmiştim. Archie ile birlikte. Büyükanneimin desteğiyle.

Benimkini.

Dükkânın üstünde bile öyle yazıyordu. *Maggie'nin* güzel kıvrımlı harflerle yazılmış.

Bekle. Ne?!

Evet. Dükkânımın tam ortasına özenle asılmış bir tabela vardı. Şaşkınlık ve merak içinde tabelaya bakarken bir anda durdum.

"Beğendin mi?"

Yerimden sıçradım, bakışlarım aşağı doğru kaydı. Tabela karşısında yaşadığım tüm o şokun içinde, tabelanın altında duran Archie'yi görmemişim.

"Beğendin mi?!" Nefes nefese kaldım, bakışlarımı yukarı çevirip tekrar baktım. "Bayıldım!" Barın kapısıyla aynı ahşaptan oyulmuş gibi görünüyordu. Pürüzsüz,

Parlak ve siyahtı, ama içerideki arka duvarla uyumlu bir tür sıcak, turuncu ısıltıyla tozlanmıştı. Büyükanneimin arka bahçesindeki çiçeklere benzeyen karmaşık çiçekler, harfler boyunca sanatsal bir şekilde seçilmiş noktalarda filizlenmişti.

Göğsüm sıkıştı, gözlerim yaşlarla doldu ve iki küçük Sonundaki *S* harfinin alt kıvrımına oyulmuş figürler - ahşaba çizilmiş kıvrırcık saçlı iki kadın.

"Nasıl... Bu kadar kısa sürede lazer oymacısında nasıl yer buldun?" Sertçe burnumu çekerek ve Archie'ye bakarak sordum.

"Ah. Yapmadım. Elle oyulmuş," dedi. Bana doğru yaklaştığında gözlerindeki donuk bakışı, altlarındaki kararmış halkaları fark ettim.

Bana henüz yatağa girmediğini mi söylüyorsun?" dedim yavaşça. Dün sabahtan beri ayaktasın ve bunu benim için *elle mi* oydun?"

"Evet," dedi yorgun bir kıkırdamayla.

Başımı tekrar tekrar salladım, bu muazzam nezaket hareketini kavramaya çalışıyordum.

"Dükkân açılana kadar bana kur yapmak için bekleyeceğini söylediğini sanıyordum," dedim gözyaşlarımı silerek. "Bu kadarı da fazla, Archie!"

Yorgun gülümsemesi soldu, kaşları aşağı doğru çekildi. Başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Hayır, Maggie. Hayır. Çok fazla olduğunu söyleme. Çok değil. Senin için yapmak istediklerimin bir kısmı bile değil," dedi boğuk bir sesle.

"Ama sen zaten çok şey yaptın. Şimdiye kadar tek yaptığım sana kurabiye formunda devasa bir topuz demek olduğu için kendimi kötü hissediyorum!" Gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin olamadan haykırdım.

"Bana borcunu nasıl ödeyebileceğini düşünebilirim," dedi başparmağını aşağıya ve alt dudağıma doğru çekerek. Midem sarsıldı, içimi bir sıcaklık kapladı.

"Terra'nın hatırı için, buraya gel." Dün gece yapmak istediğim gibi kollarımı boynuna doladım ve yüzünü kendime doğru çektim. Hareketlerim karşısında şaşkınlıkla kısa bir an için kaskatı kesildi. Ama yarım kalp atışı sonra, yorgunluğunu unutmuş gibi görünen ağzı benimkine sertçe yapıştı. İçime doğru inledi, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, dişleri yanaklarımı sıyrıyordu. Dudaklarımı açtım, dilim şimdiden onunkini bulmak için can atıyordu. Nefes nefese kaldım.

Aralarında patlayan uyarılma kıvılcımlarıyla kalçalarımı sıkarak ağzını kapattı.

Archie'nin dili benimkinin üzerinde gezindi ve tekrar inledi, kocaman Elleri çenemi kavradı. Avuçlarım omuzlarından aşağı, siyah tişörtünün ince, yumuşak kumaşının üzerinden kaydı. Parmak uçlarım sıyrıldığında

Tısladı ve meme uçları sertleşti. *Sanırım hassaslık konusunda şaka yapmıyordum*, diye düşündüm, leğen kemiğimin derinliklerindeki ihtiyacın sıcak darbesiyle başım dönüyordu.

Archie'nin sert ve sıcak elleri belime doğru muhtaç bir şekilde inerek beni ona daha sıkı bastırdı. Ellerini hissettiğimde bir iniltiyi bastırdım. Karnımdaki sikiinin belirgin kabarıklığı.

"Archie, bekle. Lanet olası istasyonun ortasındayız," dedim nefes nefese, öpücükten uzaklaşarak.

"Haklısın," diye kulağımı tırmaladı, meme uçlarımdan diken diken olmasına ve klitorisimin zonklamasına neden oldu. "Özür dilerim Maggie. Sadece... Haftalardır seninle olmak istiyordum. sen."

Hassas boynuma karşı hırıltılı bir nefes verdi ve neredeyse onu dükkânıma sürükleyecektim, tam orada lanet olası yerde ona binmeye hazırdım. Ama, kutsal Terra, saat dördünü geçiyordu. *Ve yapacak işlerim vardı.*

"Eve git ve biraz uyu," diye emrettim ona.

Archie doğruldu ve titrek bir nefes daha verdi. "Bundan sonra nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı, pantolonunun darlığını sikiinin şişkinliği etrafında incelikle ayarladı. Kahretsin, büyük görünüyordu.

Archie'nin dudakları, nihayet tamamen geri çekilmeden önce hızlı ve beklenmedik bir öpücükle benimkilerin üzerinde gezindi.

"Yakında döneceğim," dedi, sözlerinin altında bir sıcaklık uğulduyordu.

"Tanrım, sanki dikkatimin dağılmasına ihtiyacım varmış gibi," dedim başımı sallayarak. Bugün o öpücüğü aklımdan çıkarmakta zaten zorlanacaktım. Öpücük verenin etrafta sinsice dolaşıp beni müşterilerimin önünde azdirmasına ve rahatsız etmesine ihtiyacım yoktu. "İstasyon saatiyle 16:00'da kapatıyorum. O zaman gelin."

"Burada olacağım," dedi hemen. Bakışlarındaki sıcaklık bir nebze azaldı, yüz ifadesi ancak hülyalı bir hayranlık olarak tanımlanabilecek bir şekilde yumuşadı. "Aylar seni korusun" derdim ama yine de buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Sanırım sana sadece şunu söyleyeceğim-" Aniden durdu ve ağzını kapattı. Tekrar denemeden önce burnundan küçük bir nefes aldı. "Sana inanıyorum," dedi hızla.

Bu sözler karnıma oklava gibi saplandı. Gözlerim doldu ve daha fazla gözyaşı dökmekle tehdit ederken, sözsüzce başımı salladım. Sanki bir an bile gözlerini kaçırmaya tahammülü yokmuş gibi benden geriye doğru yürüdü. Her nasılsa, ince ayarlanmış ork hisleri, kalabalığın içine doğru geri geri giderken yoldan geçen talihsiz insanları devirmesini engelledi.

Gözlerini kaçırın ilk kişi ben oldum ve sonunda bağ koptu. Arkamı döndüm, tabelaya tekrar bakarken göğsüm patlayacakmış gibi . Gösterdiği özen şok ediciydi. Açıkçası

Bütün bunları bir gecede yapabildiğine inanmak zordu. *Çok yorulmuş olmalı.*

Bir minnettarlık kabarması göğsümün daha da gerilmesine neden oldu. Archie'yle tanıştığım için çok minnettardım. O olmasaydı, bu sabah tamamen yalnız olurdum, yaklaşan vardiya hakkında korkmuş ve stresli olurdum, hiçbir güzel işaret olmadan

dükkanımın üstünde. Güne harika bir öpücüğün kalan ateşi yerine içimde sıkışan sinirlerle olacaktım. Evet, biliyordum.

Sophie ve X dükkân açıldığında beni görmek için uğrarlardı ama bu, sabahın dördündeki şok edici yalnızlıkla yüzleşmekten farklıydı. Ama yalnız değildim. Mükemmeldi. Çünkü o da oradaydı.

Bu sadece minnettarlık değil, seni aptal, dedim kendi kendime güç alanını devre dışı bırakıp dükkânıma girerken. Bu sadece sevgi bile değil.

Her ne kadar bundan kaçınmaya çalışsam da, önceliklerimi aynı hizada tutmaya çalışsam da...

Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Elora İstasyonu'nda bir orka aşık oluyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Archie

Güzel Maggie'min her bir emrini yerine getirmek için can atmama rağmen, bana söylediği gibi geri dönmek için saat 4'e kadar beklemedim. Onun yerine, Birkaç saatlik hummalı bir uykudan sonra, açmayı planladığını bildiğim saatte geri döndüm - sabah 8.

Varlığını belli etmedim. Duygularımla onun dikkatini dağıtmama planım çoktan suya düşmüştü. O kadar gün içinde bugün onun yoluna çıkamazdım. Bunun yerine, Maggie'nin evinden biraz uzaktaki bir Etruvya kafesinin dışında bir sandalyeye oturdum. Etruvian ilikli sütlü lattemi yudumlarken, Maggie'nin nihayet dükkânı açmaya hazır bir şekilde ön tarafa yaklaşmasını nefesimi tutarak ve gözlerimi kısarak izledim.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Saçlarını toplamış, çenesini dik tutmuş, sade, yumuşak ve temiz kıyafetleriyle profesyonel bir güzelliğin resmiydi. Ellerimi latte bardağının etrafında kenetledim, ince porseleni kırmamaya dikkat ettim. Ona tekrar dokunmayı arzuluyordum. Onu kollarıma almak için can atıyordum.

, Maggie. Bunu yapabilirsin.

Maggie geçen kalabalığa baktı. Sonra ince kaslı omuzlarını dikleştirdi, sakinleştirici bir nefes aldı ve güç alanını devre dışı bıraktı.

Açık tabelasına ihtiyacı yoktu. Dükkânının önünün tamamen açık olduğu düşünülürse, güç alanının olmaması yeterliydi. Ve altın verenlerin onu fark etmesi uzun sürmedi. Nasıl fark etmesinler ki? O kadar güzeldi ki, gülümsemesi o kadar davetkârdı ki. Küfür dağları, eğer kimse ondan alışveriş yapmayı bırakmasaydı, Elora İstasyonu nüfusunun tamamını oraya kendim sürüklerdim, ta ki herkes onu benim sevdiğim gibi sevene kadar.

Sevgiler.

Bunu bir süredir . Ona olan bağlılığımın bir ay vadisi ağacının kökleri gibi güçlendiğini, derinleştiğini biliyordum.

Ama dün gece, neredeyse hazır olan dükkânının sessiz, nefes nefese sessizliğinde, bunun sadece karasevdanın çok ötesinde olduğunu anladım.

Ve eğer ona olan aşkımın derinliğini o zaman fark etmemiş olsaydım, bu sabahki öpücük beni hızla eğitirdi.

Sikim bu anıyla bir kez daha kıpırdanmaya başlamıştı bile. önce kendimi inleyerek doruğa çıkarmış, Maggie'nin ağzının kaygan sıcaklığını düşünürken sikimin düğümlerini sağmıştım.

Uyluklarımın arasındaki huzursuz ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak odaklandım, bakışlarım bir kez daha Maggie'nin dükkanını buldu.

Maggie tüm fırın işlerini keskin bir gözle düzenlemiş, her şeyi güzelce sergilemişti. Beyaz ve yeşil Noel desenleriyle süslenmiş kekler tezgâhların üzerinde dimdik duruyordu. Alttaki cam vitrinlerde Terratribe tarzı düzinelerce tatlı - tarçınlı çörekler, altın çilek reçeli dolu pastalar - bulunuyordu,

Noel ağacı benzeyen küçük kekler. Tepsiler dolusu şekerli kurabiye de vardı. Buradan daha fazla kardan adamlı kurabiye yapıp yapmadığını anlayamadım ama muhtemelen yapmıştır diye düşündüm ve bu düşünce kendi kendime kıkırdamama neden oldu.

İlk müşteri dükkâna girdiğinde kahkahalarım kesildi, kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

İzlerken ondan daha gergin olduğumdan emindim. karşılaşma. Aslında, muhtemelen gergin olan tek kişi bendim. Bu mesafeden bile Maggie'nin yüzündeki rahat gülümsemeyi, Hadorian kadına ve çocuğuna hizmet ederken duyduğu güveni görebiliyordum. Onlara bir tepsi numune sundu ve çocuğun şekere bulanmış sevinçten zıplama şeklindeki fiziksel tepkisine bakarak bugün ne kadar başarılı olacağını tahmin edebiliyordum. Ve her gün.

Ondan sonra dükkâna daha fazla altın veren geldi. Etkileşimler ne kadar tekrarlayıcı olursa olsun, bakışlarımı fark ettim.

Bütün lanetli gün kafede oturdum.

Ta ki istasyon saatiyle 15:58'e kadar, hesabımı ödedim (gün boyunca birçok içecek ve atıştırma ile oldukça kabarmıştı) ve Maggie'nin fırınına doğru köpüren kalabalığın arasından daldım. Tam güvenlik güçlerini harekete geçirip günü kapatmak üzereydi ki, ben koşmaya başladım ve önünde sevimli bir şekilde durmayı umduğum yere doğru kaydım.

"Affedersiniz hanımefendi. Kapatmak üzere olduğunuzu biliyorum ama acaba son bir altın verici için vaktiniz var mı?"

Maggie gülümsedi, elimi tuttu ve güvenlik güç alanını devreye sokmadan önce beni içeri çekti. İçimden gururlu bir heyecan geçti.

raflarının neredeyse tamamen tükendiğini, sadece birkaç somun ekşi maya ve bir kek kaldığını gördü.

"Biliyor musun, her günün sonunda satılmayan stoğunu satın alabilirim. Barın akşam yemeği menüsüne koyabilirim," dedim düşünceli bir şekilde, kalanlara bakarak. "Artan ekmeği tüketmek ya da gece boyunca restoranda fazladan birkaç tatlı satmak zor olmaz."

"Oh, bu harika bir fikir! Emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım," dedim dikkatle ona bakarak. "Ee! İlk gün nasıl geçti?"

"Ah! Archie! İnanılmazdı!" diye haykırdı. Ben de en az onun kadar gülümsediğimi fark ettim, neşesi bulaşıcıydı. "Herkes çok iyiydi! Numunelere bayıldılar! Sadece yaya trafiğinden bile ne kadar çok şey sattığıma inanamıyorum! Biraz reklam yapmam gerekecek mi diye merak ediyordum ama şimdilik buna bile gerek kalacağını sanmıyorum!"

"İyi gideceğini biliyordum," diye mırıldandım, elini sıkarken. "Geçen gece sana söylememiş miydim? Umarım kendine çok zeki bir ork bulduğunun farkındasıdır," dedim.

Boğazından bir kahkaha patladı ve bakışlarım onun nabız gibi atan boynunu okşadı.

"Ah, evet. Zeki. Telepatik de, eğer ona inanılacaksa. Ve *çok* mütevazı."

"yerine dürüstlüğü tercih ederim," dedim çenemi kaldırarak. Sonra, daha ciddi bir şekilde, "Seninle gurur duyuyorum, Maggie."

Maggie'nin kahkahası soldu, dudakları aralandı.

"Teşekkür ederim" derken sesi çatallaştı.

Dağlar ve vadiler, o çok güzeldi. Onu çok fazla istiyordum. Çenem gerildi ve parmak uçlarımı çenesinin kenarlarında gezdirdim. Başparmağım ve işaret parmağım arasında başıboş bir kıvrım yakaladım ve saygıyla okşadım.

"Sabah biraz uyuyabildin mi?" diye sordu usulca. Sesindeki endişe, nezaket doğrudan sikime gitti. Pantolonumun içinde kıpırdandı.

"Yaptım," dedim, oldukça kısık bir sesle. "Bazı... gerekli ayarlamalardan sonra."

Ayarlamalar. Ha! Bu, şu anda karşımdaki kadının aşk acısı içinde nefes nefese kalırken şişmiş ereksiyonumu umutsuzca çekiştirmenin tam bir örtmecesiydi.

"Bu iyi," diye mırıldandı, gözleri kirpiklerinin kalın saçaklarının benimkilerle buluştu. "Yani, şu anda çok yorgun değilsin?"

Kalbim dörtnala koştu.

" de değil," diye homurdandım. "Öyle mi? Senin için uzun ve yoğun bir gün oldu." "Öyleydi. Ama bugünü daha da güzelleştirecek bir şey var. Mükemmel," cevap verdi, başını cilveli bir şekilde eğerek.

Merhametli aylar, ona ne verirdim. Paslı bir pense ile dişlerimi sökmek istese izin verirdim.

"Beni tekrar öp," diye fısıldadı.

Bundan daha fazla davete ihtiyacım yoktu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Maggie

Archie'nin elleri yüzümün kenarlarında sıkılaşıırken dudaklarını usulca dudaklarıma değdirdi. Ağzındaki gülümsemeyi hissedebiliyordum. Ben uzun süre bekletmedi, kısa süre sonra dudaklarıyla ağzımı açmaya zorladı. Dili içeri girip okşayıp tadına bakarken öpücüğün içine doğru iç çektim. Günün ne kadar başarılı geçtiğinden dolayı kafam çok iyiydi. Bu, vücudumun yorgunluğuyla birleştiğinde, dudaklarımdan aşağıya, amıma doğru titreyen ılık, yapışkan, erimiş bir hisse dönüşüyordu. Daha önceki öpüşmemizden kaynaklanan tahrik bütün gün içimde donuk bir zonklama halindeydi ve

bu ikinci öpücük onu daha da güçlü bir alevle körüklüyordu.

Archie'nin de aynı şeyi hissettiğine şüphe , kalçaları bana karşı öne doğru eğilmişti, sikinin gerginliği belliydi.

Pantolonunun üzerinden ona dokunmak için uzanmak üzereydim ki, istasyonun tam görüş alanında olduğumuzu fark ettim. Güvenlik alanı bir nebze mahremiyet sağlıyordu ama o kadar da değil. Bu orkun aletini şimdi ve burada çıkarırsam sorun yaratacağından oldukça emindim.

"," diye mırıldandım Archie'nin ağzına karşı, dişleri meme uçlarımı sızlatan keskin bir his yaratıyordu. Elini tutup onu kapıdan mutfığa doğru götürerek geri çektim. Bakışları tüm zaman boyunca koyu yeşil bir ateş gibi üzerimdeydi.

Ama mutfakta olmanın çok da iyi olmadığını fark ettim. Çünkü bu benim kutsal alanımdı! Burada, yemeklerin hazırlandığı yerde aşağı inip kirlenmemin imkânı yoktu. Archie'nin beni adanın üzerinde domalttığı görüntü ne kadar cazip olursa olsun...

"Bu ," dedim nefes nefese, Archie'nin elini tekrar çekiştirerek. Mutfağın bir ucunda, içinde bazı temizlik malzemeleri bulunan büyük bir saklama dolabı vardı. Kapatabileceğimiz bir kapısı vardı ve içinde yiyecek saklanmıyor ya da hazırlanıyordu.

Yeterince iyiydi. Bu hızla evime kadar gitmeme imkân yoktu. Sadece öpücükten bile ıslandığımı anlayabiliyordum.

benimkini tutan sıcak, sert elden.

Archie'yi sürükleyerek dolaba götürdüm, içerideki ışığı yaktım ve bir süpürgeyi tekmeleyerek yoldan çektim. Kapıyı kapattım ve kollarımı boynuna dolayarak onu tekrar ağzıma çektim. Buna mecbur kaldı, inleyerek dilini şişmiş dudaklarımın arasından geçirdi.

Kocaman elleri çevreledikten sonra aşağı inerek kıcımlı sıkı ve zonklamama neden oldu. Ben de ona karşılık verdim, ellerimi göğsünde gezdirdim, meme uçlarını sıyırdım, karın kaslarından gömleğinin eteklerine kadar indim.

"Nasıl oluyor da biz öpüşürken, senin gerçekten gömlek giydiğin nadir anlardan biri oluyor?" Kıkırdadım. Archie sırtarak giysiyi başının üzerinden çıkardı.

"Hmm. Sadece gömlek değil, sanırım. Hepsini," dedim başımla dar siyah pantolonunu göstererek. "Eğer *onun* üzerinden bile çıkarabilirsen." Ereksiyonu kasıklarında birkaç çıkıntı gibi görünen bir şey yaratmıştı. Başparmaklarını pantolonun bel bandına geçirdiğinde ağzım kurudu, nefesim kesildi.

"Bunun için endişelenme," dedi çarpık bir gülümsemeyle. Bir eğilme ve sallanma hareketiyle pantolonunu çıkardı.

Kutsal terra.

Karşımdaki tamamen çıplak uzaylı orka ağzım bir karışık baktım. Onunla tanıştığım andan itibaren dudak uçuklatacak kadar muhteşem olduğunu biliyordum. Ama onu bu şekilde, tamamen çıplak, ışığın teninin her santimini ıslattığını görmek tamamen başka bir şeydi. Bakışlarımı ayaklarından yukarı, uzun bacaklarının ve kalın kaslı kalçalarının üzerinden kasıklarına doğru gezdirirken daraldı.

"Tamam, kardan adam olayını şimdi anladım," dedim, sözlerim yarı kıkırdama, yarı fısıltıydı.

Aleti bir insanınki gibi tabandan uca doğru düzgün bir sivrilige sahip değildi. Daha önce sadece insan erkeklerle birlikte olduğum için bu şekil beni şok etmişti.

Organın tamamı koyu siyahımsı yeşil renkteydi. Tabanda yaklaşık yumruğum büyüklüğünde büyük bir çıkıntı vardı. Bunun üzerinde, biraz daha küçük ama yine de etkileyici bir çıkıntı şaftının ortasını yuvarlıyordu. Sık, ucundaki en küçük çıkıntıyla sona eriyordu. Ağır ve koyu renkli iki testis, bir insana tanıdık gelen tek şey olan şaftının altında yuvalanmıştı.

Lanet olası bir kardan adamın şeklinden tahrik olduğumu hiç düşünmemiştim. Ama bunun değişmek üzere olduğundan oldukça emindim. Çünkü görmek

Archie'nin sikinin yuvarlak çıkıntıları beni sıkıyordu. İçimde nasıl hissedeceklerini görmek için sabırsızlanıyordum.

Sanki siki düşüncelerimi duyuyormuş gibi gözle görülür bir şekilde seğirdi ve Archie iniltisini bastırdı. Koyu renkli, yuvarlak uçta parıldayan bir nem damlası belirirken hayranlıkla dudaklarımı yaladım.

Kendimi durduramayıp ileri uzandım, parmağımı o uç boyunca sürükleyerek nemi bulaştırdım.

Gerginlik elimden dışarı doğru patlayarak Archie'nin vücuduna yayıldı ve her kasını sertleştirdi. Kalçaları dokunuşuma karşılık olarak öne doğru sıçradı, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Parmaklarımı onun etrafına sardım, hafifçe yukarı ve aşağı doğru okşamaya başladım, shaftının çeşitli kıvrımlarını ve çıkıntılarını tanımaya başladım. Kesinlikle kardan adam gibi bir his değildi. Hayır, organ dokunulduğunda sıcaktı ve çok pürüzsüzdü.

"Kur yapma işini benim yapmam gerektiğini sanıyordum. Söz verdiğim şey buydu," diye mırıldandı Archie, kapüşonlu gözlerle bana bakarak.

"Merak etme. Bana kur yapmana izin vereceğim," dedim, tabandaki en büyük çıkıntıyı sıkarken gülümseyerek. Tısladı, ben onu sarsmaya devam ederken sesi bir iniltiye dönüştü. "Ama benim için zaten çok şey yaptın. Kurabiyeler biraz başarısız olduğu için rahatla ve bunun tadını çıkar."

Elim yavaşladı, ses tonum ciddileşti.

"Archie," dedim. "İşareti yaptığın için teşekkür ederim. Her şey için. Bunların benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Archie'nin kaşları kasıldı, yüz hatlarından hararetli bir acı ifadesi geçti.

"Seni seviyorum," diye ağzından kaçırdı ve nefesim kesildi. Şok beni ele geçirirken elim sikinin üzerinde dondu kaldı. Konuşmaya devam etti.

"Bunu söylemek için çok erken olabilir ama açıkçası umurumda değil. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Ve kısa bir süre sonra da seni sevmeye başladım."

"Bunu sadece çok azgın olduğun ve elim sikinde olduğu için , değil mi?" Gözyaşlarına için gülerek sordum. Ağlama ihtiyacı boğazımın arkasını ısıırıyordu. Normalde çok ağlayan biri değildim ama o günkü duygular çok ağır gelmişti. Ve şimdi Archie, bana neredeyse hiç kimsenin olmadığı kadar nazik davranan bu koca gülünç adam, beni sevdiğini söylüyordu.

"Hayır, değilim," diye homurdandı, kalçaları hâlâ donmuş olan elime karşı hafifçe öne doğru sallanıyordu. "Sen benim kalbimin bekçisisin. Bir süredir öyleydin

Şimdi. Ama istersen elini sikimin üzerinde tutabilirsin. Kesinlikle isterim."

Tekrar güldüm, onu bir kez daha okşamaya başladım ve göğsünün derinliklerinden gelen gırtlaktan bir zevk hırıltısı kazandım.

"Oh, şükürler olsun," dedim, üç kişinin bu duygusundan zevk alarak Kavrayışımın altındaki şişkinlikler geriliyor ve zonkluyordu. "Tanrıya şükür 'sik' sadece yarak' olarak çevrildi. Eğer sen seksi bir şekilde sikinden bahsediyor olsaydın ve çevirmen bana senin şeyinden bahsetseydi ne yapardım bilmiyorum. Bilmiyorum. Poky yılan balığı ya da şişman yeşil kılıç gibi bir şey."

Archie gözlerini kırpıştırarak bana gülümsemeden önce kesik kesik bir nefes verdi.

"Oldukça kılıca benziyor... Kullanırsam bir adamı öldürebilecek kadar sert. Belki daha çok bir tohum kılıcı. Kan dökmek yerine tohum döküyor. Ah, bunu sevdim. Tohum kılıcı. Bu çok zekice."

"Lütfen dur artık," diye inledim. "Ve sen Ork-Orok dilini söylemeden önce Bunun için bir isim," boştaki elimle bacaklarımın arasını işaret ettim, "ve aynı derecede saçma ve tahrik edici olmayan bir şey olduğu ortaya çıkıyor, sadece ona bir kedi dediğimizi bilin."

"Senin o kısmınla ilgili tahrik edici olmayan bir şey olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi ve pelvisini elime doğru itmeye başladı.

Onu sıkarak homurdandım.

"Evet, doğru. Kendimi boşalmanın eşiğinde görüyorum ve sen de avazın çıktığı kadar bağırarak benim sıcacık evimi ne kadar sevdiğini falan anlatıyorsun."

"Böyle bilmece yok," diye nefes aldı. "Biz ona amcık diyoruz. Yine de içinde kendimi daha önce hiç olmadığım kadar evimde hissedeceğimden hiç şüphem yok."

İçimde olduğundan bahsetmesi ciğerlerimdeki tüm kahkahaları ve konuşmaları emdi. Onu daha hızlı sarsarak yüzümü yukarı kaldırdım, gözlerimi kapattım ve onu bir öpücük için davet ettim. Hızla aşağı indi ve irkildim, sonra ağzı boynumun hassas derisine yapıştığında inledim. Dudakları çok yumuşak ve sıcaktı, dişleri nabzım boyunca zevkle kazınan ikiz noktalar. Kalbimi çılgınlığa sürükledi, kalp atışlarım göğsümde ve klitorisimde çarpıyordu.

Ağzı aşağıya doğru inerek köprücük kemiğimi ısırdı. Başparmaklarından biri gömleğimin yakası boyunca kayarak beni ürpertti.

"Lütfen bana yakında seni çıplak göreceğimi de söyle," diye inledi tenime karşı. "Hemen şimdi olmasına bile gerek yok. Sadece... Bana bir şey ver

dört gözle bekliyorum. Bu umut olmadan bir gün daha yaşayabileceğimi sanmıyorum." "Aman Tanrım, ne dramatik," diye iç geçirdim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

boynumdan geri çekildi ve bakışlarımı kendi ateşli bakışlarına kilitledi. "Sana daha iyisini yapacağım," diye fısıldadım, parmak uçlarımı her bir çıkıntısının etrafında döndürerek. Bir an dudağımı ısırđım, kelimeler göğsümün içinde çekiçle dövölüyordu. Ama şimdi onları tutamazdım. Kendimi tutmaya çalıştım. Sadece işime odaklanmaya çalıştım.

Ama işe yaramamıştı.

Bu koca şapşal, dev yeşil benliğiyle kalbime doğru vals yapmıştı. Ve artık onu oradan çıkarmanın bir yolu yoktu. "Ben de seni seviyorum."

Archie'nin gözleri büyüdü, burun delikleri . Ani bir sıcak ıslaklık elime doğru fişkirirken bakışlarım aşağı doğru kaydđ.

"Sen az önce...?"

"Biraz," diye tısladı Archie sıkılmış dişlerinin arasından. Gözlerini kapattı, donup kalmıştı ve gerginlikle kıvranıyordu. Aleti elimde ısrarla zonkluyordu, hâlâ sert ve sıcaktı, şüphesiz daha fazla sıvı salmak için can atıyordu.

Şey... Bu çok .

Onu sevdiğimi söyleyerek bu dev orkun gelmesini sağladım.

İçimde bir şefkat dalgası, ardından da baş döndürücü bir uyarılma hissi yandı.

"değil," diye mırıldandım, onu kavrayışımı sıkılaştırdım ve daha sert ve daha hızlı okşadım. "İstersen daha fazla boşalabilirsin."

Archie uzun zamandır benimle ilgileniyordu - fırınımda bana yardım ediyor, karnımı doyurmamı sağlıyordu...

Şimdi onunla ilgilenmek istiyordum.

Archie dudaklarımı yakalamadan önce "Madem ısrar ediyorsun," diye mırıldandı.

. Dillerimiz birbirine geçerken, sikinin çıkıntıları kasıldı ve zonkladı. Bir nefesle öpüşmeyi kesti.

"Evet, aynen . Aynen ," diye ısrar etti. Sözlerini yoğunlaştıran ihtiyaç, amımın güçlü bir şekilde sıkılmasına neden oldu ve sert eli bacaklarımın arasında hareket ettiğinde haykırdım.

Giysilerimin arasından beni okşarken pantolonumun iç dikişđ klitorisimin üzerinde zarıfçe yuvarlandı. Duygu titreşimleri tüm pelvisim boyunca hareket etti ve omurgamın tabanında patladı. Duruşumu genişlettim ve onun kocaman eline karşı gıcırdattım.

"Böyle çok güzelsin," diye Archie. "Parmaklarıma karşı muhtaçsın."

"Siktir," diye fısıldadım. Bir an için ereksiyonunu serbest bıraktım - pantolonumu ve iç çamaşırımı kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru kıvrırmaya yetecek kadar uzun bir süre.

Archie'nin sikine tekrar uzandım ama o elimden . Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve güçlü bir hareketle giysilerimi ayak bileklerimin etrafında buruşuk bir yığın haline gelene kadar aşağı çekti. Elleri saygıyla kalçalarımın doğru kaydı, uzun yeşil parmakları kalçalarımın da gezindi. Başparmaklarından biri içe doğru klitorisime çarptı ve beni titretti.

Başparmağını daha da geriye götürürken uzun, acımasız bir nefes aldı.

"Çok ıslak," diye , gözleri kalçalarımın birleştiği yere yapışmıştı. Başparmağının harika sertliğini ileri geri, ileri geri kaydırarak ıslaklığı giriş yerimden klitorisime doğru yaydı. Öldürücü derecede yavaş saldırının altında kıvrandım.

Ve bununla gurur , ama gerçekten mızımızlandım.

"Lütfen," dedim boğuk bir sesle. "Senin aksine, ben sadece birinin 'Seni seviyorum' demesiyle boşalmaya başlayamam! Daha fazlasına ihtiyacım var!"

Kalçalarım onun eline karşı muhtaç bir şekilde kıpırdandı. Yeşil gözleri benimkilere kaydı ve zümrüt yarıklara dönüştü.

"Güzel," diye hırladı. "Çünkü benim de daha fazlasına ihtiyacım var."

Başı içeri doğru daldı ve gözlerim geri döndü. Archie'nin önümdeki sıcaklığıyla şok edici bir tezat oluşturan pürüzsüz, serin duvara çarpana kadar hafifçe geriye doğru tökezledim.

Burnu yukarı doğru kaymadan önce koyu renkli buklelerimin arasından geçerek dilinin klitorisime erişmesine izin verdi. Dili hassas bulduğunda doğruldum ve haykırdım. Archie karşılık olarak inledi, ses tüm kasıklarım boyunca titreşerek hislere katkıda bulundu.

Onu daha önce sevmemiş olsaydım, o anda sırılsıklam aşık olurdu.

Çünkü Archie sadece yalamadı. O ork *yedi*.

Parmaklarım saçlarına dolanarak örgüsünü gevşetti. Archie amımla ziyafet çekerken başım duvara yaslandı ve gözlerim kapandı. Dilini klitorisimin etrafında döndürdü, tekrar tekrar, ben titreyene kadar. Sonra, tamamen çözüleceğimi düşündüğümde, o değişti, onun

Dilini içime soktu. Dili tahmin ettiğimden daha uzundu, yukarı doğru kayıyor, içimdeki her zevk noktasına doğru kıvrılıyordu. Dişlerini bastırdı

Sanki tüm zevki içine hapsediyormuş gibi, giriş yerimin her iki yanındaki yumuşak ete. Dilinin etrafında zonklayan amıma odaklanmasını sağlıyordu.

Başparmağı parlayan klitorisimin üzerinden kaymak için geri geldiğinde, sonunda çözüldüm, dilinin etrafında sarsıldım ve çaresiz parmaklarımla kafa derisini sıktım. Zevk pelvisim boyunca roket gibi fırladı, kalçalarımı terk edilmiş bir şekilde öğütmemi, dilini sürmemi ve başparmağına karşı eğilmemi sağladı. Archie uzun, alçak ve muhtaç bir şekilde inledi ve ses içimde titreşerek tekrar tekrar sıkılmamı sağladı.

"Mmph!" Archie'nin dili bir an için durdu, parmakları üzerimde sıkılaşıırken nefesi kaygan etime karşı sertleşti. Bacaklarımın önündeki ıslak sıcaklığın ani bir gıdıklaması gözlerimi açtı.

Archie geri çekildi, muhteşem yüzü parlıyordu ve ıslaktı. Topuklarının üzerinde arkasına yaslandı, ucu parıldayan beyaz boşalmanın ipini ip üstüne atarken sikinin taban çıkıntısını kavradı.

Kendime baktım ve bacaklarımda hissettiğim şeyin bu olduğunu fark ettim. Orgazmının sıcak fişkırımları. *Aman Tanrım. Mastürbasyon bile yapmıyordu.* Hayır, iki eli de bütün o süre boyunca üzerimdeydi.

Bu da sadece beni yiyerek boşaldığı anlamına geliyordu. Tamamen dokunulmadan, benim zevkimle boşalmıştı.

Ve lanet olsun, *hâlâ boşalıyordu.* Gözleri kapandı, ağzı gevşedi ve tohumlar içinden patlarcasına akmaya devam etti. Yumruğu o büyük, kalın çıkıntıya masaj yaparken, amımın sıkışmasını dehşet içinde izledim. Koyu renkli taşakları her fişkırıpta yukarı kasılıyor, zevkine uygun olarak zonkluyordu. Şaftı sarsıldı ve güçlü kalçalarını kendi tutuşuna karşı yuvarlayarak derinden inledi.

Gözlerini açtığı anda onu izlediğimi gördü.

"Sen böyle bir hayal gibisin Maggie. Sikime ve sana sunduğu her şeye gözlerinde böyle bir ihtiyaçla bakıyorsun."

İnledim ve gözlerimi ayıramadan dudağımı ısırdım.

Sonunda fişkırmaya yavaşladı, siki hareketsizliğe doğru seğirdi, şişkinlikler yumuşadı.

Çok da erken sayılmazdı. Aramızdaki devasa su birikintisine bakılırsa zavallı adam ciddi şekilde susuz kalmak üzereydi.

Zayıf bir kahkaha atarak, "Sana şu anda söylüyorum, bunu temizlemeyeceğim," dedim.

Archie ayağa kalktı, bacaklarındaki gücü yeniden kazanmadan önce bir an yalpaladı.

"Sana sormayı aklımdan bile geçirmezdim. Yine de bir dahaki sefere, umarım temizlenecek daha az şey olur. Çünkü bir kısmı senin içinde olacak."

Sırıtarak giyinmek için arkasını döndüğünde onu izlerken kızardım. Ben de aynısını yapmak üzereydim ki pantolonumun ve iç çamaşırımın Bay Gayzer yüzünden ne kadar ıslandığını fark ettim.

Her nasılsa, giysileri zarar görmeden kurtulmuştu. Ya da sıçramamış.

Rakamlar.

Neyse ki mutfakta herhangi bir pişirme pisliği için yedek kıyafetlerim vardı. "Acil durum kıyafetlerimi mutfak için kullanacağımı düşünmemiştim.

Yüzyılın meni patlaması. Cidden, bir adam bu kadar sıvıyı nasıl üretir?!" Vıcık vıcık kıyafetlerimi çıkarırken mırıldandım.

Archie bana döndü, artık tamamen giyinikti ve hınzırca sırıtıyordu.

"Sana daha önce de söyledim Maggie. Kendine çok etkileyici bir ork bulmuşsun."

"Evet, evet," diye güldüm. "Asıl etkileyici bunların temizlendiğini görmek olacak."

Archie'nin gözlerinde bir parıltı belirdi.

"Meydan okuma kabul edildi," diye mırıldandı. "Etkilenmeye hazır olun."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maggie

IÇikolatalı ganajı, fudge torte kekin kenarına dönen bir kurdele şeklinde sıktım. Evimin mutfağındaki fırından kızarmış Ork-Orok ördeği, soğan ve elmanın zengin, yayılan kokuları. Penny bu sabah her şeyi kontrol etmek için fırınıma gelmişti ve Archie'nin *gerçekten* neyi sevdiğini sormuştum. Ellerini havaya kaldırıp, "İyi, iyi. Sanırım bu benim ona Noel hediyem. Sanırım Noel arifesinde onun sevmediği şeylerden oluşan bir yemek yapman çok acımasızca olurdu. Çikolatalı her şeye bayılır. Doyamaz. Akşam yemeğinde kızarmış ördek ve elma da çok hoşuna gider."

Tezgâhın yanındaki veri tabletime bakarak gülümsedim. Noel arifesinde istasyon saatiyle 11:56'ydı. Archie, Penny ve Reg bu gece yarısı barı kapatıyorlardı, yani Archie yakında burada olacaktı.

Teknik olarak, o geldiğinde Noel günü olacak. Bu düşünce bile içimin yumuşamasına neden oldu.

Bu sezon tam bir ahmağa dönüştüm, diye düşündüm kendi kendime, iç çekerek ve ganaj çizgimi tamamlayarak. Ama umurumda bile değildi. Archie'nin yakında burada olacağı düşüncesi beni delicesine mutlu ediyordu. Ve dün öğleden sonra depo dolabında olanları hatırladığımda... Bu da beni azdırdı.

Bir an önce gelmesini umarak kalçalarımı sıktım. Bugün fırında yine harika, yoğun ve başarılı bir gün geçirmiştım ve kapanıştan sonra eve gidip duş almış, biraz kestirmiş ve akşam 9 gibi kalkıp tüm bu yiyecekleri hazırlamıştım. Bar yarın öğlene kadar açılmayacaktı ve ben de biraz uyuyabilmek için Noel sabahı çalışma saatlerimi değiştirmiştım.

Bu da bir sürü zaman demekti.

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım. Elimdeki krema torbasını yere bıraktım ve aceleyle açmaya gittim.

Archie'nin orada dikildiğini görünce yutkundum. Koridorun ışıkları uzun, ipeksi saçlarında parıldıyordu. Saçları örülmemişti, onun yerine düz taranmıştı.

ve omuzlarının üzerinden akıyordu. Her zamanki dar siyah pantolonunu, elbise ayakkabılarını ve tereyağı yumuşaklığında krem rengi bir kazak giymişti.

"Saçlarını hiç görmemiştım," diye yüksek sesle düşündüm. Archie'nin gülümsemesi şefkatliydi.

"Ben de öyle." Öne doğru adım attı ve parmak uçlarını yüzümü çevreleyen, her zamanki topuzum yerine bu gece aşağıya sarkıttığım bukelerin üzerinde gezdirdi. Parmaklarıyla bir bukleyi yakaladı ve sonra eğilerek saç tutamını ağzına götürdü. Gözleri koyu kirpiklerinin altından benimkilerle buluştu.

"Mutlu Noeller, Maggie."

"Mutlu Noeller, Archie," diye nefes aldım, onun yakınlığı kanımı ısıtmaya başlamıştı bile.

Tanrım, koridorun ortasında kıyafetlerini yırtmaya başlamadan önce onu içeri götürsem iyi ...

Kazağının önünü kavrayıp kumaşı yumrukladığımda ve onu dairenin içine sürüklediğimde ağzımı kendi ağzıyla yakalamak için tam eğiliyordu. Kapı arkamızdan güvenli bir şekilde kapandığında, çenemi yukarı kaldırdım ve ona davetkâr bir şekilde gülümsedim.

Bir kez daha eğildi ve diliyle dudaklarımı nazikçe birbirinden ayırdı. İçimi çektim, boynunun kenarlarını kavradım, parmaklarımı parlak siyah saçlarının arasına gömdüm.

Öpücük derinleşti ve muhtemelen bir şeye dönüşecekti Archie belimi avuçlarken kalçama çarpan bir nesnenin farkına daha da hızlı olurdu.

"Bu da ne?" Nefes nefese geri çekildim ve aşağı baktım.

Parlak, kıpkırmızı bir çanta belimdeydi, sicim sapları Archie'nin bileğine .

"Ah. Bu. Bu senin için," dedi Archie ve çantayı bana uzattı. İçindeki şeyin ağırlığı karşısında şaşırarak aldım.

"Peki... Açayım mı o zaman?" Ellerimle çantayı sıkıp kırıştırarak sordum.

Archie alaycı bir tavırla, "Sanırım gelenek böyle," dedi, gözleri parlayarak.

Gözlerimi devirip ona sıdıttıktan sonra bakışlarımı bir kez daha çantaya çevirdim. Büyük beyaz tutamlar halinde taşlanmış ağaç nişastası kâğıdı, içinde ne olduğunu gizliyordu. Karnımdaki ani sinir dalgalanmasını yatıştırmak için bir nefes alarak kâğıdı çekip çıkardım ve ayaklarımızın etrafındaki kar gibi süzölen bir çağlayan halinde düşmesine izin verdim.

Gözlerim içindeki hediyeye takılınca nefesim kesildi.

Uzun, pürüzsüz, silindirik ve Archie'nin barının kapısı ve dükkanımın üstündeki tabelayla aynı koyu renkli ahşaptan yapılmış oklava bir sanat eseri idi. İki zarif sapı vardı ve çantadan dikkatlice çıkardığımda, barın kapısına benzer bir tasarımla oyulduğunu fark ettim. Meyveler, çiçekler ve bıçaklar oklavanın uzunluğunu süslüyordu, bu da bu tasarımların onunla yaptığım hamur işlerine veya kurabiyelere aktarılacağı anlamına geliyordu.

"Archie... Bu çok çarpıcı. Teşekkür ederim." Son kelimeleri güçlkle söyleyebildim. *Dostum, gerçekten bir aptala dönüşüyorum.* Gözlerimi kırıştırdığım yaşlarla yandı.

Archie usulca, "Büyükannemde de bunun gibi bir tane vardı," dedi. "Hâlâ barın mutfağında duruyor. Dürüst olmak gerekirse, bunu sana vermeyi düşünüyordum. Ama artık çok eski, yıpranmış ve içinde birkaç çentik var. Ayrıca Penny, mutfaktan kalkarsam o şeyle beynime vuracağını söyledi." Elleri benimkileri örtmek için yukarı kalktı, oklavayı kucaklıyordu. "Ben de onun yerine sana bunu yaptım."

"Gerçekten çok yetenekli bir adamsın," dedim, hem dükkânımın tabelasını hem de bunu *elle*, bu kadar çabuk ve bu kadar özenle yapabildiğine hayret ederek.

"Olmak zorundayım," diye yanıtladı, "sana layık olmak için." Ona ağlamaklı bir şekilde gülümsedim ve sonra güldüm.

"Şimdi hediye için çok olduğumu hissediyorum! Spoiler uyarısı, o çok sevdiğin dar Hadorian pamuklu gömleklerinden daha fazlası. Her zaman yarı çıplak olmak için elinden geleni yapmana rağmen, bazılarının üzerine boya bulaştığını biliyorum."

"Benim için seçtiğin her şey mükemmel olacak," dedi, başımı okşayarak sert parmak uçlarıyla eklemelerini sıktı. "Ve eğer bu mutfaktaki muhteşem kokulara inanmak , umarım gömleklerin tek hediye olmadığını varsayarak çok küstahça davranmıyorumdur?"

"! Buraya gel, şuna bir bak!" bir elime aldım ama bu şekilde tutmak için çok büyük olduğunu hemen fark ettim. Dirseğimin altına sıkıştırıp yan tarafıma sabitledim ve diğer elimi kullanarak Archie mutfaga.

"Penny'ye aslında ne söylettim. Umarım bu sefer benimle dalga geçmemiştir," dedim, gözlerimi tezgâhın üzerindeki yiyeceklere dikerek, bakışlarım eleştirel bir hal aldı.

Archie'nin gözleri sanki manyetik bir güç tarafından çikolatalı torte'ye çekildi.

"Aylara şükürler olsun, bir kez olsun hile yapmadı," dedi, torte'ye doğru eğilerek. O gözlerini kapatıp çikolatalı tatlıyı ilkel bir takdirle koklarken, ben döndüm ve kızarmış ördeği fırını ocağın üstüne yerleştirdim.

"Bunun biraz dinlenmesi gerekiyor. Acıktın mı? Sanırım işiniz yeni bitti. Görüyorum ki kapanış görevlerinden kurtulmuşsun." O zaman fark ettim ki saat gece yarısını biraz geçiyordu ve barın gece yarısı kapanması gerekiyordu.

"Hayır, erken kapatma kararını ben verdim." Gözleri yüzümde gezindi. "Gitmem gereken bir yer vardı."

Kalçasını tezgâha yasladı. Aman Tanrım, ork uzun boyluydu. Tezgah benim için bel hizasıdaydı ama onun için kalça hizasıdaydı.

"Yine de açım," dedi sesi kısık bir şekilde.

Sözleri karnımın derinliklerinde bir uyarılma dalgasını ateşledi.

"İşte," dedim krema torbasını elime alarak. "Bununla işim bitti. Kalanı alabilirsin."

Bana doğru eğildi ve ağzını açtı. Oraya biraz çikolatalı ganaj fişkırtmayı planlıyordum ama son anda dudakları krema torbasının ucuna dolandı. Torbayı hafifçe sıktım ve gözlerinin kapanıp ganajı emişini izledim.

Ondan çıkan ses küçük fırıncımın kalbini ısıttı. Ve amımı ıslattı.

"İyi mi?" Fısıldadım.

Gözleri yavaşça açıldı. Krema torbasının ucunu kaygan bir sesle serbest bıraktı, sonra uzun dilini yıldız şeklindeki uç boyunca döndürdü.

"Öyle," dedi. "Dur sana göstereyim."

Ağzı benimkiyle buluşup dudaklarımı ayırmaya zorladığında nefesim kesildi. Dili içime girip girdaplar çizerken bitter çikolatanın tadı ağızımda patladı. Becerikli elleriyle krema torbasını elimden aldı ve oklavayı kolumun altından çıkarıp ikisini de dikkatlice tezgâhın üzerine koydu.

"Yemek bekleyebilir, değil mi? Dinlenmesi gerektiğini söylemiştin, değil mi?" diye mırıldandı ısrarla ağızıma karşı. Heyecanla başımı salladım, dudaklarım dişlerine çarpıyordu.

"Güzel," dedi.

Aniden havalanıp onun uzun, kalın kollarına atıldığımda çığlık attım. Beni apartmanın içinde kolayca taşıdı ve sonra

kanepede. Bu gece için seçtiğim elbise - kısa kollu ve dökümlü, diz boyu etekli koyu kırmızı bir elbise - kalçalarımın etrafında dalgalanıyordu. minderlerin üzerine yerleşti. Archie iki yana açılmış bacaklarımın arasına diz çöktü ve iki acı verici sertlikteki sıcak başparmağını çıplak iç uyluklarımda gezdirdi.

Başparmakları kasıklarımın ulaştığında ve içimde külot olmadığını gördüğünde "Merhametli aylar," diye boğuldu. Kavrayışı , kalçalarımı muhtaç bir şekilde kavradı ve onları daha da genişletti. Eteğimin kenarını kavradım, kalçalarımın etrafında toparladım, zaten bana daha fazla dokunması için çaresizdim. Onun bakışları altında klitorisim kabardı, sıcak ve zonkluyordu.

"Dünden beri yüzümü tekrar buraya gömmeyi hayal ediyordum," diye mırıldandı Archie, gözleri amıma yapışmıştı. Parmaklarını kıvrımlarım boyunca kaydırıp bir boğumunu klitorisime hafifçe sürttüğünde küçük bir çığlık attım. "Şey," diye değiştirdi boğuk bir sesle, "o zamandan çok daha önce bunun hayalini kuruyordum. Ama şimdi seni tatmak gibi muhteşem bir şansa sahip olduğum için rüyalarım çok daha canlı."

"Devam et," dedim sıkıca, gerginlik vücuduma yayılıyordu. "Aç olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Archie'nin eli bana doğru sarsıldı ve inledi. "Açlıktan ölüyorum."

Archie birkaç dakika önce krema torbasında kullandığı emiş gücüyle klitorisime yapıştı. Sırtım kamburlaştı, parmaklarım kanepenin minderlerine gömülürken emme, girdap gibi hisler beni ele geçirdi. Ağzının emdiği sert, ıslak ısı neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı. Ve kalın, güçlü bir parmak içime girdiğinde, ağzının ritmiyle aynı anda içeriden okşadığında, zirveye ulaştım. İnledim, ellerim kafa derisine gitti, önce onu kendime doğru daha sert çektim ve sonra hisler çok fazla olduğunda onu geri ittim.

"Henüz değil," diye homurdandı hassas tenime karşı. "Kafir dağlar, çok darsın. Beni içine alabilmek için daha fazlasına ihtiyacın var."

Al beni.

Oh, evet. Bunu istiyordum. O kocaman, yeşil, lanet olası kardan adam ya da ork sikini *hemen şimdi* içimde istiyordum.

Ama Archie muhtemelen haklıydı - o şey en hafif tabirle etkileyiciydi. Bu yüzden kabul ettim, zor nefes alıyordum, başım kanepeye yaslanmıştı, o da içime bir parmak daha soktu. Parmakları bile çok büyüktü ve beni daha da açarken sıkı, hoş bir yanma yaratıyordu. İki parmağın genişliğine alıştıktan sonra, kıvrılmaya başladı.

bir kez daha hareket etti. Avucunun etini kasık kemiğıme bastırarak klitorisimde muhteşem bir sürtünme yarattı ve parmakları sert, becerikli vuruşlarla çalıştı.

"Güzel. Şimdi ne kadar ıslandığını hissedebiliyorum," diye homurdandı Archie. Sağ eli çıldırtıcı hareketlerine devam ederken sol eli kalçamı yoğurdu. "Benim için tekrar gel, sevgilim. Tekrar gel ki Benim için çok, *çok* iyi ve hazırsın. Çünkü bu gece her şeyimi almanı istiyorum. Tamamen benimle dolmanı istiyorum. İçindeki her düğüme ihtiyacım var."

"Fuuuuuuuck," diye inledim, sözleri derin bir sıcaklık çıkarıyordu. Zevkimin başka bir zirveye çıktığını hissedebiliyordum. Bu orgazm ilkinden daha derin, daha yavaş ve daha yoğun. Sanki bütün vücudum leğen kemiğı açılıyor, onun için eriyordu. Onun için hazırlanıyordu.

Kıvılcım saçan dallar omurgamın tabanının etrafından dolanarak aşağıya, amıma doğru gevşedi. Klitorisim ağrıyordu, ağır ve dolu hissediyordum. Amım da doluydu ama yeterince değil. Archie bir parmağını daha sokarak girişimi gıdıkladı.

"Evet," diye inledim, üçüncü parmağı kullanması için onu teşvik ederek yukarı doğru kıvrıldım. Parmağını içeri daldırdı, daha fazla basınç, daha fazla sıcaklık yarattı.

Bu orgazm patlayıcı, paramparça edici bir orgazm değildi. Hayır, yavaşça ama gittikçe daha güçlü bir şekilde dönüyor, yükselen dalgalarla pelvisimi sallıyordu. Archie üçüncü parmağını boğumdan içeri soktuğunda gözlerim kocaman açıldı, ağzımdan sessiz bir çığlık çıktı. Duygusal, neredeyse gerçeküstü bir hazzın yaşandığı uzun bir an vardı. Orgazmımın zirvesi, sonunda tamamen devrilmeden önce gerildi, sızdı ve kıvrıldı. kenara. Amım Archie'nin parmaklarını sıkıca kavradı ve tuttuğum nefesim sonunda uzun bir iniltiyle dışarı çıktı.

Archie'nin elinin hareketleri yavaşladı, elinin son vuruşlarıyla alay etti. Ben ondan uzaklaşana kadar vücudumdan zevk alıyordu. Parmaklarını geri çekti ve sanki vücudumu bir arada tutan tek şey parmaklarıymış gibi tamamen kanepeye yığıldım. Artçı şoklar içimde titreşip beni inletirken nefes nefese kaldım.

Kumaş hışırtılarının belli belirsiz farkındaydım. Bakışlarımı odaklayarak gözlerimi ileri doğru zorladım.

Archie başımda dikiliyordu. Gömleği yere , pantolonu ayaklarının dibine çökmüştü. Kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, yumruğunu sikinin her kalın çıkıntısının üzerinde gezdiriyordu.

Zayıflığımı unutarak hızla doğruldum ve kanepenin kenarına doğru kaydım. Elbisemi başımın üzerinden geçirip bir kenara fırlattım, sonra öne doğru eğildim, Archie'nin siki tam ağzımın hizasındaydı.

Yapmak üzere olduğum şeyi hisseden Archie yumruğunu geri çekti ve sonra bıraktı. Onun yerine kendi yumruğumu geçirdim ve kıvrımlı sert uzunluğunu okşadım. Bakışlarını kendi bakışlarımla yakalayarak öne doğru eğildim ve yuvarlak ucunun etrafında uzun bir yalayış gerçekleştirdim.

Nefesi titreyerek kesildi ve kalçaları öne doğru kıvrılarak sikini dişlerime değdirdi. Temas sırasında tısladı. Cesaretleterek tekrar yaladım, sonra en küçük çıkıntıyı ağzıma aldım.

Daha önce sadece insan siki emmiştim. Bazı benzerlikler vardı ama çok fazla farklılık da vardı. Uçtaki çıkıntıyı emerken ve diğer ikisini okşarken, her çıkıntının bağımsız olarak zonkladığını ve seğirdiğini hissettim, sanki tek bir shaftın kanalıyla birbirine bağlanmış üç ayrı organdılar.

Archie başımın üzerinde soluk soluğa söylediği sözlerle gözlemlerimi doğruluyor gibiydi.

"Biraz gelebilirim. Ama gelirsem endişelenmeyin. Daha fazlası . Bu sadece - ah! - ilkininki olacak."

Onu ağzımdan çıkardım, ucuna üfledim ve okşadım. "İlki mi?"

"Evet," dedi Archie, kalçaları hafifçe inip kalkarken. "Her düğümün kendi tohum akışı vardır. Her biri gelir. Genellikle büyüklük sırasına göre. Önce uç, sonra diğerleri serbest kalır."

Dün bu kadar çok boşalmasına şaşmamalı. Ve neden birden fazla kez boşaldığı halde bu kadar sert kaldığını. Kendi sıvılarını üreten üç düğüm ve taşakları arasında.

Bir gemi dolusu meni. Bir *ork yükü*.

Bu yeni kışkırtıcı (ve biraz tuhaf) bilgiyle donanmış olarak, ucunu bir kez daha ağzıma alarak işe koyuldum. Emerken dilimi çıkıntının alt kısmı boyunca sıkıca ileri geri gezdirdim.

"Lanet olsun, yapamam-" Archie keskin bir nefes çekti. "Ağzına boşalabilir miyim?"

Emmeyi bırakmadım, onun yerine başımı salladım ve başımın hareketiyle sikiinin aşağı yukarı sallanmasını sağladım.

Archie'nin parmakları çeneme doğru hareket ederek yüzümü kavradı ve ani bir sıvı fişkırması ağzımı doldurdu. Kardan adam şekline rağmen, tadında Noel'e özgü hiçbir şey yoktu. Ama nahoş da değildi. Derin, tuzlu ve acı, neredeyse bitkisel bir tada . Bir kısmını yuttum ama sonunda ağzıma kaldırabileceğimden daha fazla sıvı dolunca öksürerek geri çekildim.

Archie ortasındaki düğümü sıkarak, "Şu anki halinden bile tekrar boşalabilirim," diye inledi. Berbat görüldüğümünden emindim - bakışlarım bulanık, buklelerim kıvrıkcık, dudaklarım, çenem ve boynum onun menisiyle kaplanmış, öksürük krizinden gözlerim sulanmıştı.

Ama görünüşe göre bu hoşuna gitmişti. Ben tekrar öksürürken dili dudaklarını ıslattı ve öksürüğün göğüslerimi titretip zıplatmasından zevk aldığını fark ettim.

"Gel buraya otur," diye , titreyerek ayağa kalktım ve kanepeyi işaret ettim. Gözlerini benden ayırmadan öyle yaptı, kocaman gövdesini yerleştirdi ve kanepeyi komik bir şekilde küçücük gösterdi. Ona katılmadan önce bir süre çıplak, kaslı ve kocaman halini hayranlıkla seyrettim. Diz çöktüm, üzerine çıktım. Dizlerimin üzerinde yükselmişim, henüz sikini aşağı doğru itmiyordum. Onun yerine, Bir elimle kanepenin arkasını kavradım ve diğer elimle ağzını göğsüme doğru yönlendirdim. Archie'nin elleri kıcıma doğru uçtu, sağ meme ucumu sıcak ağzına sıkıyordu.

Nefesim kesildi, kamburlaştım, yeni bir uyarılma içime doldu. Emdi ve yaladı, dilini sertleşmiş meme ucumda gezdirdi. Sondaladığında inledim bir dişin ucuyla hassas kahverengi tepe.

Tenimde emici öpücükler bırakarak, aynı şeyi diğer göğsüme de yaptı, tüm göğsüm elektrikle kadar alay etti, dürttü ve yaladı. Elektrik orada kalmadı, bunun yerine aşağıya doğru tünel açarak amımda kıvılcım çıkardı.

İçgüdüsel olarak, ucunun girişime sertçe bastırdığını hissedene kadar indirdim. Archie göğsüme doğru inledi, leğen kemiği yukarı doğru kırılarak ucunu içime itti.

"Bekle," diye nefes nefese arkasına yaslandı. "Bunun hakkında konuşmalıyız... İlk orgazmı ben yaşadığıma göre diğerleri de çok geride kalmayacaktır. Nerede..."

"İçeri gelebilirsin," diye nefes aldım. Yakın zamanda bir Bio Pulse tedavisi görmüştüm - bir elektromanyetik nabız tedavisi, yumurtlamamı her seferinde aylarca.

Archie başını salladı, yüzünde minnettar bir hayranlık ifadesi vardı. Daha da aşağı ittiğimde yüzündeki ifade gevşemiş bir zevk ifadesine dönuştü.

Ucundaki ilk düğümü atmak zor olmadı. İyi, ıslak ve hazırđım ve çok kalın değildi. Cesaretle önce yukarı, sonra aşağı doğru hafifledim, ikinci düğüm içimi doldururken keskin bir nefes aldım. Bu şekilde durakladım, içimdeki iki farklı şeklin nasıl zonkladığını ve seğıirdiğini fark ettim.

Archie'nin tutuşu kalçalarımıdaki metal gibiydi. Dişlerini sıkmış, alnında derin yarıklar açmış, kendini içime girmekten alıkoyuyordu. Bunu istediğini söyleyebilirdim. İhtiyacı vardı.

Bu gerçek beni de çok muhtaç hale getirdi. Nefes alıp vererek rahatladım ve daha da aşağı ittim.

Üstesinden gelebileceğimden emin olmadığım bir dirençle karşılaşmadan önce son, en büyük düğümün yarısına kadar geldim. Çaresizce sallandım, hepsini almak istiyordum ama yapamıyordum.

"Beni alabilirsin," dedi Archie kalın bir sesle. Ellerinden biri kalçamdan kayarak perine bölgemi bulana kadar kıcıımı yokladı. Parmağının ucuyla sıkı kaslara derin ve yavaş daireler çizerek masaj yaptı. İnledim, ona doğru sarktım, bacaklarım gevşedi. Bir güçlü koluyla beni göğsünün sıcaklığına yasladı, diğer koluyla da arkama masaj yapmaya devam etti. Sonra dikkatle kontrol ettiği hareketlerle içime doğru itmeye başladı.

Her itişinde daha da yaklaşıyordu. Mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla hissedebiliyordum, o daha derine ittikçe girişim geriliyor ve yanıyordu.

"Ah, ben gidiyorum... Tekrar..." Archie başımın üstüne doğru kekeledi. İçimin derinliklerinde hissettim. Boşalmanın basınçlı jetini. Şaftının ortasındaki çıkıntı kasılıyor ve sarsılıyordu, sonra tüm shaftı zonklamaya başladı.

İçimden tohum sızmaya başladıkça, hareketimiz daha da nemlendi. Archie'nin kalçaları hızını artırdı, sanki daha fazla kendini tutamıyormuş gibi orgazmı boyunca yukarı doğru şakladı. Perine bölgeme masaj yapmaya devam etti ve özellikle açgözlü bir hamleyle tamamen içime gömüldü.

Onun için gerilirken parmaklarım omuzlarına, göğsüne sürtündü. Dolu olmanın ezici hissi geçtiğinde, içimdeki her kıvrımın, çıkıntının ve zonklamanın farkına vardım. Eşsiz şekli, her parçamı uyaran bu çılgın zevk konturlarını yarattı. Bu, masaj yapan parmağıyla birleştğinde beni çözdü, başka bir

Orgazm içimde derinlere doğru ilerliyordu. Tamamen göğsünün üzerine yığıldım, kalçalarımı kaldırdım, böylece beni terk edilmiş bir şekilde becerebilecekti. Sırtımı kavradı, kontrolünü tamamen kaybetmiş bir halde beni kendine daha çok bastırdı. Kalçaları şok edici bir hızla çarpıyor, kaygan çıkıntıları tekrar tekrar içime sokuyordu.

çığlık attım, aletin üzerinde spazm geçirdim. En büyük taban çıkıntısını bir kez daha içime ittiği gibi sertçe kenetlendim ve ona karşı daraldım, öğüttüm ve sürdüm.

"Evet, evet," diye tısladı Archie, dişleri parlıyor, gözlerini kapatıyordu. "Kalın düğümümü aynen böyle sür. Beni tekrar boşalt."

Yardım edemedim ama itaat ettim, kaslarım onu daraltıcı, çırpınan bir hareketle sağıyordu. Parmaklarım pürüzsüz göğsünün üzerinde geziniyor, amımın ritmik titreşimiyle eşleşen nazik kısıtırmalarla meme uçlarını çimdikliyordu.

En büyük düğümü o kadar hızlı seğirdi ki neredeyse titreşiyormuş gibi hissettim. Sonunda bırakmadan önce daha da şiştiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

Bir böğürtü kopardı, dişlerini birbirine kenetledi ve içime sıcak tohumlar fışkırırken güçlü bir şekilde hırladı. Ben de fark ettim. Geç de olsa kanepeye önceden havlu ya da başka bir şey koymamıştım. *Gerçi bir havlu bile muhtemelen yardımcı olmazdı*, diye düşündüm düğümünün etrafından sızan sıvı ikimizi de ıslatırken. *Oh neyse*. Umursamayacak kadar mutluluktan uçmuştum, onun zevk dalgalarına karşı titriyordum.

Sonunda, dakikalar gibi gelen bir sürenin ardından, ikimiz de birbirimize karşı nefes nefese kalarak sustuk.

"Sanırım yeni bir kanepeye ihtiyacım olacak," dedim zayıf bir kahkaha atarak. "Tamamdır. Ben alırım. Bunu ikinci bir Noel hediyesi olarak düşünün." Archie dedi ki

Kısık sesle, kıcımda dalgın daireler çiziyordu.

"Dang, ikinci bir Noel hediyesi mi? Ne şanslıyım," dedim ve göğsüne bir öpücük kondurdum.

Archie bana daha sıkı sarıldı.

"Hayır, Maggie. Şanslıyım."

Ona daha da yaklaştım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Ben de seni seviyorum. Mutlu Noeller, Maggie."

EPİLOG

Archie

Noel sabahı, bir yıl sonra.

"A Hediye için hazır mısınız?" Maggie arkasından sorumu yönelttiğimde sıçradı. Mutfakta dönüp durdu ve bizim için hazırlamakta olduğu Noel kahvaltısına sırtını döndü. Ona gülümsedim, bu anla ilgili her şeye hayranlık duyuyordum. Altı ay önce benim odama taşınmıştı ve ben hala ona karşı onu evimde her gördüğümde kendimden geçerdim.

Bizim evimiz.

"Ooh. Evet, lütfen! Gerçi geçen seneyi nasıl geçeceğinizi bilmiyorum. O oklava sahip olduğum en iyi pişirme aletlerinden biri."

Yutkundum, küçük kutuyu arkamda tutarken ellerim terliyordu.

Umarım beğenir.

Merhametli aylar, umarım evet der.

İnsan geleneklerine çok aşına değildim ama yeterince basit görünüyordu. Bir yüzük temin et. Kadınının önünde diz çök.

Senin olmasını iste.

Ancak yüzeyde basit gibi görünen şeylerin eylemde genellikle çok daha karmaşık olduğunu biliyordum.

Şu anda yapabileceğim her olası hatayı gözden geçirecek vaktim yoktu. Maggie gözlerini kısmış, yana doğru eğilmiş, arkamı görmeye çalışıyordu.

"Peki, ne oldu?" diye sordu, gözleri beklentiyle parlıyordu.

Doğrudum, kısa bir nefes aldım ve küçük kutuyu önüme çekip kapağını tek bir hamleyle açtım.

Sinirlerim tepeme çıkarken yoğun bir dikkatle onun yüzünü izledim.

Gözleri kocaman oldu, ağzı güzel bir O harfi şeklinde açıldı.

"Bu...?"

"Nişan yüzüğünü kastediyorsan, evet," diye homurdandım, tepkisinin iyi bir tepki olup emin değildim. Yakışıklı bir yüzük olduğunu düşünmüştüm ve neyse ki Penny'den rehberlik istemeyecek kadar akıllıydım, onun yerine Sophie'nin fikrini almıştım.

Sophie bana fikirler vermişti ama sonuçta yüzüğü ben seçmiştim. Hadorian altından kalın, sağlam bir banttı ve üzerinde incelikle kıvrılan, çiçek desenli, minik, pırıltılı kırmızı taşlar işlenmişti. Mücevher tasarımının ışıltısı ve şekilleri bana Maggie ve büyükannesinin fotoğrafındaki çiçekleri, fırının tabelasını oyarken bana ilham veren çiçekleri hatırlatmıştı.

Maggie hâlâ başka bir şey söylememiştii ve ben bu işin en azından bir kısmını berbat ettiğimi fark ettim.

Seni aptal. Tek dizinin üstünde olman gerekiyordu.

Bunu hemen düzelttim, bir dizimin üzerine çöktüm ve kutuyu aramızda tuttum.

"Maggie, beni eşin olarak kabul edecek misin?" Sesimi sabit ve güçlü olmaya zorlayarak sordum. "Benimle evlenir misin?"

Yine de hiçbir şey söylemedi.

. Bu... İyi olamaz.

"Eğer yüzük senin için doğru değilse, bu kolayca düzeltilebilir," dedim paniklemeye başlayarak. "Eğer doğru olmayan adamsa, şey..." Kalbim sıkıştı. "Bu o kadar kolay düzeltilecek bir şey değil."

Maggie başını şiddetle sallıyor, bukleleri ileri geri sallanıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı sonunda.

Küfür dağları...

"Hayır mı?" Mırıldandım.

"Hayır! Yani, evet! Evet, seninle evleneceğim ve hayır, yüzükle ilgili bir sorun yok çünkü kesinlikle mükemmel!"

Aylara şükürler olsun.

"Peki ya adam?" Elimde olmadan sordum, yüzüme rahatlamış bir gülümseme yayıldı.

Güldü ve başını bir kez daha salladı.

"Sanırım o da oldukça mükemmel. Ve *çok* alçakgönüllü."

Ayağa kalktım, elini elime aldım ve altın kordonu sol elinin yüzük parmağına geçirdim.

"Bu istasyondaki en görkemli kadın karım olmayı kabul etmişken nasıl alçakgönüllü olabilirim? Eğer bir erkekte aşırı gurur için iyi bir neden varsa, o da budur."

Maggie o anda benim esprili yorumlarımı umursamıyor gibiydi. Gözleri parlayarak eline bakmakla meşguldü.

"Beğendiğine sevindim," dedim

usulca. "Bayıldım, Archie."

"Seni sevdiğim kadar değil."

"Hey, bekle," dedi aniden. "Bu bir nişanı işaretlemenin insani bir yolu. Orklar ne yapar?"

"Genellikle erkek kulağını kadının dişine uzatır. Kadın onu deler, sonra da deliğe bir halka yerleştirir."

Maggie düşünceli bir şekilde dudağını ısırđı, dönüp bakışlarını mutfakta gezdirdi.

"şey, benim dişlerim yok, ama..."

Koşarak uzaklaştı ve parlak metal bir nesne sallayarak bir kapı açtı. "Bir et termometresine ne dersiniz? Gerçekten çok keskin."

Gurur ve sevgi göğsümü doldurdu. Benim ona sahip olduğum gibi o da bana sahip olmak, beni işaretlemek istiyordu. Halkımın geleneklerine katılmak istiyordu.

Ona katıldım ve bir kez daha kulağıma daha kolay ulaşabilmek için diz çöktüm. "Hazırım," dedim, kalbim çarpıyordu, yüzüm geniş bir gülümsemeyle yarılmıştı. "Hangi kulağıma yapmalıyım?" diye sordu, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu yüzümde.

"şimdilik sağ kulak. Sol kulak çiftleşme töreninde olacak."

"Düğünü m  kastediyorsun?"

"Kesinlikle."

Başını salladı, güzel yüzü konsantrasyonla sertleşmişti. Bakarken kulağıma odaklandığını hissedebiliyordum. Sonra kulağımı sıkıca kavradı ve sikimin pantolonumun içinde kalınlaşmasına neden olan bir güven ve yetkinlikle et termometresini kulağımın üst kıkırdağından içeri soktu.

  imde bir acı şoku zonkladı ve tısladım.

"İşte," dedi memnun bir şekilde. "Oh! Bekle! Ama y z ğ m yok... İşte." Termometreyi çıkardı ve yere koydu. Sonra kendi kulak memesinden küçük altın bir halka çıkardı. Dezenfeksiyon küpünün yanına gitti ve altın halkayı içine yerleştirdi. K p bulaşıklar ve benzerleri içindi, bu amaç için bir tutamda iyi çalıştı.

Mavi ışık küpün içinde parlayıp küpeyi dezenfekte ederken ellerini yıkadı. İşi bitince halkayı almak için geri döndü ve bir kez daha kulağına eğildi. Çemberi yeni açtığı deliğe kaydırduğunda irkilmemek için derin bir nefes aldım.

"Bu iyi görünüyor," dedi.

"Mmm. Evet, ," dedim takdirle, elimde mükemmel bir Eğildiğinde gömleğinin açıklığından mükemmel göğüslerini görebiliyordu.

Güldü, yumuşak ve sıcak bir öpücükle ağzını benimkine bastırmadan önce gözlerini devirdi.

"Mutlu Noeller, *nişanlım*," diye fısıldadı dudaklarıma. Kulağım seğirdi. Sikim de öyle.

"Mutlu Noeller *dostum*," diye cevap verdim.

Archie ve Maggie'nin hikâyesinde bana katıldığınız için çok teşekkür ederim! Elora İstasyonu'nun dünyasında yazmayı seviyorum. Tüm yayınlarımı ve haberlerimi takip etmek istiyorsanız, şu adresten bültenime kaydolmayı unutmayın

www.ursadaxwriting.com/contact

Sophie ve X'in tatil hikayesini okumak isterseniz serinin 1. kitabı.

[Chimera for Christmas'ı KU'da buradan](#) okuyabilirsiniz

Ursa Dax Kitapları
ELORA İSTASYONU'NUN TATİL AŞKLARI
[Noel için Chimera Noel](#)
[için Uzaylı Ork](#)

[DENİZİN KADERSEL DOSTLARI KUM SAVAŞ](#)
[LORDLARI KİTAP 1 UZAYLI TIRAN](#)

"Eğer kaçacak olursan, nereye kaçarsan kaç, her zaman seni takip edeceğim."

[Kitap 2 UZAYLI DÜŞMAN](#)

"Bana Deli Gahn derler. Ama onun yüzünü görene kadar kendimi hiç gerçekten deli hissetmemiştim..."

[Kitap 3 ALIEN ORPHAN](#)

"Hayatım boyunca eğitildim, savaştım ve dövüştüm. Ama eşimin sevgisini kazanmak karşılaştığım en büyük zorluk..."

[Kitap 4 ALIEN REJECT](#)

"O zor bir yaratık, benim minik Kat'im. Ama evcilleştiremediğim bir yaratıkla hiç ..."

[Kitap 5 ALIEN EXILE](#)

"Beni sana yabancı kılan her şeyin altında, kalbim seninkini tanıyor..."

[Kitap 6 UZAYLI AVCISI](#)

"Artık onu bulduğuma göre, onu kaybetmeyi reddediyorum..."

[Kitap 7 ALIEN VICTOR](#)

"Onu buldum, kurtardım ve Gahn olduğumda ona sahip çıkacağım. Onun için benden başka bir kabile kalmayacak..."

[Kitap 8 ALIEN SHIELD](#)

"Ben her zaman sabırlı bir savaşçı oldum. Ama şimdi onu gözüme kestirdiğime göre, ona sahip olmak için sabırsızlanıyorum..."

[Kitap 9 ALIEN KEEPER](#)

"Onun bekçisi, koruyucusu, rehberi olacağım. Ve ne pahasına olursa olsun onu güvende tutacağım..."

[Kitap 10 ALIEN CLAW](#)

"Sen neredeyse ben de gideceğim. Sonsuza kadar seni takip etmem gerekse bile.

Seni avlamak zorunda kalsam bile..."

[Kitap 11 ALIEN HEART](#)

"Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Ona kadar."

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.